Dubbelleven

Michael van Beek

© Michael van Beek, 2013 - 2014

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

1. De brief 4
2. Wat zou erin staan? 10
3. Zoveel vragen… 16
4. Een aanknopingspunt 21
5. De eerste stap 27
6. Zuster Bernadette 33
7. Nieuwe hoop 39
8. Belangrijke informatie 45
9. Alles op z’n kop 52
10. Hein Krabbedijke 58
11. Verder graven 64
12. Een akelig voorgevoel 70
13. Heftige emoties 76
14. Verzwegen verleden 82
15. Nieuwe inzichten 88
16. Weer thuis 94
17. Hoe nu verder 100
18. Herinneringen 106
19. Speld in een hooiberg 113
20. De waarheid op tafel 119
21. Oud en nieuw 125

1. De brief

“Kom schat. We moeten nu echt gaan.”

Ik draaide me, met de deurkruk al in mijn hand, om en zocht oogcontact. Sjors was stiller dan gewoonlijk. Begrijpelijk. Gisteren hadden we zijn beide ouders begraven. Zes dagen geleden stonden er ineens twee politieagenten op de stoep. Of ik Sjors Martens was. Ik was me kapot geschrokken. Nee, ik was niet Sjors Martens, maar zijn man, had ik me aan de agenten voorgesteld. Of ik hen misschien kon helpen. Want waarom stonden hier ineens twee agenten op de stoep die voor mijn man kwamen? Dat was toch geen goed teken… Ik had me er behoorlijk onrustig door gevoeld. En terecht, naar niet veel later bleek.

“Ik kom zo. Nog even naar de wc,” reageerde Sjors.

Ik zuchtte toen ik Sjors de wc deur achter zich dicht hoorde trekken. Sjors had het moeilijk. Ikzelf ook trouwens. Mijn schoonouders hadden Sjors pas op latere leeftijd gekregen en hij was enigst kind gebleven. Mijn ouders en mijn schoonouders scheelden bijna twintig jaar. En dat terwijl Sjors en ikzelf maar zeven jaar scheelden.

De band met mijn schoonouders was sterk geweest. Veel sterker dan de band die ik met mijn eigen ouders had. Ondanks dat mijn eigen ouders een heel stuk jonger waren dan die van Sjors, hadden zij er veel meer moeite mee dat ik met een man getrouwd was dan zijn ouders. Het werd getolereerd maar daar was dan ook alles mee gezegd. Sjors’ ouders daarentegen hadden me helemaal geaccepteerd. En dat voelde goed. Het compenseerde de kille houding van mijn eigen ouders een beetje.

En nu waren zijn ouders er ineens niet meer. Uit het leven weggerukt door een noodlottig ongeval, zoals het in de krant geschreven stond. Beiden waren we geschokt door het slechte nieuws. Natuurlijk hadden we geweten dat er eens een dag zou komen dat we hen kwijt zouden raken. Mijn schoonmoeder was vorige maand net achtenzeventig geworden, mijn schoonvader was bijna tachtig geweest. Maar dit was

zo onverwacht gekomen… We hadden niet eens de kans gehad afscheid te nemen. De laatste keer dat we ze in leven gezien hadden, was met moeders verjaardag geweest, nu drie weken geleden.

Ik hoorde Sjors doortrekken. Eindelijk, we konden gaan.

“Rij jij?”

Hij gooide zijn autosleutel naar me toe en wilde langs me heen naar buiten lopen.

“Hé! Kom eens hier jij…”

Ik greep zijn arm vast en trok hem naar me toe.

“Je ziet er moe uit jongen. Hou je het nog wel een beetje vol? We kunnen die afspraak ook afzeggen hoor.”

“Laten we nu maar gaan. Dan hebben we het tenminste achter de rug.”

Hij zuchtte verdrietig.

“Ze hebben een mooi leven gehad schat. En bijna tachtig is toch een hele leeftijd,” probeerde ik hem een beetje op te beuren.

“Weet ik wel…” Hij zuchtte opnieuw. “Maar ik had zo graag afscheid van ze willen nemen. Dit is zo…”

Hij onderdrukte zijn opkomende tranen. Ik trok hem tegen me aan. Wreef troostend over zijn rug.

“Ik weet het schat… Ik had ze ook graag nog een keer gesproken. Kom op jongen, we moeten er toch even doorheen. Het is gewoon niet anders.”

Ik liet hem los, pakte zijn hand vast en trok hem mee naar buiten.

“Meneer Martens, aangenaam kennis te maken.”

Meester A.C.H.J. de Bruijn, zoals zo fraai op het bordje naast de monumentale voordeur van de statige villa had gestaan, schudde Sjors de hand.

“Adriaan de Bruijn,” stelde hij zichzelf voor. Hij wendde zich tot mij. “Meneer de Groot, neem ik aan?” vroeg hij terwijl hij zijn hand nu naar mij uitstak.

“Inderdaad, Bas de Groot. Aangenaam.”

“Allereerst wil ik u beiden mijn oprechte deelneming betuigen met het verlies van uw ouders,” begon hij.

“Dank u,” hoorde ik Sjors mompelen.

Ik pakte zijn hand vast en kneep er even bemoedigend in.

“Gaat u zitten. Mag ik u een kopje koffie aanbieden? Of thee?” vroeg hij vriendelijk.

We bedankten er beiden voor.

“Kunt u ter zake komen?” vroeg Sjors vermoeid. “We hebben niet veel tijd.”

“Natuurlijk,” reageerde de notaris. “U zult zich wel afvragen waarom u door mij verzocht bent langs te komen.”

“Inderdaad ja,” reageerde Sjors. “Ik kan me niet bedenken waarom mijn ouders een notaris nodig zouden hebben gehad. Dus als u zo vriendelijk zou willen zijn…”

De man waarmee ik nu al veertien jaar mijn leven deelde, keek de notaris strak aan. Hij was duidelijk doodmoe. De afgelopen week was afmattend geweest. Nadat de agenten weer vertrokken waren, hadden we eerst een tijdje verslagen op de bank gezeten. Het drong nog niet eens goed tot ons door wat er eigenlijk gebeurd was. Ik probeerde te bevatten wat die agenten ons gezegd hadden. De auto van mijn schoonouders was op een onbewaakte spoorwegovergang door een aankomende trein geschept. Ze waren beiden op slag dood geweest. En nu waren ze er gewoon niet meer… Sjors had alleen maar voor zich uit zitten staren. Af en toe bibberde hij. Ik had mijn arm om hem heen geslagen en toen was hij ineens in huilen uitgebarsten. En voor ik het me realiseerde jankten we ons als twee kleine kinderen de ogen uit onze kop.

Maar ja, we moesten door. Ik had me het eerst herpakt. En vanaf dat moment hadden we nauwelijks nog rust gehad. De dame van de begrafenisverzekering was langs gekomen. Zij regelde. Wij hoefden alleen maar te zeggen wat we wilden. Kaarten uitzoeken, enveloppen schrijven, bloemen, muziek… Dat wilden we zelf doen. Logisch…

“Uw ouders hebben mij gevraagd een brief in bewaring te houden die voor u bedoeld is, meneer Martens. Zij hebben mij verzocht u die brief te overhandigen na hun overlijden.”

“Een brief? Hoezo? Waar gaat die over?”

Verbaasd keek Sjors de notaris aan.

“Ik ben niet op de hoogte van de inhoud, meneer Martens. Uw ouders zijn heel duidelijk geweest. De brief is uitsluitend voor u bestemd. Zij hebben mij verzocht u te vragen discreet met de inhoud van de brief om te gaan.”

“Dus ik mag het ook niet weten,” merkte ik aarzelend op.

“Dat heeft u goed begrepen meneer de Groot.”

Meester de Bruijn overhandigde de envelop die al die tijd voor hem op zijn bureau had gelegen aan Sjors.

“Leest u de brief thuis op uw gemak. Mocht u behoefte hebben aan juridisch advies of wilt u op andere wijze gebruik maken van mijn diensten… Hier heeft u mijn kaartje.”

Hij stond op en schudde ons de hand. Overdonderd liepen we de deur uit.

“Wat doen we? Meteen naar huis? Of even uitwaaien?” vroeg ik toen we in de auto stapten.

Ik kende Sjors. Als hij met dingen rondliep, moest hij even flink de wind door zijn haren voelen. Even stevig zijn voeten in het zand zetten. En het waaide lekker hard. Het ideale moment om er even bewust van te worden dat wij nog wel leefden…

“Strand,” zuchtte hij. “Doe maar, ja…”

En zo zette ik koers richting de noordzeekust.

“Wat denk jij dat er in die brief staat?” vroeg ik, toch best nieuwsgierig.

Want die brief was vast niet voor niks bij een notaris in bewaring gegeven.

“Ik heb werkelijk geen idee. Misschien hebben ze ergens een oud familiekapitaal verstopt.”

Ik stootte hem aan.

“Mooi man, kunnen we eindelijk een keer op vakantie,” grapte ik.

Dat was natuurlijk flauwekul. We zaten beiden in het onderwijs en hadden, om heel eerlijk te zijn, stiekem toch best lekker veel vakantie. En die gebruikten we voornamelijk om de mooiste plekjes van de wereld te bezoeken. Ik weet nog goed dat we de eerste keer samen op vakantie gingen. Sjors had me uitgenodigd. Toen was het nog zo vreemd geweest. Ik zat in zes VWO. Hij was mijn nieuwe muziekleraar. Vanaf het allereerste moment trokken we elkaar aan. Niemand die het mocht weten. Want het kon natuurlijk niet. Een leraar hoorde van zijn leerlingen af te blijven. Maar ja… Deze leerling kon zelf ook niet van zijn leraar afblijven… Pas nadat ik m'n diploma had gehaald, maakten we het bekend. Vreemd, hoeveel mensen toen ineens zeiden dat ze het eigenlijk al wisten. We pasten bij elkaar, zeiden ze. Waren beiden gepassioneerd met muziek bezig. We leken elkaar aan te voelen. Ze vonden ons twee handen op één buik. Die zomer gingen we voor het eerst samen op vakantie. Naar New York. Ik was in de zevende hemel. Smoorverliefd. En ik was niet de enige… De gedachte bracht een glimlach op m'n lippen.

"Wel raar dat die notaris zo nadrukkelijk zei dat die brief uitsluitend voor mij bedoeld was," merkte Sjors op.

"Inderdaad. Alsof je ouders een geheim hadden… Iets wat niemand wist en ook niemand mocht weten," merkte ik bedachtzaam op. "Ik ben toch eigenlijk best nieuwsgierig," ging ik verder.

"Jammer voor jou schat. Ik ga die brief straks eerst zelf lezen. En dan bepaal ik of jij hem ook mag lezen."

"Hmm, dat zou dan het eerste geheim tussen ons worden," reageerde ik een beetje gepikeerd.

Ik kon niet verhullen dat dat idee me niet aanstond.

"Maak je niet druk jongen. Ik wil niet eens geheimen voor jou hebben. Maar ik wil hem wel eerst zelf lezen. Daarna mag jij. Ok?"

Opgelucht knikte ik. Sinds we bij elkaar waren, hadden we werkelijk alles met elkaar gedeeld. Beiden hielden we niet van geheimen. Het was al erg genoeg dat we bij mijn ouders thuis toneel moesten spelen. Oh… Ze wisten heel goed hoe de vork in de

steel zat. Ze wisten dat we getrouwd waren. Maar ze deden alsof het niet bestond. Alsof we goeie vrienden waren. We waren welkom maar over onze relatie werd niet gesproken. Nooit. Toen we trouwden, was er van mijn familie ook niemand aanwezig geweest. Gelukkig waren Sjors' ouders heel anders. Daar was ik met open armen ontvangen. Ze zagen me bijna als hun tweede zoon. Maar nu leek het erop dat die lieve mensen een geheim hadden. Als dat geheim maar niet tussen ons zou komen… Ik was er niet helemaal gerust op. Want waarom wilden zijn ouders dat die brief alleen door Sjors gelezen werd? Ze wisten wat ik voor hem betekende. Waarom sloten ze mij buiten?

2. Wat zou erin staan?

Zwijgend liepen we tegen de wind in naast elkaar langs de vloedlijn. Handen in de zakken, kraag omhoog. Tranen liepen over m'n wangen. Niet zo zeer van verdriet maar meer van de snijdende noordoostenwind. Althans, dat kon ik mezelf voorhouden… Af en toe keek ik opzij, naar de man naast me. Ook zijn wangen waren vochtig. Zo nu en dan zuchtte hij.

"Ik ben blij dat het achter de rug is," zei hij ineens uit het niets.

Abrupt stond hij stil en draaide zich naar de zee. Flinke golven braken bulderend uiteen en zorgden voor witte schuimkoppen. Ik kroop tegen zijn rug, sloeg m'n armen om hem heen. Als vanzelf greep hij mijn handen vast en duwde zijn hoofd naar achteren.

"Als we zo thuis zijn, wil ik slapen," zuchtte hij. "Ik ben bekaf."

Hij wreef zijn wang langs de mijne.

"Het was ook een vermoeiende week schat. Emotioneel zwaar," reageerde ik.

"D'r komt een hoop kijken bij zo'n begrafenis. Gelukkig maar dat mijn ouders de boel goed geregeld hadden," merkte hij op.

Alles had keurig in het onderste kastje van het wandmeubel gelegen. Niet alleen de papieren van de begrafenisverzekering maar ook een adressenlijst en al hun wensen voor de begrafenis. Gelukkig hoefden we niet zelf na te denken wie er allemaal een kaart moesten krijgen. Ik geloof niet dat we dat hadden gekund. Jammer genoeg hadden we niet al hun wensen voor de begrafenis uit kunnen voeren. Maar ja, dat was overmacht geweest. Mijn schoonouders hadden iedereen de gelegenheid willen geven bij een open kist afscheid te nemen maar dat was ons afgeraden. Na het zien van het autowrak, begrepen we dat. Zelf hadden we ze ook niet meer willen zien. We hielden ze liever in onze herinnering zoals ze waren toen ze nog leefden…

"Kom," zei Sjors. "We gaan terug. Ik heb het wel gehad hier."

Hij draaide zich in mijn armen om en kuste me. Een kort moment bleven we zo staan. Het gebulder van de zee op de achtergrond, de koude wind, hem dicht tegen me aan… Op de één of andere manier stelde het me gerust. Maakte het me ervan bewust dat we, wat er ook gebeurde, elkaar hadden. Direct na mijn eindexamen was ik bij hem ingetrokken. Misschien te snel maar ik had niet veel keuze. De laatste jaren thuis waren jaren geweest waarin ik stilzwijgend m'n eigen gang ging. Mijn ouders wisten best dat ik vriendjes had. Maar er werd niet over gesproken. Ze wilden het gewoon niet weten. Toen ze doorkregen dat het tussen Sjors en mij serieus was, veranderde dat. Tegenover mij spraken ze er openlijk schande van. Hij was te oud, hij was één van mijn leraren. En bovendien was hij een man… Volgens mij hadden m'n ouders steeds de hoop gehad dat ik vanzelf uitgekeken zou raken op jongens als zij het maar negeerden. Tot ik bij hem introk. Toen drong blijkbaar tot ze door dat ze er niet meer omheen konden. Hun oudste zoon was echt homo. Mijn ouders vonden het maar niks dat we samenwoonden. In het begin lieten ze dat heel duidelijk merken. Maar toen we na een paar jaar besloten te trouwen, legden ze zich erbij neer. Weliswaar met gepaste tegenzin, maar goed…

Met de armen om elkaar heen slenterden we terug. De wind in de rug maakte het een stuk makkelijker om te praten.

"Volgende week maar eens beginnen om het huis leeg te ruimen," begon Sjors.

"Wat wil je eigenlijk met het huis doen? Verkopen?" vroeg ik hem.

"Geen idee. Ik heb er nog niet echt over nagedacht. Ergens vind ik het raar als het verkocht wordt, denk ik. Dan heb ik geen plek meer om naar terug te gaan. Alsof m'n wortels dan helemaal weg zijn. Voelt leeg… Geen ouders meer… Geen ouderlijk huis…"

"Wat zou je dan willen schat? Dat wij er gaan wonen?"

Hij dacht lang over mijn vraag na.

"Nee," zei hij tenslotte. "Dat zou ik geloof ik nog raarder vinden. Ik denk dat ik dan voortdurend het gevoel zou hebben dat ze elk moment binnen kunnen komen. Nee, dat wil ik niet. Bovendien is het te ver weg. We kunnen toch moeilijk elke dag anderhalf uur reizen om op school te komen?"

"Toch verkopen dus," concludeerde ik.

“Er zit niks anders op denk ik,” reageerde hij. “Maar het heeft geen haast… Eerst maar eens door alle spullen heen.”

Ik knikte.

Eenmaal thuis, zochten we vrijwel meteen ons bed op. Beiden waren we doodmoe. Sjors draaide zich met z’n rug naar me toe. Ik kroop tegen hem aan. Al snel verraadde zijn rustige ademhaling dat hij sliep. Zelf kon ik de slaap niet direct vatten. Die brief spookte door m’n hoofd. Wat kon er nou zo belangrijk zijn dat mijn schoonouders een brief bij een notaris in bewaring hadden gegeven? Wat was het dat ze hem tijdens hun leven niet hadden kunnen of willen vertellen? En misschien nog wel wezenlijker… Waarom had Sjors die brief nog niet opengemaakt? Hij had hem nu toch al een paar uur in zijn bezit. Durfde hij niet? Was hij bang dat de inhoud van die brief een smet op de herinnering aan zijn ouders zou leggen? Of had hij er gewoon niet meer aan gedacht? Was hij gewoon bekaf van alles wat er de afgelopen week was gebeurd en wilde hij echt alleen nog maar slapen?

Langzaam sukkelde ikzelf ook in slaap…

Een paar uur later werd ik wakker omdat Sjors zich omdraaide. Ik lag nog steeds dicht tegen hem aan.

“Hé schat,” fluisterde hij. “Ben je wakker?”

“Nu wel ja,” reageerde ik grinnikend.

Hij sloeg zijn armen om me heen en kuste me. Hij lachte. Ik keek hem aan. Lachte terug. Onze lippen raakten elkaar weer. Voorzichtig. Ik streelde zijn zij. Hij drukte zich dichter tegen me aan. Ik kreunde. Al snel verloren we ons in een hartstochtelijke vrijpartij. Alle emoties van de afgelopen dagen kwamen er in samen. En het luchtte op. Het bracht ons weer tot elkaar. Want de afgelopen dagen hadden we in een soort waas doorgebracht. Hadden we nauwelijks tijd voor elkaar gehad…

Voldaan en ontspannen lagen we twintig minuten later tegen elkaar.

“Hoe voel je je nu?” vroeg ik.

“Veel beter,” glimlachte hij.

“Moet je dan nu die brief niet eens lezen schat?”

Hij zuchtte een keer diep.

“Ik weet niet wat het is met die brief. Op de één of andere manier heb ik het gevoel dat ons leven volledig gaat veranderen als ik die envelop open maak. Zo van, voor de brief en na de brief… Het voelt heel raar. Waarom zouden mijn ouders een brief bij een notaris in bewaring geven? Dat kan toch niet anders dan dat er iets heel belangrijks in staat? Iets wat ze me niet wilden vertellen toen ze nog leefden… En daar krijg ik de kriebels van.”

Hij keek me aan. Strak gezicht, geen lachje kon er af.

“Wat er ook in staat schat, we kunnen het samen wel aan,” stelde ik hem gerust.

“Ik vind het zo vreemd… Wat kunnen mijn ouders nou te vertellen hebben? Ik dacht dat we altijd overal met ze over hadden kunnen praten. Dat we geen geheimen voor elkaar hadden…”

“Daar kom je alleen achter als je die brief leest schat. Je kunt het nu wel uitstellen, maar dan zit je alleen maar langer in onzekerheid. Kom, even flink zijn. D’r uit jongen…”

Ik duwde hem het bed uit en kroop er zelf achteraan.

“Cappuccino?”

Sjors zat op de bank. Ik was al onderweg naar de keuken. Het was ook meer vragen naar de bekende weg. Want al veertien jaar lang dronken we rond een uur of acht ‘s avonds allebei een cappuccino.

“Lekker,” reageerde Sjors zoals elke avond.

Hij had de envelop met de brief voor zich op de salontafel gelegd.

“Zo,” zei ik terwijl ik twee mokken cappuccino neerzette. “Ben je d’r klaar voor?”

Ik keek hem aan. Aarzelend pakte hij de envelop op.

“Maak open dan,” spoorde ik hem aan.

Ergens vond ik het ook wel spannend. Wat kon er nou voor ergs in die brief staan? Het was vast iets leuks. Een flinke meevaller…

“Wil ik wel weten wat er in staat?” vroeg hij, meer aan zichzelf dan aan mij. “Wat nou als de inhoud van die brief mijn hele beeld van m’n ouders verandert? Misschien herinner ik ze me liever zoals ik ze kende…”

“Jongen, maak je niet zo druk. Misschien hadden ze wel gewoon ergens een appeltje voor de dorst waar de Staat niks vanaf wist. Weet ik veel, een geheime bankrekening in Zwitserland of zo…”

“Denk je?”

“Zou kunnen toch?” reageerde ik.

“Ok. Vooruit dan maar.”

In één soepele beweging scheurde hij de envelop open. Zijn vingers trilden licht toen hij het vel papier uit de envelop trok. Hij was nerveus… Ik kon de spanning van zijn gezicht aflezen. Zijn mond strak gespannen, kiezen op elkaar geklemd. Ogenschijnlijk rustig maar van binnen beslist vreselijk nerveus, vouwde hij het in drieën gevouwen stuk papier open en begon te lezen. Ik hield hem nauwlettend in de gaten.

Was de uitdrukking op zijn gezicht toen hij begon te lezen nog vrij neutraal, al snel veranderde die in één van ongeloof. Met open mond las hij wat er geschreven stond. Langzaam zag ik hem wit wegtrekken… Hij sloeg een hand voor zijn mond en staarde verbijsterd voor zich uit. Bewegingsloos bleef hij zitten.

“Schat?” vroeg ik voorzichtig.

“Hè?” reageerde hij verdwaasd.

Het was me volkomen duidelijk dat wat er in die brief stond, hem behoorlijk van z’n stuk had gebracht. Van het één op het andere moment had ik een vreselijke knoop in m’n maag. Dit zag er niet uit alsof het goed nieuws was… Vol ongeloof las hij de brief nog een keer. Wat stond er in Godsnaam in die brief waardoor hij zo van slag was? Ik maakte me zorgen… Heel erg zorgen.

“Mijn God,” bracht hij uiteindelijk uit.

Vol ongeloof schudde hij zijn hoofd.

“Wat staat er lieverd?” vroeg ik gespannen.

Zwijgend overhandigde hij me het stuk papier en liet zich achterover in de bank vallen.

“Dit is niet waar,” fluisterde hij.

Verslagen hield hij zijn handen tegen elkaar voor zijn gezicht.

Overdonderd door zijn reactie begon ik te lezen…

3. Zoveel vragen…

Met stijgende verbazing las ik de inhoud van de brief. Al snel zakte mijn mond, net zoals vijf minuten geleden die van mijn man, open…

“Dit kan toch helemaal niet?” vroeg ik ontzet toen ik de brief uit had.

Vol ongeloof staarde ik hem aan. Sjors reageerde niet. Hij leek wel in shock.

“Schat?”

Zachtjes schudde ik aan zijn arm.

“Ja sorry,” mompelde hij. “Ik moet dit even op me laten inwerken.”

“Dat snap ik ja.”

“Wat moet ik hier nou mee? Hoe kan dit nou? Waarom hebben ze me dit nooit eerder verteld?” vroeg hij ontsteld. “Mijn God Bas, hoe kunnen ze nou niet mijn ouders zijn?”

Tranen welden op in zijn ogen. Ik trok hem tegen me aan.

“Jongen, ik snap er net zo weinig van als jij,” zuchtte ik.

“Ze hebben me gewoon in de waan gelaten dat ik hun eigen kind was,” bracht hij met moeite uit. “Dat kan toch niet? Dat moet toch iemand gemerkt hebben?”

Zwijgend staarden we elkaar aan.

“Whisky?” vroeg ik ineens.

Ik had het idee dat we wel wat sterkers konden gebruiken dan de cappuccino die nog steeds onaangeroerd voor ons stond.

“Doe maar een dubbele…”

“En nu?” vroeg ik terwijl ik voor ons beiden een flink glas inschonk.

Stomme vraag natuurlijk. Maar ja, ik wist ook even niet meer wat ik moest zeggen.

“Ik weet het werkelijk niet. Waarom hebben ze dit niet gewoon voor zichzelf gehouden? Ik was er nooit achter gekomen…”

Hij schudde zijn hoofd. Niet begrijpend.

“Shit man. Als mijn ouders niet mijn echte ouders zijn… Wie ben ik dan?” ging hij verder.

“Schat, je bent nog steeds dezelfde man hoor,” zei ik snel terwijl ik een slok nam.

“Ja hallo… Dat snap ik zelf ook wel. Ik bedoel meer, wie zijn dan wel mijn ouders? Heb ik broers of zussen? Waar kom ik oorspronkelijk vandaan?”

Hij keek me wanhopig aan. Ik pakte de brief nog een keer op. Er stond iets in over waar hij geboren was.

“Hier,” wees ik. “Hier staat dat je in een ziekenhuis in de buurt van Duinkerken bent geboren.”

“Ja, dat wist ik. Ik heb een Franse geboorteakte, weet je nog? Daar moest ik toen nog speciaal voor naar de Franse ambassade toen we trouwden.”

Ik knikte. Nu hij dat zo zei, kon ik het me herinneren. Hij had me verteld dat hij tijdens een vakantie was geboren. Ik had er toentertijd verder weinig aandacht aan besteed.

“Maar hoe kan dat dan?” vroeg ik. “Als je geadopteerd bent, moet er dan niet ergens een adoptieakte of zoiets zijn?”

“Geen idee. Ik heb echt geen flauw idee hoe zoiets gaat. Shit man. Waarom komen ze hier nu mee? Nu ze er niet meer zijn. Nou kan ik niet eens meer vragen hoe het zit. Mijn God… Ze hebben me gewoon m’n hele leven voorgelogen. Waarom?”

Vertwijfeling stond op zijn gezicht te lezen.

“Ik mag toch aannemen dat ze daar een goeie reden voor hadden,” merkte ik op.

“Wat ik uit die brief opmaak, is dat mijn biologische moeder absoluut onbekend wilde blijven en dat ze me gewoon aan mijn ouders heeft gegeven. Maar dat hadden ze me toch wel kunnen vertellen? Ik vind het een raar verhaal,” voegde hij eraan toe.

“Geloof je het niet?”

“Ik weet niet meer wat ik moet geloven. M’n hele leven lijkt ineens wel een leugen. Wie zegt dat m’n ouders in die brief de waarheid vertellen? Bijna veertig jaar lang

hebben ze me voorgelogen. Hoe kan ik nou weten of dat wat er in die brief staat, klopt? Misschien hebben ze me wel gestolen!"

"Schat! Je hebt het wel over de mensen die je met veel liefde hebben grootgebracht. Je denkt toch niet werkelijk dat die jou gestolen hebben? Nou zie je volgens mij spoken…"

"Ja sorry hoor. Ik weet het even niet meer. Dit voelt gewoon heel erg raar. Wat moet ik nou?"

"Misschien moet je het even laten bezinken jongen. Dit komt je natuurlijk wel heel erg koud op je dak vallen," merkte ik op.

Hij zuchtte.

"Moeten we eigenlijk niet eens wat eten? Zal ik snel wat in elkaar flansen?" vroeg ik.

Ik begon toch best trek te krijgen en die dubbele whisky op een bijna nuchtere maag, dat knalde er goed in…

"Doe maar een paar boterhammen. Ik heb niet echt veel zin in wat."

Ik stond op en ging naar de keuken om voor ons beiden een paar eitjes in de pan te gooien.

"Ok," begon ik toen ik weer naast hem ging zitten en hem een bord roerei met spek en toast aanreikte. "Wat staat er nou eigenlijk precies? Zoals je ouders het beschrijven, heeft jouw biologische moeder blijkbaar een tijd in een klooster in België gewoond omdat ze ongewenst zwanger was en niemand er vanaf mocht weten."

Hij knikte terwijl hij een hap toast nam.

"De zusters zorgden ervoor dat de kinderen die geboren werden terecht kwamen bij kinderloze echtparen die daar flink voor betaalden," ging ik verder. "En dat konden ze doen door die moeders in een ziekenhuis in de buurt van Duinkerken anoniem te laten bevallen. Geen naam van de biologische moeder op de geboorteakte maar de naam van de 'adoptieouders'. Gewoon de baby's meegeven aan de 'adoptieouders' die het kind dan vervolgens als hun eigen kind groot konden brengen. Geen haan die er naar kraaide…"

“Op papier ben ik dus wel degelijk hun eigen kind. Nergens is uit af te leiden dat dat niet zo is. Als ze het me niet verteld hadden, zou ik het nooit geweten hebben,” concludeerde hij.

“Waarom denk je dat ze het voor je verzwegen hebben?” vroeg ik hem.

“Dat lijkt me nogal logisch. Wat ze gedaan hebben was zo illegaal als de pest. Als het bekend zou worden, hadden ze me waarschijnlijk bij hen weggehaald.”

“Maar hoe kan het dan dat jou familie van niks weet?” vroeg ik verbaasd.

Want Sjors had een aantal ooms en tantes en ook die wisten blijkbaar van niks.

“Ik heb geen idee. Dat staat er niet in. Misschien wisten ze het wel maar hadden ze afgesproken dat niemand er iets over zou zeggen…”

“Dat lijkt me sterk. Als ze jou niks wilden vertellen omdat het illegaal was, dan zullen ze dat waarschijnlijk aan helemaal niemand verteld hebben.”

“Daar zit wel wat in, ja.”

Hij dacht na.

“Weet je…” ging hij verder. “Ik neem het ze niet eens kwalijk of zo. Ze zijn altijd hartstikke lief voor me geweest. Maar ik had ze toch graag een aantal vragen gesteld. Waarom moest het op deze manier, bijvoorbeeld… Waarom konden ze niet gewoon adopteren? En heeft mijn biologische moeder me vrijwillig afgestaan? Of werd ze gedwongen? Ik moet er niet aan denken dat er ergens een vrouw rondloopt die al mijn hele leven lang naar me op zoek is…”

“Wil je op zoek naar je echte moeder?” vroeg ik ineens. “Wil je weten waar je vandaan komt?”

“Geen idee. Ik vind het nu allemaal nog maar onwerkelijk. We hebben mijn ouders nog maar net begraven en nu ineens blijken ze helemaal m’n ouders niet te zijn. Ik weet echt nog even niet wat ik ermee moet schat.”

In één teug dronk hij z’n glas leeg en schonk nog een keer bij.

Zwijgend zaten we op de bank. Ik sloeg een arm om hem heen. Hij legde zijn hoofd tegen m'n schouder.

"Jouw echte moeder weet natuurlijk wel dat je bestaat. Dat lijkt me ook vreselijk… Je kind moeten afstaan en niet weten hoe het hem of haar vergaat," merkte ik op.

Verschrikt schoot hij overeind.

"Shit man. Straks staat ze ineens op de stoep. Is ze naar mij op zoek… Ik weet niet of ik dat wel wil schat."

"Volgens mij hoef je je daar niet zo druk om te maken. Als ik die brief zo lees, hebben die zusters alles gedaan om te voorkomen dat moeders en kinderen elkaar terug kunnen vinden. Jouw moeder wist niet eens of ze een jongen of een meisje had gekregen. Je werd meteen na de bevalling bij haar weggehaald. Ze heeft je nooit gezien jongen, ze weet niet eens hoe je heet. Sterker nog, jouw echte moeder kan volgens mij niet eens hard maken dat ze überhaupt een kind gebaard heeft. Haar naam staat niet op jouw geboorteakte. Ze weet volgens mij helemaal niks over jou."

"Raar idee… Ik kan me maar moeilijk voorstellen dat iemand dat zo doet."

Ineens stond hij op, nam nog een slok whisky en kroop achter zijn vleugel. Hij zette het glas er bovenop, klapte de deksel open en legde zijn handen op de toetsen. Heel even sloot hij zijn ogen. En toen zette hij de indringende eerste akkoorden van de Prelude in Cis van Rachmaninov in. Weggekropen in de bank keek ik naar hem. De uitdrukking op zijn gezicht sprak boekdelen. Grimmig in het begin. Dat was ook te horen in zijn spel. Feller dan gewoonlijk raakten zijn vingers de toetsen. Langzaam werd hij rustiger, werd zijn spel gevoeliger. De blik in zijn ogen verzachtte, zijn vingers dansten over de toetsen. Ik glimlachte, kroop achter mijn eigen vleugel. Heel even hadden we oogcontact. Hij knikte en schakelde moeiteloos over op de versie voor twee piano's. Dit hadden we al zo vaak samen gespeeld… We keken elkaar aan. Lachend.

De whisky en het samen spelen leidde niet direct tot muzikale hoogstandjes maar het luchtte wel op. De bedrukte stemming verdween van het één op het ander moment. Zoals altijd als we samen speelden, gingen we er volledig in op.

4. Een aanknopingspunt

Inmiddels was er bijna een maand verstreken sinds we ontdekt hadden dat Sjors' ouders niet zijn ouders waren. Het leegruimen van zijn ouderlijk huis was emotioneel zwaar geweest. Stiekem hadden we beiden bij elk kastje, bij elke doos en bij elk fotoboek dat geopend werd, gehoopt iets te vinden over zijn biologische moeder. Maar dat was niet gebeurd. Er was in zijn ouderlijk huis helemaal niks terug te vinden over zijn afkomst. Elke dag opnieuw was er die hoop geweest en elke dag opnieuw ook weer die teleurstelling. Sinds twee dagen stond het huis te koop. Sjors wilde ervan af.

De hele situatie had hem veranderd. Op school leek er weinig aan de hand te zijn. Maar eenmaal thuis was hij stil en trok hij zich steeds vaker in zichzelf terug. Hij staarde urenlang naar de tv, speelde in z'n eentje piano. Hij at slecht, sliep veel te weinig. Aandacht voor ons samen had hij helemaal niet meer. Hij zag me nog nauwelijks staan. De afgelopen maand hadden we precies één keer gevreeën en dat was op de middag geweest voor hij de brief had gelezen… Sindsdien weerde hij me af. Zelfs een knuffel of een kus zat er niet in. Hij piekerde. In z'n eentje. Natuurlijk wist ik waarover. Maar hij wilde of kon er niet over te praten… Alsof hij eerst voor zichzelf wilde bepalen wat hij er nou mee moest. Of hij er wat mee moest…

We hadden de brief de afgelopen maand beiden zeker wel een keer of vijftig gelezen. En telkens vielen ons weer andere dingen op. Waar Sjors erg mee zat, was de datum waarop de brief gedateerd was. Zijn ouders hadden de brief een paar dagen na zijn geboorte al geschreven. Vanaf het begin af aan waren ze dus al van plan geweest hem pas na hun overlijden te laten weten dat zij niet zijn biologische ouders waren. Hij vroeg zich af waarom hij het niet mocht weten toen ze nog leefden. Waren ze bang voor vragen? Of voor justitie? Wilde zijn biologische moeder het niet? Maar waarom wilden ze dan wel dat hij het na hun overlijden zou weten? Hoopten ze misschien toch dat hij zijn biologische moeder ooit zou vinden? Ondanks dat ze wisten dat zij dat, in ieder geval toen, niet wilde?

Sjors was er tegelijkertijd boos en verdrietig over. Boos, omdat hij van zijn ouders nooit meer antwoorden op zijn vragen zou kunnen krijgen. Hij moest het doen met wat er in die brief stond en dat was niet veel. En verdrietig omdat de informatie in de brief zo summier was dat het bijna onmogelijk was om op basis daarvan zijn biologische moeder te vinden. Als ze hem tenminste al zou willen zien…

Die datum had op mij een heel andere effect. Ik voelde me er opgelucht door. Opgelucht, omdat mijn schoonouders me toch niet bewust hadden buitengesloten. Want toen zij die brief schreven, bestond ik nog niet eens… Ik wist zeker dat ze blij waren dat ik Sjors steunde, dat hij mij naast zich had om hem op te vangen. En dat die brief dus wel degelijk ook voor mij bedoeld was… Misschien raar, maar dat voelde op de één of andere manier goed.

Iets anders wat ons beiden bleef intrigeren, was dat klooster in België. Als zijn biologische moeder in dat klooster had gewoond toen ze zwanger was, waren er misschien wel meer meisjes geweest. En als dat zo was, dan moest er toch wel iets over terug te vinden zijn? Jammer genoeg hadden zijn ouders de naam van de kloosterorde niet in de brief vermeld. Maar wel de naam van één van de zusters. In de brief stond namelijk dat ze Sjors gekregen hadden van een zuster genaamd Bernadette…

En dan dat ziekenhuis. Dat werkte er blijkbaar aan mee om geboorteaktes te vervalsen. Welk ziekenhuis zou dat zijn? Zouden we dat kunnen vinden? En zouden we daar dan meer kunnen ontdekken over zijn biologische ouders?

“Bas?”

Sjors tikte me op m’n schouder. Ik was aan het stofzuigen en had hem niet aan horen komen. Verschrikt keek ik op.

“Huh? Ben je d’r al?” vroeg ik volslagen overbodig.

Want als hij er niet was geweest, had hij hier natuurlijk niet gestaan.

‘Doe eens uit…’ gebaarde hij richting de stofzuiger.

Ik deed wat hij wilde.

“Ik heb wat zitten surfen,” begon hij. “En daarbij kwam ik dit tegen…”

Hij overhandigde me een uitgeprinte webpagina. Nieuwsgierig nam ik het vel papier van hem aan. Onmiddellijk wist ik waar het mee te maken had.

Ik liet me op de bank zakken en begon te lezen. Sjors kwam naast me zitten.

“Hoe heb je dit gevonden?” vroeg ik verbaasd toen ik klaar was.

Ik had zelf ook al een aantal keren op internet gezocht maar veel verder dan informatie over verschillende zusters die Bernadette heetten, was ik niet gekomen. En geen van die zusters leek ook maar in de verste verte iets te maken te hebben met illegale adopties. Ook het zoeken op ‘illegale adoptie’, ‘illegale adoptie België’, ‘illegale adoptie Duinkerken’ of zelfs ‘kinderhandel’, had niks opgeleverd.

“Ik heb m’n geboortejaar toegevoegd. En toen kwam dit ineens naar voren...”

Hij glunderde.

“Oh jongen, ik ben zo blij voor je,” reageerde ik opgetogen.

Zonder er bij na te denken trok ik hem tegen me aan. Hij liet het niet alleen toe, hij pakte me zelfs vast en kuste me!

“Ik ook schat,” fluisterde hij terwijl zijn hand onder m’n trui gleed.

Er ging een schok door me heen toen ik zijn vingers tegen de huid van m’n buik voelde. Onmiddellijk reageerde m’n lijf. Ik had hem zo gemist… Als vanzelf verscheen er een glimlach op m’n lippen. Ik keek hem aan en zag het vuur in zijn ogen. Hij verlangde naar me… En ik naar hem. Langzaam gleed zijn hand omhoog. Ik kreunde zachtjes. Onze lippen vonden elkaar opnieuw…

“Jongen, wat ben ik blij dat je d’r weer bent. Ik heb me zo ongerust over je gemaakt,” zuchtte ik toen we een tijdje later nagenietend in elkaars armen lagen.

“Sorry schat. Ik voelde me gewoon zo vreemd de afgelopen tijd. Zo leeg. Zo doelloos. Op school kon ik maar nauwelijks m’n aandacht bij de lessen houden. En als ik dan thuis kwam, lukte het gewoon niet meer om lief en gezellig te doen.”

“Ik snap het wel schat. Je hoeft je niet te verontschuldigen hoor. Ik laat je niet zomaar vallen hoor,” glimlachte ik

Ondanks dat ik gezegd had dat ik het wel snapte en dat ik hem niet zou laten vallen, was ik enorm opgelucht. Want ik was behoorlijk bang geweest de afgelopen tijd. Bang dat hij zichzelf helemaal kwijt zou raken. En daardoor ik hem ook…

“Maar nu heb ik weer een doel. Ik heb het gevoel dat ik weer verder kan. Ik heb een aanknopingspunt…”

Het artikel dat hij op internet had gevonden ging over een onderzoek dat gedaan was naar illegale adoptiepraktijken in de jaren zeventig. Er werd gesproken over een kloosterorde in België waar zwangere meisjes in een zogenaamd moederhuis werden ondergebracht om daar hun kind te baren. De kinderen werden ter adoptie aangeboden. Niet via de geijkte kanalen, maar onderhands. Dat mocht op zich, daar was niks illegaals aan. Adopties hoefden niet persé via adoptiebureau’s te lopen. Dat mocht ook via rechtstreekse bemiddeling tussen de afstandsmoeder en de adoptieouders. Overigens verdiende die kloosterorde er lekker aan want de adoptieouders betaalden flink voor de baby’s. Alles in de vorm van schenkingen natuurlijk… Maar goed, een legale adoptie kostte ook flink wat… Volgens de onderzoekers vingen de zusters ook wel eens meisjes volledig anoniem op. Ze zorgden er dan voor dat de baby’s van die meisjes ‘verdwenen’. Dat zou mogelijk zijn geweest doordat een gynaecoloog in een ziekenhuis in Noord Frankrijk valse medische verklaringen afgaf waardoor de adoptieouders als biologische ouders geregistreerd konden worden.

Het onderzoek had weliswaar geen enkel bewijs opgeleverd dat er strafbare feiten waren gepleegd, ons klonk het allemaal heel bekend in de oren. Het kon gewoon niet anders. Dit moest zijn wat er met Sjors en zijn moeder was gebeurd!

“Betekent dit dat je wilt proberen je moeder te vinden?” vroeg ik gespannen.

Ik had al een tijdje het idee dat hij vreselijk aan het dubben was of hij nou wel of niet op zoek naar haar moest gaan. Alsof hij voor zichzelf de voors en tegens aan het

afwegen was en de kans op succes inschatte. Dat dat de reden was waarom hij zo stil was en me nauwelijks zag staan. Ik hoopte zo dat hij er nu uit was…

“Dat zou mooi zijn. Voorlopig ben ik al blij als ik er achter kan komen of dat wat er in dat artikel staat, inderdaad is wat mij is overkomen.”

“Dus je wilt naar dat klooster?”

Hij knikte.

“Volgende week begint de kerstvakantie,” reageerde hij lachend. “Tijd genoeg om op onderzoek uit te gaan, zou ik zo zeggen.”

“Ok, dan gaan we dus naar België,” concludeerde ik opgelucht.

Voor het eerst sinds een maand zag ik weer een beetje van de oude Sjors terug. Hij had een beslissing genomen. En dat deed hem duidelijk goed.

En zo checkten we een week later in een appartementenhotel niet ver van het centrum van Gent in. Want het klooster waarover in het artikel dat Sjors op internet had gevonden werd gesproken, lag niet ver uit de buurt van Gent. Natuurlijk wisten we niet zeker of zijn moeder inderdaad in dat klooster had gezeten maar het was het enige aanknopingspunt dat we hadden.

“Spannend?” vroeg ik toen we de volgende ochtend de kamerdeur achter ons dichttrokken.

“Man, ik ben bloednerveus,” reageerde Sjors. “Wat nou als ze een naam hebben? Durf ik dan verder te gaan? Stel je voor dat mijn moeder helemaal niks van me wil weten. Wat dan?”

“Misschien moet je je er maar niet al te veel van voorstellen. Waarschijnlijk kom je geen steek verder. Als het waar is wat je ouders schreven en wat er in dat artikel op internet stond, staat er nergens iets geregistreerd. De kans dat je in dat klooster iemand te spreken krijgt die überhaupt iets van jou of je moeder af weet, is volgens mij heel klein.”

“Weet ik wel. Toch heb ik er een goed gevoel over.”

Opgewekt sloeg hij een arm om me heen.

“Kom jongen, we gaan mijn moeder zoeken…”

5. De eerste stap

Sjors was opgetogen. Zijn humeur was niet meer stuk te krijgen. Zo terneergeslagen als hij de afgelopen tijd was geweest, zo vrolijk was hij nu. Voor we aanbelden bij wat volgens het artikel op internet het moederhuis van het klooster zou moeten zijn, draaide hij zich naar me toe. Hij pakte m'n beide handen vast en keek me gespannen aan.

"Nu gaat het gebeuren Bas," zei hij nerveus. "De eerst stap op weg naar m'n biologische moeder."

"Schat, maak je alsjeblieft geen illusies. Het lijkt me sterk dat wij bij onze eerste poging meteen beet hebben. Je hoort toch zo vaak van kinderen die hun biologische ouders zoeken die daar jaren mee bezig zijn. En dat zijn dan nog kinderen die een officieel adoptiedossier hebben. Jij hebt niks jongen…"

"Niet zo negatief man. Ik weet heus wel dat het wel erg makkelijk zou zijn als we hier meteen te horen krijgen wie mijn moeder is. Maar we moeten toch ergens beginnen," zuchtte hij. "En weet je, het voelt eigenlijk best spannend. Alsof we op queeste zijn."

Ik schoot prompt in de lach. Dit was Sjors ten voeten uit… Toen ik hem leerde kennen, speelde hij al een aantal jaren Dungeons & Dragons, een fantasy roll playing game, en binnen no time had hij mij er ook in meegesleept. Als we op vakantie gingen, bedacht hij steevast een queeste. Meestal hele simpele dingen. Gewoon op zoek naar een ring of de oorsprong van een rivier. We verzonnen er van alles bij. De meeste mensen verklaarden ons volledig voor gek maar wij hadden er een hoop lol aan.

"Dan is dit wel een moeilijke queeste," merkte ik op. "Ik hoop dat we hoog genoeg level zijn om deze tot een goed einde te brengen."

Lachend keek ik hem aan, sloeg m'n armen even stevig om hem heen en kuste hem.

"Kom schat," zei hij ongeduldig toen we elkaar weer loslieten. "Tijd voor actie."

“Goedemorgen mevrouw,” begon Sjors beleefd toen de deur werd geopend door een dame van middelbare leeftijd.

Ze nam ons in zich op. Haar ogen bleven even rusten op onze handen die elkaar stevig vast hielden. Toen keek ze Sjors weer aan. Van pure spanning kneep hij mijn hand zowat fijn.

“Waarmee kan ik u van dienst zijn,” vroeg de dame met een heerlijk Vlaams accent zakelijk.

“Mijn naam is Sjors Martens. En dit is mijn man, Bas de Groot.”

Onmiddellijk verscheen er een afkeurende blik in haar ogen en kneep ze haar lippen stijf op elkaar. Ik stootte Sjors lichtjes aan. Oppassen… Niet iedereen vond het doodnormaal dat wij getrouwd waren en we hadden nu wel alle medewerking nodig.

“Ik ben op zoek naar m’n moeder,” ging hij verder.

“Sorry, uw moeder woont hier niet,” reageerde de dame snel en wilde de deur weer dicht doen.

“Ho, ho… Mevrouw, alstublieft… Laat me even uitpraten,” zei Sjors voor ze de kans kreeg ons buiten te sluiten.

Hij had mijn gebaar begrepen en m’n hand inmiddels losgelaten.

“Ik weet dat mijn moeder hier niet is, maar ze heeft hier vroeger blijkbaar gewoond. In het moederhuis van het klooster,” voegde hij eraan toe.

Gespannen keek hij haar aan. Ik schrok een beetje van zijn directe vraag. Als deze dame iets met die adopties te maken had, zou ze nu beslist niks meer zeggen. Ik nam me voor Sjors straks toch even te wijzen op de gevoeligheid van de hele kwestie. Het kwam op mij over alsof hij iets te overmoedig te werk ging.

“Sorry meneer, dit is al jaren geen moederhuis meer,” was het laatste dat ze zei voor ze, nu toch resoluut, de voordeur voor onze neus dichtsloeg.

“Shit,” stootte Sjors uit. “Wat een kutwijf,” voegde hij er hartgrondig aan toe.

“Hé! Doe effe rustig jongen. Kom, we gaan ergens een bak koffie drinken.”

Ik wilde hem met me mee trekken maar hij bewoog geen centimeter.

“Kom jongen,” probeerde ik opnieuw.

Ineens zag ik een verdachte glinstering in zijn ogen. Hij kon zijn teleurstelling maar nauwelijks verbergen en onderdrukte zijn opkomende tranen.

“Schat,” zei ik zachtjes terwijl ik hem tegen me aantrok. “Had je nou serieus verwacht dat het zo makkelijk zou zijn? Kom op man, we gaan gewoon verder. Als dit geen klooster meer is, gaan we op zoek naar andere kloosters van deze orde. Die zijn er vast…”

“Maar dit was het moederhuis…” sputterde hij teleurgesteld.

“Nou en? Misschien zitten die zusters van toen nu wel ergens anders. Kom op man. Niet zo snel bij de pakken neer gaan zitten.”

We zochten in het centrum van Gent een lunchroom op en bestelden twee bakken cappuccino.

“Zag je die dame naar ons kijken toen jij mij voorstelde als jouw man?” begon ik.

Hij knikte.

“Zei ik toch… kutwijf,” reageerde hij fel.

“Dat zeg je alleen maar omdat ze ons niet kon helpen,” merkte ik op. “Ik denk,” begon ik voorzichtig, want ik wist hoe allergisch Sjors reageerde op mensen die duidelijk lieten merken dat ze twee homo’s maar niks vonden, “dat het misschien verstandiger is om niet zo te laten merken dat wij getrouwd zijn. Tenminste… Als je een beetje medewerking wilt krijgen.”

Hij dacht na en zuchtte diep.

“Je hebt gelijk,” reageerde hij. “Natuurlijk is het niet slim om weerstand op te roepen als we medewerking willen. Ik was gewoon zenuwachtig. Sorry…”

“Dat had ik door ja. Je kneep m’n hand zowat fijn… Niet meer doen jongen. Althans, niet nu.”

“Heb jij nog ideeën?” vroeg hij plotseling.

“Terug naar het hotel? Daar hebben ze wifi. Misschien vinden we op internet meer kloosters van deze orde.”

“En dan?”

“Gewoon. Verder zoeken. Kom op man, we zijn nog maar net begonnen. We hebben nog twee weken. Nou ja, bijna dan.”

Terug op onze kamer startte ik m’n laptop op en typte de naam van de kloosterorde in de adresbalk van de browser in.

“Queesten zijn tegenwoordig wel een stuk makkelijker geworden dankzij Google,” merkte ik op.

“Hangt er vanaf hoe je er tegenaan kijkt,” reageerde Sjors grijnzend. “Vroeger waren de opdrachten ook een stuk simpeler. Toen had je Google niet nodig…”

“Nee, toen had je genoeg aan een magiër met een Clairvoyance,” reageerde ik gevat.

Ik zwaaide m’n handen door de lucht alsof ik een spreuk aan het weven was.

“Ik zie verzorgingstehuizen…” mompelde ik geheimzinnig terwijl ik op het scherm keek. “Kijk,” wees ik naar de lijst met zoekresultaten die Google voor me tevoorschijn had getoverd. “Ik zie dat zuster Bernadette daar ergens zit…”

“Gek, dat kan toch helemaal niet. Voor een Clairvoyance moet je de plek kennen,” ging Sjors serieus op mijn geintje in.

“Doe ik toch. Ik ken m’n laptop hartstikke goed hoor,” lachte ik.

Sjors barste in een onbedaarlijke lachbui uit

”Jij bent echt compleet gestoord,” grinnikte hij nog na.

“Maar ik heb vast gelijk,” merkte ik op. “Die orde heeft behoorlijk wat verzorgingstehuizen. Niet zo vreemd natuurlijk. Die nonnetjes zijn nu allemaal bejaard en die moeten ze toch ergens laten, nietwaar?”

Hij knikte.

“Wil je ze allemaal langsgaan?” vroeg hij.

“Heb je een beter idee?”

Hij lachte opnieuw, schudde ontkennend zijn hoofd.

“Ok, Sherlock. Let’s do it!” grinnikte hij.

“Vandaag nog?”

“Waarom niet. Is er niet één hier in de buurt?”

“Schat, we hebben nog twee weken hoor. Laat me eerst maar eens een route maken tussen de verschillende tehuizen. Kunnen we daarna wel zien wanneer we er naartoe gaan.”

Hij bleef achter me staan toen ik de adressen van de verzorgingstehuizen in de routeplanner van Google Maps invoerde en sloeg zijn armen om me heen. Over m’n schouder keek hij mee wat ik deed.

“Hou eens op man, je leidt me af,” mopperde ik gespeeld verontwaardigd toen ik zijn lippen langs de huid van m’n hals voelde strelen.

Ik voelde zijn warme adem in m’n nek.

“Ik heb zin in jou,” fluisterde hij. “We hebben toch tijd zat, zei jij…”

Als reactie sloeg ik m’n armen om zijn nek en draaide m’n hoofd naar achteren. Onmiddellijk gleed zijn mond van mijn hals langs m’n wang naar mijn lippen. Gewillig liet ik hem toe en gaf me over. Dat route plannen kon wel even wachten…

Ik schoof m’n laptop aan de kant en stond op. Hij trok me tegen zich aan, sloeg zijn armen om me heen en kuste me opnieuw. Mijn handen woelden door zijn haar, ik drukte mijn lijf tegen het zijne. Zachtjes dirigeerde hij me richting het bed. Hij liet me los en keek me ondeugend aan.

“Ik wil je zien,” fluisterde hij. “Je naakte huid tegen me aan voelen… Ik wil je proeven...”

Die blik in zijn ogen… Ik kon nog maar aan één ding denken… Ik pakte zijn handen vast, liet me achterover op het bed vallen en trok hem over me heen. Hij kreunde… Ongeduldig duwde hij m’n trui omhoog en likte m’n tepels. Ik kronkelde onder zijn liefkozingen. Hard drukte hij tegen me aan.

“Wacht,” fluisterde hij.

Hij kwam omhoog. In één soepele beweging trok hij zijn trui over zijn hoofd. Ik deed hetzelfde. Hij legde zijn handen op m’n borst en daalde langzaam af naar beneden.

Verlangend knoopte hij m'n gulp los en kleedde me verder uit. Ik zag hem kijken… Zonder aarzelen trok hij zijn eigen broek naar beneden en schoof zijn boxer er achteraan.

"Oh Sjors," fluisterde ik terwijl ik zijn naakte lichaam genietend in me opnam.

Nogmaals trok ik hem over me heen. Hunkerend vonden onze lippen elkaar opnieuw. Ik sloeg mijn benen om hem heen. Ritmisch bewogen we onze lichamen tegen elkaar. Ik streelde zijn rug, gleed af naar zijn billen. Hij verbrak onze kus en daalde via mijn borst en m'n buik af naar mijn kruis. Ik hield mijn adem in… Heel even sloot ik mijn ogen en toen voelde ik hoe zijn zachte warme lippen me omsloten. Ik zuchtte… Hij kreunde genietend.

"Kom eens hier schat," fluisterde ik. "Ik wil jou ook…"

Hij kroop op het bed, draaide zich om en nam me opnieuw in zijn mond. Hij hing boven me, zijn geur prikkelde mijn zintuigen. Mijn God, wat rook hij waanzinnig… Verlangend naar hem legde ik mijn handen op zijn billen en trok hem naar me toe. Genietend zoog ik hem naar binnen… Strelende handen… De warmte van zijn mond… Zijn opwinding in mij… Beiden voelden we de spanning stijgen. Kreunend bereikten we vlak na elkaar een hoogtepunt.

6. Zuster Bernadette

“We komen voor zuster Bernadette,” zei Sjors.

De dame achter de balie tikte wat in in de computer.

“Kamer C14,” antwoordde ze. “Dat is hier de gang door, met de lift naar de eerste etage, rechts af en dan kamer 14,” wees ze ons de weg.

Ik pakte Sjors’ hand en kneep er even in. Al vier dagen waren we bezig de lijst met verzorgingstehuizen af te werken en tot nu toe hadden we weliswaar meerdere zusters gesproken die Bernadette heetten, maar de zuster Bernadette die we zochten zat er niet tussen.

“Ik voel gewoon dat we goed zitten,” merkte Sjors op toen we in de lift stonden.

“Laten we hopen dat het deze keer de goeie zuster Bernadette is,” reageerde ik. “En laten we hopen dat ze zich iets herinnert.”

“Schat, nogmaals… Ik heb er een goed gevoel over,” reageerde Sjors.

“We zullen zien…”

Inmiddels waren we aanbeland bij de deur van kamer C14.

“Ben je d’r klaar voor?” vroeg ik voor ik op de deur klopte.

Hij knikte.

“Ik wel. Jij ook?” reageerde hij.

“Ok jongen, dan gaan we ervoor.”

Ik klopte op de deur.

“Kom maar binnen,” hoorden we een vriendelijke stem zeggen.

“Goedemiddag zuster Bernadette,” begon Sjors het gesprek.

Hij stak zijn hand uit om de zuster te begroeten en zich aan haar voor te stellen.

“Ken ik u?” vroeg de zuster vriendelijk.

“Misschien,” antwoordde Sjors.

De oude non keek hem onderzoekend aan.

“U zoekt uw moeder,” zei ze ineens.

Verbaasd keken we haar aan. Ik voelde de spanning stijgen. Haar opmerking betekende in ieder geval dat zij de goeie zuster Bernadette was!

“Ja, maar hoe weet u dat?” reageerde Sjors verbaasd.

Na zeven verpleegtehuizen te hebben bezocht en zeven keer teleurgesteld te zijn, ging het nu ineens wel heel erg makkelijk.

“Dat zal ik u uitleggen, meneer…?”

Vragend keek ze hem aan.

“Oh sorry,” reageerde Sjors snel. “Sjors Martens, aangenaam. En dit is Bas de Groot.”

Opnieuw keek de oude non hem onderzoekend aan.

“Dat u hier bent, kan maar één ding betekenen,” begon zuster Bernadette. “U heeft mijn naam van iemand gehoord. Waarschijnlijk uw adoptieouders,” ging ze verder.

Sjors en ik knikten tegelijk.

“En dat betekent dat uw moeder anoniem bevallen is. Er is dus niets terug te vinden over uw moeder of uw adoptie en dat wisten uw ouders. Want anders hadden uw ouders u wel doorverwezen naar de administratie van onze orde. Daar worden de adoptiedossiers namelijk bewaard.”

Stomverbaasd keken we eerst haar en toen elkaar aan. Dit hadden we beiden absoluut niet verwacht! Gezien alles wat we op internet hadden gevonden over de adoptiepraktijken van deze orde, leek het ons onwaarschijnlijk dat iemand er zo openlijk over zou praten. En nu vertelde deze zuster ons gewoon dat Sjors anoniem geadopteerd moest zijn omdat we bij haar, in plaats van bij administratie aanklopten…

“Maar gaat u even zitten,” nodigde ze ons allervriendelijkst uit plaats te nemen. “Lust u een kopje koffie?”

“Dank u,” reageerde ik.

Sjors was niet in staat om te reageren. Zijn ogen schitterden van opwinding.

“Allebei een beetje melk, geen suiker alstublieft,” gaf ik onze wensen door.

Zuster Bernadette schuifelde het kleine keukentje dat bij het appartementje hoorde in en begon koffie te zetten.

“Heb je dat gehoord schat?” fluisterde Sjors. “Ze weet meer!”

Hij kon een grijns op z’n gezicht niet onderdrukken. Ik knikte lachend.

“Niet te hard van stapel lopen nou, jongen,” fluisterde ik terug. “Laat haar praten, stel niet te veel vragen.”

“Maak je maar niet druk. Ik ben veel te blij dat we haar eindelijk gevonden hebben. Dit ga ik niet verprutsen hoor.”

“Denk na schat. Wat is het wat je beslist wilt weten.”

“Of ze weet wie m’n moeder is,” reageerde Sjors meteen.

“Dat bedoel ik. Je gaat te snel. Te direct. De kans dat zij een naam voor je heeft, lijkt me heel erg klein. Ze zei het net zelf al, jouw moeder is anoniem bevallen. Ik denk dus niet dat zij weet hoe je moeder heet. Probeer aanwijzingen te krijgen. Over dat ziekenhuis bijvoorbeeld. Of over andere meisjes die tegelijkertijd met je moeder in het moederhuis zaten,” probeerde ik hem uit te leggen.

“Ik snap wat je bedoelt. Hoe meer we te weten komen, hoe meer wegen we kunnen bewandelen om uit te zoeken wie m’n moeder is…”

“Precies jongen.”

Ik lachte hem bemoedigend toe. Legde even m’n hand op zijn been om hem te laten voelen dat hij goed bezig was.

“Zo,” zei zuster Bernadette terwijl ze twee kopjes op het tafeltje voor ons neerzette.

“Vertelt u eens, waar kan ik u mee helpen?”

Sjors legde haar uit dat hij na het overlijden van zijn ouders ontdekt had dat zijn ouders niet zijn biologische ouders waren en dat hij graag wilde weten wat er allemaal gebeurd was. Hij vertelde dat op zijn geboorteakte niks vermeld stond over een andere biologische moeder dan de moeder die hij zijn hele leven gekend had. En hij vertelde zuster Bernadette dat zijn ouders haar naam in een brief, die hij pas na hun overlijden had gekregen, genoemd hadden als degene die hem aan hun gegeven had en dat hij via het internet uiteindelijk hier terecht was gekomen.

Zuster Bernadette dacht na..

“Ik ben bang dat ik niet veel voor u kan betekenen meneer Martens,” reageerde ze voorzichtig. “Als uw moeder anoniem is bevallen en u ook anoniem heeft afgestaan, weet ik verder ook niks.”

“Dat begrijp ik,” antwoordde Sjors een tikkeltje teleurgesteld. “Toch denk ik dat u wel wat antwoorden voor mij heeft. Ik snap bijvoorbeeld niet zo goed waarom alles anoniem moest.”

“Tja, ik weet natuurlijk niet welke redenen de moeders daarvoor hadden. Ik kan u wel vertellen waarom ik en een aantal anderen hieraan meewerkten. Ziet u, als wij deze moeders geen opvang hadden geboden en als wij deze kinderen niet in gezinnen hadden ondergebracht, hadden die meisjes hun kind waarschijnlijk ergens op een smerig toilet ter wereld gebracht en te vondeling gelegd. En vondelingen kwamen toentertijd vrijwel altijd in kindertehuizen terecht. Of, in het gunstigste geval, in een pleeggezin. Want vondelingen werden de eerste jaren nooit ter adoptie aangeboden voor het geval de biologische ouders zich zouden melden. Wij hielpen de moeders en de baby’s alleen maar,” besloot ze haar verhaal.

Zoals zij het vertelde, klonk het allemaal heel logisch. Ik kon me best voorstellen dat er zusters waren geweest die de moeders en kinderen op deze manier dachten te helpen. Maar ik zag Sjors denken…

“Uiteraard begrijp ik uw beweegredenen,” begon Sjors heel formeel. “Maar ik zit nu toch met de gevolgen. Ik zou heel graag meer over mijn achtergrond willen weten en heb daar nu feitelijk geen mogelijkheden toe.”

“Ik begrijp dat u er zo tegenaan kijkt meneer Martens,” antwoordde zuster Bernadette rustig. “Ik moet u er alleen wel op wijzen dat die situatie niet anders was geweest als uw biologische moeder u te vondeling had gelegd.”

Sjors en ik knikten beiden.

“Ok,” ging Sjors verder. “Ik snap dat u geen gegevens over mijn biologische moeder heeft. Maar weet u dan misschien of er in dezelfde periode meer meisjes in het moederhuis verbleven? Misschien dat één van hen weet hoe mijn moeder heette…”

Zuster Bernadette dacht even na.

“Sorry, dat zou ik echt niet meer weten. Het is allemaal al zo lang geleden… Misschien kunt u het beste toch contact opnemen met de administratie. Ook al is er van u geen adoptiedossier, ze zullen u wel helpen want veel adoptiedossiers zijn helaas verloren gegaan bij een grote brand. Ik zou alleen niet vermelden dat er op uw geboorteakte helemaal geen melding gemaakt wordt van een biologische moeder… U kunt altijd uw contactgegevens achterlaten voor het geval één van de moeders die in het moederhuis heeft gewoond, op zoek is naar haar kind.”

“Dat zou fantastisch zijn!” riep Sjors opgetogen.

Zuster Bernadette glimlachte.

“Verwacht er niet te veel van meneer Martens. Uw moeder is anoniem bevallen. Haar naam komt niet voor op een afstandsverklaring of geboorteakte. De meeste moeders die anoniem zijn bevallen, laten nooit meer wat van zich horen.”

“Dat snap ik. Toch wil ik u bedanken voor uw medewerking,” reageerde Sjors geëmotioneerd. “En het zou toch kunnen dat iemand anders die tegelijkertijd met mijn moeder in het moederhuis verbleef, haar gekend heeft en zich meldt? Ik zou al blij zijn als ik iets te weten zou kunnen komen over hoe ze was.”

Na zuster Bernadette nogmaals hartelijk bedankt te hebben voor haar medewerking, vertrokken we.

Eenmaal terug in het hotel kwamen de vragen.

“Moeten we het hier eigenlijk wel bij laten zitten?” vroeg Sjors.

“Hoe bedoel je?”

“Nou… Ik bedoel, wat deze orde heeft gedaan, is hartstikke strafbaar. Ze werkten er aan mee om valse geboorteaktes op te stellen. Eigenlijk was het een soort kinderhandel. Op die website stond ook een oproep voor moeders en kinderen die slachtoffer zijn geworden van de adoptiepraktijken van deze kloosterorde. Moet ik me daar niet melden?”

“Schiet je daar wat mee op?”

Sjors haalde zijn schouders op.

“Ik misschien niet. Maar mijn verhaal zou misschien wel bewijs kunnen zijn dat er wel degelijk dingen gebeurden die niet door de beugel konden. En dan zouden degenen die hiervoor verantwoordelijk waren, in ieder geval gestraft kunnen worden.”

“Wat voor bewijs schat? Jij kunt niet eens aantonen dat je daadwerkelijk slachtoffer bent van een illegale adoptie. Volgens mij kun je dat alleen maar als je je moeder vindt en je door een DNA test kunt aantonen dat zij echt je biologische moeder is. En dan moet zij haar verhaal ook nog eens willen vertellen… Als je al wilt dat de orde aangepakt wordt, zul je toch eerst je moeder moeten vinden jongen,” merkte ik op.

“Rare situatie. Ik kan haar alleen maar vinden als ze zich bij de kloosterorde meldt. Maar waarom zouden die haar in contact met mij willen brengen? Die snappen natuurlijk zelf ook wel dat alles dan uitkomt…”

“Niet als jij niks zegt over het ontbreken van gegevens van je biologische moeder op je geboorteakte,” merkte ik op. “Zuster Bernadette zei toch dat veel dossiers door een brand zijn vernietigd? Als je het slim speelt, zullen ze denken dat jouw adoptiedossier ook vernietigd is en gewoon meewerken om je met haar in contact te brengen. Vooropgesteld dat zij jou wil vinden dan…”

Hij dacht er even over na.

“Je hebt weer eens gelijk. Verzwijgen dus… Eerst mijn moeder vinden.”

7. Nieuwe hoop

Vanuit de deuropening van de badkamer keek ik glimlachend naar de man in het grote bed. Mijn man. Al bijna vijftien jaar waren we bij elkaar waarvan bijna tien jaar getrouwd. Alles had ik voor hem over. Al moest ik met hem naar de andere kant van de wereld, ik zou het onmiddellijk doen. Want ik hield van hem… Het waren zware dagen voor hem geweest en ze hadden hem uitgeput. Op zich leek het niet zo inspannend. Gewoon een beetje door België rijden en hier en daar informeren of er een zuster Bernadette woonde. Voor mij was dat ook niet zo zwaar. Maar voor Sjors was er elke keer weer die hoop geweest. Gevolgd door teleurstelling. Hij wilde zo graag meer weten. Het vrat aan hem. Maar nu hadden we zuster Bernadette gesproken. Niet dat we er veel mee opgeschoten waren maar we hadden in ieder geval de bevestiging dat het verhaal wat in de brief stond, klopte. Morgen zouden we naar de abdij gaan om onze gegevens achter te laten en dan zat het er voor nu op. Dan bleef ons niks anders over dan afwachten.

Weggezakt in een paar dikke kussens zapte Sjors doelloos langs de tv zenders. Naakt kroop ik over hem heen. Met m'n knieën aan weerszijden van zijn benen liet ik me op het dekbed zakken en keek hem aan.

"Dat ziet er een stuk beter uit dan wat er op de tv is," glimlachte hij.

Zonder iets te zeggen legde ik m'n handen in zijn nek en boog naar voren. Heel kort beroerden mijn lippen de zijne. Opnieuw keek ik hem aan. Iets langer deze keer. En weer kuste ik hem. Hij beantwoordde mijn kus. Gretig. Zijn handen streelden m'n schouders, daalden via m'n rug af naar m'n billen. We speelden met elkaars lippen. Ik maakte me los van zijn zachte warme lippen en trok een nat spoor van zijn mond via zijn hals naar zijn oor. Hij sloot zijn ogen en zuchtte. Langzaam daalde ik af naar zijn borst. Mijn tong draaide rond zijn tepels. Zachtjes beet ik er in. Slechts een licht hijgen vertelde me dat hij genoot… Zijn handen gleden over mijn armen naar mijn handen in zijn nek. Onze vingers verstrengelden. Plotseling greep hij me stevig vast en draaide me in één beweging op m'n rug. Mijn ademhaling versnelde… Mijn opwinding was onmiskenbaar. Half over me heen gebogen vonden zijn lippen de mijne. Plagend drong zijn tong telkens een stukje naar binnen. Hij likte m'n lippen. Nog steeds hield hij

mijn handen stevig vast. Er was geen ontkomen aan… Verlangend naar meer kreunde ik zachtjes. Hij kroop onder het dekbed vandaan en zwaaide een been over me heen.

"Kijk me aan," fluisterde hij terwijl hij zich op me liet zakken.

Ik opende mijn ogen en zonk weg in de peilloze diepte van zijn inktzwarte ogen. Volledig in zijn ban liet ik hem begaan. Hijgend kronkelde ik onder de druk van zijn billen. Zijn pik lag hard tegen mijn buik. Ik probeerde los te komen, wilde hem vastpakken. Hem dicht tegen me aanhouden maar hij liet het niet toe.

"Vandaag bepaal ik wat er gebeurt," fluisterde hij hees in m'n oor.

Ik gaf me over, wist dat hij het nodig had deze keer.

"Ik heb jou lief," fluisterde ik.

Hij glimlachte en liet me los. Zijn handen gleden langs m'n nek, over m'n schouders. Hij streelde m'n borst en drukte zijn billen stevig tegen m'n kruis. Ik hijgde zwaar. Mijn verlangen naar hem was zo intens. M'n hele lijf schreeuwde om hem maar ik wachtte af. Hij bepaalde het tempo…

Hij schoof naar achteren, drukte een knie tussen m'n benen en dwong ze uit elkaar. Ik wist wat hij van plan was en gaf hem de ruimte die hij zo graag wilde. Op zijn knieën zat hij tussen m'n benen. Traag boog hij zich voorover en zoog me gretig naar binnen. Ik stootte m'n bekken omhoog. Als reactie plaatste hij zijn handen op m'n heupen en drukte me tegen het matras. Zijn boodschap was duidelijk… Hij bepaalde, niet ik… Opnieuw gaf ik me over. De strelingen van zijn tong, de warmte van zijn mond… Het benam me m'n zinnen. Vuur laaide op in m'n buik. Hijgend onderging ik zijn liefkozingen. Mijn handen klauwden in zijn haar. Hij liet het toe…

Hij kwam overeind. Pakte m'n benen en duwde ze omhoog. Opnieuw boog hij zich voorover. Zijn vochtige tong streelde m'n ballen. Hij gleed tussen m'n billen. Tergend langzaam likte hij me.

"Oh God," stootte ik uit. "Wat is dit hemels…"

Hij tilde m'n billen op en trok me naar zich toe. Ik sloeg m'n benen om hem heen terwijl ik hem in me voelde glijden. Langzaam nam ik hem helemaal in me op. Ritmisch

bewogen we. Hij versnelde het tempo. Zijn stoten werden krachtiger. Vol passie. Het vuur in m'n buik breidde zich uit. Mijn ademhaling ging hortend en stotend. Hij hijgde zwaar. Elke beweging van hem bracht me dichter bij m'n ontlading. De blik in zijn ogen verstarde. Een laatste stoot liet mijn lichaam sidderen van extase. Kreunend liet ik het over me komen. Mijn buik glom van het vocht... Hijgend klampte hij zich aan me vast. Ik voelde zijn zaad in me stromen toen ook hij een hoogtepunt bereikte. Uitgeteld liet hij zich over me heen vallen. Zachtjes streelde ik zijn rug. Zijn ademhaling werd rustiger. Ik genoot van zijn heerlijke lijf tegen me aan.

Niet veel later rolde hij van me af.

"Jezus Bas… Wat was dat lekker," zuchtte hij. "Dat had ik even nodig..."

Ik glimlachte. Blij dat ik hem dit moment van totale ontspanning had kunnen geven. Nagenietend kroop ik tegen hem aan.

De volgende ochtend was ik als eerste wakker. Sjors sliep nog als een blok. Ik hees mezelf uit bed. Op m'n tenen liep ik naar de badkamer en sprong onder de douche. Tegen de tijd dat ik klaar was, stak Sjors een slaperig hoofd om de badkamerdeur.

"Môguh…," groette hij.

Hij drukte een kus op m'n lippen en stapte onder de douche.

Niet veel later zaten we samen aan het ontbijt.

"Ik heb nog eens nagedacht," begon Sjors aarzelend.

"Waarover?"

"Nou, over dat gegevens achterlaten bij de administratie van de abdij. Ik vraag me eerlijk gezegd af of dat wel zo'n goed idee is."

"Hoezo? Ik vond het wel een goeie suggestie van zuster Bernadette. Als je moeder al op zoek gaat naar jou, lijkt me dat ze haar zoektocht daar zal beginnen. Andere aanknopingspunten heeft ze toch niet?"

“Jawel… Maar wat moet ik dan zeggen als ze me vragen wat m’n moeder’s naam is? Normaal gesproken staat die op je geboorteakte. Bij mij dus niet. Dan weten ze toch meteen dat het om een illegale adoptie gaat?”

“Volgens mij kun je het gewoon vertellen hoor. Wat je alleen niet moet zeggen, is dat jouw adoptiemoeder op je geboorteakte als biologische moeder vermeldt staat. Die gynaecoloog had nooit een medische verklaring af mogen geven waarop stond dat jou adoptiemoeder je echte moeder was. Maar daar hadden die zusters op zich niks mee te maken…”

“Dus jij zegt dat als ik gewoon zeg dat mijn moeder onbekend is, ze helemaal niet in de gaten hebben dat het om één van de illegale adopties gaat?”

“Inderdaad. Ze zullen je gewoon helpen schat. Anders zou zuster Bernadette je toch ook niet naar de abdij gestuurd hebben?”

“Tja, als je het zo bekijkt… Ok, laten we dan zo maar gaan. Dan hebben we dat gehad en kunnen we naar huis.”

“Maak je niet te druk jongen. Het komt wel goed. En je staat er niet alleen voor, ik help je…”

En ik had gelijk. We werden gewoon beleefd te woord gestaan. Sjors gegevens werden genoteerd en dat was alles. Geen moeilijke vragen. Helemaal niks. Het enige wat we nu nog konden doen, was naar huis gaan en afwachten.

In het begin waren we er nog best veel mee bezig. Bijna elke dag kwam het wel ter sprake. Maar naarmate de tijd verstreek, zakte alles wat naar de achtergrond. Sjors wist dat de kans dat hij ooit wat van zijn moeder zou horen vreselijk klein was. Langzamerhand legde hij zich er bij neer dat hij haar waarschijnlijk nooit zou vinden.

En net toen alles weer zo'n beetje normaal leek, kregen we een telefoontje. Er had zich een vrouw gemeld die in de periode dat Sjors geboren was anoniem een kind op de wereld had gezet. Ze hadden haar verteld dat wij op zoek waren naar Sjors’ moeder en ze had aangegeven ons graag te willen ontmoeten. De zuster die belde,

benadrukte dat het absoluut niet zeker was dat deze vrouw Sjors' moeder was. Als we dat wilden weten, kon alleen een DNA test uitsluitsel geven.

Sjors was in alle staten. Hij wilde haar het liefst nog vandaag ontmoeten. Logisch, maar niet haalbaar. De vrouw in kwestie woonde in Zuid Frankrijk, in een klein dorpje aan de voet van de Pyreneeën. Als we haar wilden ontmoeten, zouden we dat toch moeten plannen. En dat is dan weer het prettige aan het onderwijs… We hebben veel vakanties. Dus besloten we de eerst volgende vakantie richting de Pyreneeën te vertrekken. Om vakantie te houden maar vooral ook om de vrouw te ontmoeten die misschien wel Sjors' moeder was. Op internet bestelden we een DNA test. En zo vertrokken we, bijna een jaar nadat we hadden ontdekt dat Sjors geadopteerd was, naar Zuid Frankrijk.

"En wat nou als ze het niet is?" vroeg Sjors nerveus.

We parkeerden de auto voor het opgegeven adres.

"Dan kent ze je moeder misschien. Kan ze je vertellen hoe ze heette. Of misschien wel waar ze vandaan kwam."

"Ik vind dit echt doodeng. Zo meteen ga ik een vrouw ontmoeten die ik nog nooit gezien heb en dat zou mijn moeder kunnen zijn. Weet je wel hoe raar dat voelt? Dit is gewoon heel gek. Aan de ene kant wil ik weten wie ze is, waar ik vandaan kom. Waarom ze me heeft afgestaan. En vooral… Waarom dat anoniem moest. Aan de andere kant ben ik bang dat ze ineens m'n moeder wil gaan uithangen. En dat is wel het laatste waar ik behoefte aan heb."

"Lieve schat, relax. Zo'n vaart zal het allemaal wel niet lopen."

"En dan nog eens wat… Stel dat ik haar zoon ben… Wat vindt ze er dan van dat wij getrouwd zijn? Ik bedoel… Misschien wil ze wel niks weten van homo's. En dan krijgt ze ineens een homoseksuele zoon… Zit ik plotseling met een hoop gezeik. Daar heb ik eigenlijk helemaal geen zin in."

Ik glimlachte.

“Koudwatervrees schat?” plaagde ik hem. “Het klinkt alsof je allerlei redenen aan het verzinnen bent om haar toch maar niet te ontmoeten. Zet nou maar even door. Het komt wel goed. Let maar op.”

Met een diepe zucht stapte Sjors uit. Ik legde m’n hand op zijn rug en duwde hem zachtjes naar voren.

“Kom op. Ik ben bij je.”

8. Belangrijke informatie

Voor we de kans kregen aan te bellen, zwaaide de lage voordeur open. Een kleine gezette vrouw lachte ons tegemoet. Vanaf het allereerste moment dat ik haar zag, wist ik het. Maar goed, Sjors wilde persé zekerheid natuurlijk. Begrijpelijk.

“Kom binnen,” nodigde ze ons uit.

Van de zuster die ons gebeld had, hadden we begrepen dat ze een Nederlandse vrouw was die samen met haar man na zijn pensioen in Frankrijk was gaan wonen. Ze had drie dochters maar die woonden alledrie gewoon in Nederland.

“Wie van jullie is Sjors?” vroeg ze meteen.

“Ik,” reageerde Sjors.

Hij stak zijn hand uit en stelde zich voor. Ik hoorde een lichte trilling in zijn stem. Dit was natuurlijk vreselijk spannend voor hem.

Ik keek de vrouw nog een keer aan, op zoek naar herkenningspunten. Overeenkomsten met Sjors. Had hij haar ogen? Bewogen ze hetzelfde?

“Vera van Winkel,” stelde ze zichzelf voor toen ze zijn uitgestoken hand vastpakte.

“En wie is dat?” vroeg ze, naar mij wijzend.

“Dit is mijn man Bas,” introduceerde Sjors mij.

Hij had duidelijk geen zin om om de dingen heen te draaien. Als dit zijn moeder was, moest ze maar meteen weten hoe de vork in de steel zat. Benieuwd naar haar reactie hield ik haar goed in de gaten.

“Jullie zijn homo! Wat leuk! Kom gezellig binnen jongens,” nodigde ze ons enthousiast uit.

Ze draaide zich om en liep voor ons uit het kleine huisje in. Sjors stootte me aan.

“Wat denk jij?” vroeg hij zachtjes.

“Geen idee,” reageerde ik, mezelf op de vlakte houdend.

“Ze lijkt wel een dwerg,” fluisterde Sjors met een grote grijns op z’n kop.

“Hou je stil man, straks hoort ze je.”

Ik kon een lach niet onderdrukken. Want hij had gelijk. De vrouw die voor ons uitliep, was hooguit één meter vijftig lang. Wij torenden beiden hoog boven haar uit. Moeilijk voor te stellen dat Sjors met z’n één meter tweeënnegentig, misschien wel uit haar voortgekomen was.

“Ga zitten jongens,” zei ze vriendelijk toen we in het knusse woonkamertje aanbeland waren.

“Mijn man is er niet. Ik wilde je graag eerst alleen ontmoeten,” verklaarde ze zijn afwezigheid.

“Weet uw man dat u vroeger een kind heeft afgestaan?” vroeg Sjors.

“Zeg maar ‘je’ hoor,” lachte ze vriendelijk. “Als je ‘u’ tegen me zegt, voel ik me zo oud… ”

“Weet je man het?” stelde Sjors zijn vraag nog een keer.

“Ja. Maar nog niet zo heel lang,” reageerde ze met een verdrietige ondertoon in haar stem. “Zie je, ik kreeg jou toen ik zestien was, jaren voor ik mijn man leerde kennen. Er werd nooit over gesproken. De schande… Snap je? Maar het bleef knagen. Ik wilde zo graag weten wie mijn kind was. Naarmate de tijd verstreek, werd dat verlangen groter tot ik het op een dag verteld heb. Gelukkig reageerde mijn man goed. Hij stelde voor om op zoek te gaan. Maar dat was nog niet makkelijk want ik had jou anoniem gekregen. Nergens stond vermeld dat je mijn zoon was.”

Met stijgende verbazing luisterde ik naar het kleine vrouwtje. Ze praatte over Sjors alsof ze zeker wist dat hij haar zoon was… Dat ook Sjors hiervan opkeek, bleek al snel.

“Vera,” begon hij voorzichtig. “Je praat erover alsof je al zeker weet dat jij mijn moeder bent…”

Verbouwereerd keek ze hem aan.

“Nou… Eh… Jij bent geboren in de tijd dat ik bij de zustertjes verbleef. Zoveel meisjes zijn daar toen niet bevallen, hoor. Dan kan het toch bijna niet anders? En bovendien, ik voel het toch gewoon jongen,” reageerde ze moederlijk.

“Ik wil het toch graag eerst zeker weten,” merkte Sjors op. “Zou je samen met mij een DNA test willen doen?”

Ik zag een soort paniek in haar ogen verschijnen.

“Een DNA test? Ik weet het niet hoor… Dan moet ik helemaal naar het ziekenhuis in de stad… En waarvoor? Ik weet zo ook wel dat je mijn zoon bent. Dat kan gewoon niet anders.”

Sjors zuchtte. Hij keek me aan, trok z’n wenkbrauwen op. Ik wist wat hij dacht… Hij geloofde absoluut niet dat deze vrouw zijn moeder was. Ik ook niet trouwens. Ze leken van geen meter op elkaar en deze vrouw wilde gewoon te graag… Hij wilde die DNA test waarschijnlijk nog meer om haar te overtuigen dat hij niet haar zoon was dan om vast te stellen dat het wel zo was…

“En toch wil ik graag een DNA test,” reageerde Sjors. “Gewoon om het zeker weten… We hoeven er niet voor naar het ziekenhuis hoor. Ik heb er één bij me.”

Verbaasd keek ze hem aan.

“Hoe werkt dat dan? En is dat wel veilig?”

“Het is heel simpel… Gewoon een beetje wangslijmvlies op een wattenstaafje, opsturen en een week later weten we het zeker…”

“Is dat wel betrouwbaar?” vroeg ze aarzelend.

“Geen enkele DNA test is honderd procent betrouwbaar,” antwoordde Sjors naar waarheid. “Maar wel negenennegentig komma negenennegentig procent,” voegde hij er aan toe.

Ze dacht er even over na.

“Vooruit dan maar,” stemde ze uiteindelijk in.

“Vera,” begon ik nadat Sjors de buisjes met de wattenstaafjes in de meegeleverde envelop had gedaan, “je zei net dat je zo zeker wist dat Sjors jouw zoon was omdat er niet zoveel andere meisjes in dezelfde tijd bevallen zijn.”

Ze knikte.

“We waren met z’n drieën,” begon ze te vertellen.

“Wat weet jij van die andere meisjes?” vroeg ik niet helemaal zonder bijbedoeling.

Want als zij Sjors’s moeder niet was, dan wist ze misschien wel meer over wie dat wel zou kunnen zijn.

“Niet echt veel hoor. We hadden alledrie een eigen chambrette. Eigenlijk zagen we elkaar alleen maar in het werkhuis. Want we moesten hard werken om ons verblijf te betalen. Hoewel… Niet allemaal,” merkte ze met een lichte spot in haar stem op.

Vragend keek ik haar aan.

“Eén van ons hoefde nooit te werken. Haar zagen we ook niet veel. Ze zat bijna de hele dag in haar kamertje.”

“Waarom hoefde zij niet te werken?” vroeg ik nieuwsgierig.

Sjors had er niet zo’n zin meer in. Hij had zijn DNA monsters en wilde het liefst zo snel mogelijk terug naar het hotel. Ongeduldig draaide hij de envelop rond in zijn hand. Maar ik rook bloed… Mijn speurderszin had de kop opgestoken. Hier zat een verhaal achter, ik voelde het gewoon…

“Hoe zal ik het eens zeggen,” begon Vera. “Het was nogal een verwend nest. Ze had één of ander suikeroompje en die betaalde alles. Zal wel de vader van haar kind geweest zijn. Hij was stukken ouder dan zij was. En het was natuurlijk een flinke schande…,” lachte ze geheimzinnig. “Want hij was beroemd…”

“Beroemd? Hoezo? Hoe weet je dat?” vroeg ik verbaasd.

Kippenvel stond ineens op m’n armen. Sjors maakte al aanstalten om op te staan. Ik pakte snel zijn hand, hield hem tegen.

“Even wachten jongen,” maande ik hem nog even geduld te hebben.

Hij liet zich tegenhouden en zakte weer op de bank.

“Ik kwam er pas later achter hoor. Toen op dat moment kon ik hem nog niet plaatsen,” begon Vera. “Maar een paar jaar later zag ik hem ineens op tv.”

“Wie was het?” vroeg ik nieuwsgierig.

“Die pianist… Kom… Hoe heet hij ook al weer?” reageerde ze.

Ineens keek Sjors op.

“Een pianist?” vroeg hij verbaasd.

Prompt was zijn interesse gewekt.

“Ja… Kom… Ik kan even niet op zijn naam komen…”

Mijn hart bonkte in m’n keel… Een beroemde pianist… Sjors speelde ook piano en goed ook! Het zou toch niet waar zijn? Als Vera dacht dat die pianist de vader van de baby van dat meisje was, dan zou dat meisje best eens Sjors’ moeder kunnen zijn…

Sjors stootte me aan. Hij dacht natuurlijk precies hetzelfde als ik.

“Weet je misschien hoe dat meisje heette?” vroeg Sjors gespannen.

“Nee, dat weet ik echt niet meer. Bovendien gebruikte geen van de meisjes haar echte naam. En haar zagen we bijna nooit,” antwoordde Vera.

“Jammer…,” reageerde Sjors teleurgesteld.

“Maar die pianist,” begon ik weer.

“Kun je je nog herinneren hoe die heette? Ik bedoel, als die man zo beroemd was…”

Vera dacht diep na.

“Het was iets met ‘Krabbe…’ en dan nog wat. Precies weet ik het niet meer hoor. Die man moet nu al dik in de negentig zijn, denk ik. Als hij nog leeft tenminste…”

Ik schrok me kapot van wat ze zei…

“Hein Krabbedijke misschien?” vroeg ik voorzichtig.

“Ja,” reageerde ze opgetogen. “Dat was hem!”

Verbijsterd liet ik me achterover zakken. Paniek overviel me toen ik me realiseerde wat dit zou kunnen betekenen… Ik moest Sjors spreken… Onder vier ogen. En wel zo snel mogelijk.

“We moeten echt gaan nu schat,” zei ik gehaast.

“Maar ik wil…,” begon hij.

“Later jongen,” onderbrak ik hem.

Verbaasd keek hij me aan.

“Kom…”

Ik stond op, bedankte Vera voor het gesprek en sleurde Sjors zowat mee naar buiten.

“Ik heb een naam schat,” zei hij opgewonden toen we weer in de auto zaten. “Nu kunnen we verder zoeken. Als die man, zoals Vera denkt, de vader van de baby van dat andere meisje is, weet hij beslist hoe ze heet. Bas, die man is pianist! Dat kan toch bijna niet anders dan dat hij mijn vader is? En dan moet dat andere meisje wel mijn moeder zijn… Want dat die Vera mijn moeder niet is, dat lijkt me wel duidelijk. Ik lijk in niks op haar. Zij doet dan wel net alsof het niet anders kan dan dat ik haar zoon ben, ik geloof het niet. Ik weet wel zeker dat die DNA test negatief is.”

Ik liet hem maar praten. Maar ondertussen spookte er van alles door m’n hoofd. Als dit waar was…

“Als die man inderdaad zo beroemd was, kan het nooit zo moeilijk zijn hem te vinden, lijkt me…” hoorde ik Sjors zeggen.

“Is er iets?” vroeg Sjors ineens. “Je bent zo stil?”

Ik staarde hem aan, beet op m’n lip.

“Laten we even ergens een rustig plekje opzoeken. We moeten praten,” reageerde ik gespannen.

Mijn hersenen werkten op volle toeren. Dit kon toch niet? Maar tegelijkertijd leek het zo logisch…

9. Alles op z’n kop

Ongerust keek Sjors me aan.

“Schat, wat is er? Je maakt me bang…”

Ik zuchtte. Vanaf het moment dat de naam Hein Krabbedijke was gevallen, wist ik absoluut zeker dat hij Sjors’ vader was. Dat kon niet anders. Het was te toevallig… Alles maalde door m’n kop. Ik deed m’n uiterste best een beetje grip op m’n gedachten te krijgen maar dat lukte van geen meter. Want dit ging veel verder dan Sjors’ biologische moeder opsporen… Dit zette alles op z’n kop…

Ik reed de eerste de beste parkeerplaats op en zette de motor uit. Ik staarde Sjors aan, wist niet goed waar ik moest beginnen.

“Bas, zeg eens wat… Heeft het met die pianist te maken?”

Ik keek hem aan en knikte.

“Heb je hem wel eens horen spelen of zo?” vroeg hij. “Raar dat ik hem niet ken dan…”

“Niet in het echt. Maar mijn moeder heeft een paar CD’s van hem. En het is niet zo raar dat jij nooit van hem gehoord hebt hoor. Die man is eenennegentig nu. Hij woont al meer dan vijftig jaar ergens in Amerika.”

“Hoe kan dat nou?” vroeg Sjors verbaasd. “Hoe kan hij dan in de tijd dat ik geboren werd in Gent zijn geweest?”

“Dat vraag ik me dus ook af…”

In de stilte die viel raasden allerlei gedachten door m’n hoofd. Nog steeds kon ik er geen lijn in krijgen. Conclusies riepen direct nieuwe vragen op en zo bleef ik maar in een kringetje ronddraaien.

“Ik wil die CD’s die jouw moeder heeft wel eens horen,” begon Sjors ineens over iets anders. “Ik ben wel benieuwd hoe hij speelt. Of ik er wat van mijn eigen stijl in herken…”

“Dat kan ik je zo wel vertellen,” reageerde ik prompt. “Toen zijn naam in me opkwam, wist ik het meteen. Het kan gewoon niet anders dan dat hij jouw vader is,” zuchtte ik.

Onderzoekend keek Sjors me aan.

“Je klinkt alsof je er niet echt blij mee bent,” merkte hij bedachtzaam op.

Ik zuchtte nog maar een keer.

“Dat klopt wel ja… Ik ben bang dat het heel wat commotie gaat geven als we verder gaan graven jongen,” antwoordde ik aarzelend.

“Bas! Hou eens op met die vage antwoorden… Zeg nou eens gewoon wat er is man. Waarom denk jij dat?”

Gespannen keek hij me aan. Ik haalde diep adem…

“Niet alleen jouw spel lijkt op dat van hem. Ook je ogen… En je neus… Eigenlijk lijk je heel veel op hem...”

“Hoe weet je dat? Heb je foto’s van hem gezien?”

Eén foto kwam me meteen voor de geest. Hein Krabbedijke was op die foto zo’n tien jaar jonger dan Sjors nu. Als twee druppels water… Het was zo absurd! Als ik die foto vorig jaar onder ogen had gekregen, zou het nog niet eens in me opgekomen zijn dat hij Sjors’ vader zou kunnen zijn! Ik zou er simpelweg nooit aan gedacht hebben… Maar nu… Nu was het zo klaar als een klontje… M’n moeder zei altijd dat ik op hem leek. Maar vergeleken bij Sjors…

“Ik weet niet goed hoe ik je dit moet vertellen schat,” begon ik voorzichtig.

“Gooi het er maar uit jongen. Kom op, ik wil het weten,” reageerde hij ongeduldig.

“Ok dan… Maar ik wil je wel vragen heel goed na te denken wat je gaat doen met wat ik je ga vertellen. Want dit gaat geheid een hoop gedonder geven.”

“Ja, ja, vertel nou maar,” drong hij aan.

“Die Hein Krabbedijke,” begon ik, “dat is mijn opa.”

Sjors sperde zijn ogen open.

“Hoezo jouw opa? Ik ken jouw beide opa’s toch? Die van je moeder woont in Groningen en die van je vader bij ons in het dorp.”

Ik zei maar even niks. Liet hem denken…

“Of wil je beweren dat één van jouw opa’s niet de echte vader van je vader of moeder is?”

Ongelovig keek hij me aan. Ik knikte langzaam.

“Hein Krabbedijke is de vader van mijn moeder,” beantwoordde ik zijn vraag.

“Wat vertel je me nou?”

Zijn mond zakte open van verbazing.

“Mijn oma is voor ze opa leerde kennen met hem getrouwd geweest,” verklaarde ik.

“Jezus Bas… Shit man,” was het enige wat Sjors uitbracht.

Ik zag hem nadenken…

“Maar dat betekent… Dat betekent dat jouw moeder… Oh shit man,” bracht hij met moeite uit.

“Ja jongen… Dat betekent dat mijn moeder jouw halfzus is…”

Sprakeloos keken we elkaar aan. Ik slikte een keer. Wachtte gespannen af tot het tot hem door zou dringen wat dat nog meer betekende.

“Maar dan…,” begon hij in een poging zijn gedachten onder woorden te brengen. “Dan ben ik jouw oom…”

Ontstelt keek hij me aan.

“Oh fuck, Bas… Kan dat wel? Ik bedoel… Wij zijn getrouwd! Mag dat?”

“Ik weet het niet jongen. Ik weet het werkelijk niet,” fluisterde ik.

“Snap je nou waarom ik daar weg wilde?” piepte ik met een klein stemmetje.

Hij knikte.

Zonder iets te zeggen, staarden we voor ons uit. Ik kreeg het niet meer voor elkaar mijn gedachten te ordenen, laat staan ze onder woorden te brengen. Sjors kreeg niks anders over zijn lippen dan ‘Shit man…’. Hij bleef het maar herhalen.

“Maar niemand weet dit Bas,” zei hij ineens. “Alleen wij… We hoeven het toch aan niemand te vertellen?”

Hij keek me bijna smekend aan.

“Wil je dan niet meer weten wie je moeder is?” vroeg ik verbaasd.

“Ik weet het allemaal niet meer,” zuchtte hij. “Ik weet alleen maar dat ik niet het risico wil lopen om jou kwijt te raken…”

Geruststellend legde ik mijn hand op zijn been.

“Laten we er eerst maar eens proberen achter te komen of het überhaupt wel mag. Ik bedoeld, getrouwd zijn als je oom en neef bent. Want ik vertel je één ding… Als het niet blijkt te mogen en mijn ouders komen erachter… Ze vinden het sowieso al niks dat we getrouwd zijn. Die zullen alles aangrijpen om ons uit elkaar te krijgen als het wettelijk gezien niet mag,” zuchtte ik vertwijfeld.

“Wat moeten we nou man? Kut jongen, ik wil je niet kwijt… Dat kan echt niet.”

Tranen schoten in zijn ogen.

“Internet…” zei ik ineens in een helder ogenblik. “Eerst uitzoeken of het wel mag. Daarna kunnen we wel bepalen wat we verder gaan doen.”

Ik startte de motor en wilde wegrijden.

“Wacht even,” fluisterde Sjors. “Kom alsjeblieft even bij me jongen. Ik moet je even tegen me aan voelen.”

Geëmotioneerd stapten we uit. Ik liep om de auto heen en trok hem stevig tegen me aan.

“Wij gaan dit samen redden jongen,” fluisterde ik gesmoord in zijn nek. “Ik hou veel te veel van je om dit tussen ons te laten komen. Kan me niet schelen wat er gebeurt…”

Stil vervolgden we onze weg naar het hotel.

“Wil je die DNA test nog op de post doen?” vroeg ik ineens.

“Heeft dat nog zin? ik weet toch al zeker wat de uitslag zal zijn.”

“Ik zou het maar wel doen schat. Al was het maar om Vera te laten zien dat ze echt jouw moeder niet is.”

“Daar heb je wel gelijk aan. Stel je voor dat ik die ook nog de rest van m’n leven achter me aan heb omdat ze ervan overtuigd is dat ik haar zoon ben… Ik moet er niet aan denken,” zuchtte Sjors.

Weer viel er een stilte.

“We gaan er nou wel steeds van uit dat die opa van jou mijn vader is… Maar eigenlijk weten we dat natuurlijk helemaal niet zeker,” begon Sjors ineens.

Ik glimlachte. Hij deed hetzelfde als wat ik al vanaf het moment dat de naam van mijn opa in me opgekomen was, deed. Proberen dat wat overduidelijk was te ontkennen. Redenen bedenken waarom het niet zo zou zijn…

“Lieve schat… Het zou wel heel erg toevallig zijn dat mijn opa op het moment dat jouw moeder in het moederhuis in Gent verbleef, daar ook was maar dat hij niks met jou of je moeder te maken had. Vooral als je bedenkt dat jij echt sprekend op hem lijkt en net zo muzikaal bent. Dat geloof je toch zelf niet?”

Hij schudde zijn hoofd. En weer viel er een stilte.

Een half uur later liepen we zwijgend de lobby van het hotel in. Sjors gaf de envelop met de DNA monsters bij de receptie af met het verzoek deze aangetekend voor hem te versturen.

Eenmaal op onze kamer, startte ik snel m’n laptop op. Eerst uitzoeken hoe het zat met huwelijken tussen ooms, tantes, neven en nichten. Voor we verder gingen, moesten we dit weten. Want beiden wilden we ons huwelijk niet op het spel zetten. Als zou blijken dat het wettelijk gezien niet mocht, was de keuze snel gemaakt.

Stoppen met onze speurtocht en niemand iets vertellen. Direct. Ik wilde Sjors voor geen goud kwijt. En het interesseerde me geen biet als het volgens de wet eigenlijk niet mocht. Ik hield van hem. Onvoorwaardelijk. Het kon me geen snars schelen dat we ineens familie bleken te zijn… Dat Sjors daar net zo over dacht, stond als een paal boven water. Hij had me niet voor niks gezegd dat hij me niet kwijt wilde.

Opnieuw maakten we gebruik van de magie van Google. Binnen een paar seconden vonden we wat we zochten en haalden we opgelucht adem… Het mocht gewoon. Een huwelijk tussen een oom en een nicht en tussen een tante en een neef was volgens de Nederlandse wet gewoon toegestaan. Ok, er stond niks over een huwelijk tussen een oom en een neef maar dat was natuurlijk niet zo vreemd. Want deze wetgeving dateerde uit 1970 en toen konden homo's nog niet eens trouwen. Opgelucht kropen we tegen elkaar aan.

"Misschien kunnen we mijn moeder vragen of zij weet waar haar vader op dit moment woont," opperde ik.

"Denk je niet dat ze dat vreemd zal vinden? Jij kent haar vader niet eens…"

"Nee, maar hij is wel, net als wij, pianist. We kunnen toch gewoon zeggen dat ik je over hem verteld heb en dat jij nieuwsgierig bent geworden? Ik denk niet dat ze er iets achter zal zoeken."

"Tja, als je het zo brengt… Hij is natuurlijk wel de enige die ons kan vertellen wie mijn moeder is."

"Als hij dat al wil," merkte ik peinzend op. "Want hij was toen jij geboren werd al jaren getrouwd met zijn tweede vrouw. Het lijkt erop dat hij een affaire heeft gehad… En gezien het feit dat jouw moeder anoniem is bevallen, wilde hij overduidelijk niet dat dat bekend werd."

"We zullen zien. In ieder geval hebben we weer een spoor…"

10. Hein Krabbedijke

“Mam,” vroeg ik zo nonchalant mogelijk. “Waar heb jij die CD’s van jouw vader?”

Verbaasd keek m’n moeder me aan.

“Wat wil je daar nou mee jongen?”

“Ik heb Sjors laatst verteld dat jouw echte vader vroeger een beroemde pianist was. Hij gelooft me niet,” lachte ik.

“Oh,” lachte ze terug. “Denk jij dat mijn zoon jou voor zit te liegen?” richtte ze zich tot Sjors. “Want het is waar hoor. Mijn vader is Hein Krabbedijke en hij was vroeger echt heel beroemd. Maar dat is allemaal lang geleden. Hij woont nu in een rusthuis in Elmira in Upstate New York,” voegde ze eraan toe.

“Ik wist niet eens dat u een andere vader had dan uw broers en uw zus.”

Uit m’n ooghoeken keek ik Sjors aan. Dit moest toch heel raar voor hem zijn. Hij had mijn ouders altijd met ‘u’ aangesproken. De verstandhouding was nooit echt hartelijk geweest. Maar nu wist hij dat mijn moeder zijn halfzus was. Dan moest het toch extra vreemd zijn haar met ‘u’ aan te spreken.

“Ach, we hebben het er ook nooit meer over. Hij is vertrokken toen ik drie was. Ik herinner me hem nauwelijks,” legde m’n moeder uit. “Hoe kwam je er ineens bij om Sjors over mijn vader te vertellen Bas?”

Oeps, daar had ik zo snel geen antwoord op. Hulpzoekend keek ik mijn man aan.

“We liepen tijdens de afgelopen vakantie tegen een Nederlands stel aan dat ineens over hem begon toen wij in de eetzaal van het hotel piano speelden,” redde hij de situatie. “Ze vonden Bas’ speelstijl op die van hem lijken… Ik had nog nooit van die man gehoord maar Bas keek er niet raar van op. Later vertelde hij me dat Hein Krabbedijke zijn opa was.”

Mijn moeder knikte. Ze liep naar de kast en zocht even tussen de CD’s.

“Hier, neem maar mee. Ik luister er toch nooit naar.”

Met grote ogen staarde Sjors naar de CD die mijn moeder hem in zijn hand drukte. De foto op de voorkant toonde zijn vader achter een vleugel. Hij was al behoorlijk op

leeftijd op deze foto maar de gelijkenis tussen hem en Sjors was, zeker als je wist dat ze vader en zoon waren, opmerkelijk.

Eenmaal thuis kon Sjors niet wachten om de CD af te spelen. Vanaf het allereerste moment luisterden we gefascineerd naar de heldere klanken van de Piano Sonate in A minor van Franz Schubert. Nou was Schubert niet direct één van mijn favoriete componisten maar deze uitvoering was toch wel erg goed.

Sjors trok ondertussen het boekje uit het hoesje en bestudeerde de foto's die erin stonden aandachtig.

"Ik lijk inderdaad op hem schat," concludeerde hij al snel. "Maar jij ook. Kijk maar eens hoe hij zijn handen op de toetsen legt. Zo doe jij dat ook… En allebei hebben we zijn ogen."

Dat we dezelfde ogen hadden, was me al veel vaker opgevallen. Trouwens, niet alleen mij, ik hoorde het van meer mensen. Dezelfde diep bruine ogen, soms leken ze wel bijna zwart. Dezelfde oogopslag. Nu we wisten dat we familie waren, viel de gelijkenis ineens des te meer op.

"Vond je het niet raar bij m'n ouders thuis?" vroeg ik ineens. "Weten dat mijn moeder je halfzus is en haar dan toch met 'u' aan moeten spreken?"

"Weet je dat ik er niet eens bij stil heb gestaan? Ik was geloof ik meer bezig met die CD. Ik wilde m'n vader zien… Hem horen spelen," reageerde Sjors.

"Wat wil je nou verder schat? Wil je hem opzoeken?"

"Dat zouden we kunnen doen… Zelfs al wil hij niet zeggen wie mijn moeder is, dan heb ik hem in ieder geval wel een keer ontmoet," redeneerde Sjors hardop. "Ik hoop maar dat hij zich niet wezenloos schrikt dan. Sowieso al omdat ik ineens voor zijn neus sta. En dan ook nog eens getrouwd met zijn kleinzoon…"

"Misschien is het niet zo verstandig om hem te vertellen wie ik ben. Ik kan me zo voorstellen dat iemand van zijn leeftijd best moeite heeft met twee homo's die getrouwd zijn. Laat staan als die twee ook nog eens zijn eigen zoon en kleinzoon blijken te zijn. Hij kent me niet jongen. Misschien kunnen we dat maar beter zo laten."

“Daar kon je wel eens gelijk in hebben,” reageerde Sjors peinzend. “Waarom zouden we die man op z’n oude dag nog met zoiets lastig vallen?”

“Dus? Volgende vakantie naar Upstate New York?”

“Ok. Volgende queeste,” lachte Sjors. “M’n vader zoeken in Elmira. Zo moeilijk kan dat niet zijn.”

De dag erna kwam de uitslag van de DNA test. Zoals we al verwacht hadden, was het uitgesloten dat Vera Sjors’ moeder was. Toch was het een soort van opluchting. Stel je voor dat ze het wel geweest was… Sjors stuurde een kopie van de uitslag naar Vera en daarmee was het hoofdstuk ‘Vera’ afgesloten.

We boekten een retourvlucht via Detroit naar Elmira en vertrokken op de eerste zaterdag van de kerstvakantie. Precies een jaar nadat we in België op zoek waren gegaan naar zuster Bernadette.

“We komen steeds dichter bij de waarheid schat,” merkte ik glimlachend op toen we onze koffers in de hotelkamer op het bed gooiden.

Sjors was vrolijk. Hij zou zijn vader gaan ontmoeten. En hij keek ernaar uit. Ondanks dat hij zijn vader niet kende, voelde hij zich met hem verbonden. Door de muziek. Door hoe sterk hij op hem leek.

“Ik hoop zo dat hij blij is om me te zien,” reageerde Sjors. “Dat hij ergens altijd de hoop heeft gehad dat ik ooit naar hem op zoek zou gaan. Aan de andere kant… Het kan natuurlijk ook zo zijn dat hij helemaal niks met me te maken wil hebben. Of dat hij zich niks herinnert omdat hij dement is of zo. Hij is natuurlijk al oud…”

“Zit je niet zo druk te maken man. Wacht gewoon af. Laat het op je af komen. Je kunt toch niet voorspellen hoe hij gaat reageren.”

Opgewonden kneep hij in m’n hand.

“Ik vind het gewoon zo spannend!”

Ik schoot in de lach.

“Man, je lijkt wel een klein kind dat niet kan wachten om z’n verjaardagscadeautje uit te pakken,” grinnikte ik.

We hadden mijn moeder niet durven vragen naar het adres van opa. Want dan zou ze zich natuurlijk meteen afvragen waarom we dat wilden hebben. En om nou te zeggen dat we hem op gingen zoeken… Dat ging ons net iets te ver. Daar zou ze vast vragen over stellen. Sjors en ik hadden afgesproken dat we alles wat we ontdekt hadden en nog zouden ontdekken voor onszelf zouden houden. En zeker naar mijn ouders en m’n broer en zus toe. We wilden de relatie niet nog verder bekoelen. Want dat dat zou gebeuren als ze zouden weten dat Sjors mijn oom was, daar waren we heilig van overtuigd. Bovendien… Hoe zou mijn moeder reageren als ze te weten zou komen dat haar vader een buitenechtelijk kind had? Nee, deze informatie konden we beter voor ons zelf houden.

“Hoe gaan we dit aanpakken?” begon ik. “Op dezelfde manier als hoe we zuster Bernadette opgespoord hebben?”

“Dat werkte prima,” reageerde Sjors grinnikend.

Hij nam ‘op dezelfde manier’ wel heel letterlijk… Net als vorig jaar stond hij achter me mee te kijken hoe ik de door Google opgehoeste zoekresultaten in de routeplanner invoerde. En net als vorig jaar kon hij ook nu niet van me afblijven. Dus moest het plannen van de route, net als vorig jaar, wachten…

Blij en zielsgelukkig lagen we een tijdje later dicht tegen elkaar aan. Dit had zo anders kunnen zijn. Voor hetzelfde geld hadden we een punt achter ons huwelijk gezet toen we ontdekten dat we familie waren. Had het niet goed meer gevoeld. Maar in plaats daarvan had het ons juist dichter bij elkaar gebracht. Dit was van ons samen. Ons geheim. Niemand wist er vanaf, alleen wij.

Mijn opa bleek heel makkelijk te vinden. Er waren niet zoveel rusthuizen in Elmira. Bij het eerste huis waar we aanklopten, was het al raak. We vertelden de dame achter de receptie dat we familie uit Nederland waren en dat we hem tijdens onze vakantie

even wilden bezoeken. Ze wees ons de weg naar zijn kamer. Sjors stond stijf van de zenuwen. Geruststellend legde ik m'n hand op zijn rug.

"Come in please," hoorden we een mannenstem zeggen nadat Sjors had aangeklopt.

Achter hem aan liep ik naar binnen. Voor ons zat een oude man in een rolstoel. Spierwit haar, bijna zwarte ogen. Sprekend Sjors. Behalve dat haar dan…

"Als u familie uit Nederland bent, moet u mijn kleinzoon zijn," begroette de oude man ons hartelijk terwijl hij Sjors aankeek.

Blijkbaar had de dame van de receptie hem telefonisch laten weten dat we onderweg waren. Ik zag Sjors even slikken. Zo'n directe vraag had hij duidelijk niet verwacht.

"Niet helemaal," begon Sjors aarzelend. "Mogen we even gaan zitten? Dan zal ik het u uitleggen," vervolgde hij.

De oude man knikte met zijn hoofd richting de bank.

"Natuurlijk. Neem plaats."

Hij fronste zijn voorhoofd. Ik zag hem denken…

"Als u mijn kleinzoon niet bent, wie bent u dan wel?" vroeg hij heel direct. "Bij mijn beste weten heb ik één dochter in Nederland en die heeft één zoon. En u bent te oud om zijn zoon te kunnen zijn want mijn kleinzoon is, als ik het zo in schat, iets jonger dan uzelf."

Ik grinnikte. Mijn opa was duidelijk nog helder van geest. Ik was er blij om want dat betekende dat hij zich alles waarschijnlijk nog goed zou kunnen herinneren.

Sjors begon te vertellen… Hij legde de oude man uit dat hij ruim een jaar geleden na het overlijden van zijn ouders had vernomen dat hij niet hun eigen kind was. Hij vertelde van onze zoektocht naar zijn moeder en hoe we via een vrouw in Zuid Frankrijk op zijn spoor waren gekomen. En hoe hij geconcludeerd had dat hij zijn vader moest zijn. Vooral ook omdat de gelijkenis zo treffend was en hij, net als hem, piano speelde.

Naarmate Sjors meer vertelde, zag ik de frons in het voorhoofd van de oude man dieper worden.

“Voelt u zich wel goed?” vroeg ik bezorgd.

“Jawel…,” begon hij. “Ik maak me alleen een beetje zorgen om uw vriend.”

Hij keek Sjors aan.

“U bent helemaal hier naartoe gekomen omdat u denkt dat ik uw vader ben. Maar ik moet u helaas teleurstellen. U bent niet mijn zoon.”

Het kwam er heel beslist uit. Sjors verstarde. We wisselden een korte blik van verstandhouding. Dit kon niet anders dan betekenen dat de man zijn geheim niet prijs wilde geven.

“Als u mijn vader niet bent, waarom bent u dan in het moederhuis gezien in de tijd dat mijn moeder daar verbleef?” deed Sjors nog een laatste poging.

“Daar kan ik helaas geen antwoord op geven. Het enige wat ik u kan zeggen, is dat ik daar niet was omdat ik uw vader ben. Meer wil ik er niet over zeggen.”

En daarmee was de kous af. Mijn opa verzocht ons vriendelijk doch dringend te vertrekken. Gedesillusioneerd stapten we op. Er bleef ons helaas niks anders over.

“Hij verbergt iets Bas,” begon Sjors meteen toen we weer buiten stonden. “Hij neemt mijn moeder in bescherming. Daarom ontkent hij het. Zodat we stoppen met zoeken…”

Ik knikte. Dat gevoel had ik ook…

11. Verder graven

“Volgens mij schrok hij zich kapot toen jij hem vertelde dat je ervan overtuigd bent dat je zijn zoon bent,” merkte ik op. “Hij heeft er natuurlijk alles aan gedaan om te voorkomen dat jij hem ooit zou vinden. En dan sta je jaren later toch ineens op zijn stoep.”

“Misschien was het beter geweest als we hem eerst een brief hadden geschreven. Dan had hij tijd gehad om erover na te denken… We hebben hem natuurlijk wel enorm overvallen,” redeneerde Sjors hardop.

“Wat nu? Ik denk niet dat we hier nog verder komen,” merkte ik op.

“Toch zitten we goed. Ik weet het zeker… Heb je hem goed bekeken? ‘t Was net of ik mezelf zag over vijftig jaar.”

Peinzend keek ik Sjors aan. Iets klopte er niet in wat m'n opa had gezegd maar ik kon er de vinger nog niet opleggen wat…

“Wat weten we verder van hem?” vroeg ik hem.

“Hij was getrouwd met jouw oma,” begon Sjors op te sommen. “Volgens je moeder is hij naar Amerika geëmigreerd toen zij drie was. Daar is hij hertrouwd maar blijkbaar leeft zijn vrouw niet meer want hij woont nu alleen. Of hij is opnieuw gescheiden… Dat kan natuurlijk ook. Eenenveertig jaar geleden dook hij ineens in Gent op. Volgens Vera omdat hij de suikeroom was van één van de meisjes in het moederhuis. Maar dat weten we natuurlijk niet zeker want Vera heeft hem niet meteen herkent. Dat kwam pas jaren later toen ze hem een keer op tv zag,” vatte Sjors alles wat we tot nu toe hadden ontdekt samen.

“Misschien heeft Vera zich vergist,” merkte ik voorzichtig op.

“Bas! Denk na! Ik lijk sprekend op die man… Het kan gewoon niet anders dan dat hij m’n vader is.”

“Tenzij hij een broer heeft die op hem lijkt,” bracht ik aarzelend naar voren. “Dat zou toch kunnen? Dat zou verklaren waarom Vera zich vergist kan hebben.”

“Denk je?”

Hij dacht even na over wat ik gezegd had en schudde toen zijn hoofd.

“Dat zou betekenen dat hij nooit in Gent is geweest. Maar dat heeft hij niet ontkent schat.” reageerde Sjors. “Ik weet het niet Bas. Ik vond zijn reactie gewoon vreemd. Te resoluut. Hij wilde ons gewoon zo snel mogelijk kwijt… Waarom?”

Ik knikte instemmend. Hij had wel gelijk. Zo zou hij nooit gereageerd hebben als we hem verwarden met een broer…

“Tja, dan blijft er eigenlijk nog maar één mogelijkheid over… En dat is dat er hem blijkbaar nogal wat aangelegen is om te voorkomen dat uitkomt dat hij een buitenechtelijk kind heeft,” merkte ik peinzend op.

Zwijgend keken we elkaar aan.

“Google?” stelde Sjors ineens voor. “Misschien is er op internet meer over hem te vinden. Misschien komen we er dan achter waarom hij zo stellig ontkent dat hij mijn vader is terwijl volgens mij iedere debiel in één oogopslag ziet dat hij dat wel is.”

En dus maakten we voor de zoveelste keer gebruik van de magie van Google… Jammer genoeg werden we er deze keer niet echt veel wijzer van. We kwamen wat filmpjes op You Tube tegen. Oude opnames die door iemand online waren gezet. En op Wikipedia vonden we wat terug over zijn carrière. Maar over zijn privéleven was helemaal niks te vinden.

“Misschien kunnen we mijn moeder voorzichtig uithoren. Weet zij iets wat meer licht op de zaak kan werpen,” opperde ik aarzelend.

“Is dat wel verstandig jongen? We hebben het nooit over jouw opa gehad en nu ineens willen we van alles over hem weten… Straks gaat ze vragen waarom. En dan? Wil je haar vertellen dat hij mijn vader is?”

Ik schudde m’n hoofd.

“Nee, maar het zou toch kunnen dat jij nieuwsgierig bent geworden nadat je die CD beluisterd hebt. En dat je op internet bent gaan zoeken naar meer informatie maar niks kon vinden… Op zich vind ik dat niet echt vreemd.”

Sjors zuchtte diep.

“Er zit weinig anders op, of niet? Dit is ons enige spoor…”

Hij klonk teleurgesteld. Natuurlijk had hij gehoopt dat zijn vader hem met open armen zou ontvangen… Ik trok hem even tegen me aan.

“Kop op jongen. We geven het niet op. We vragen gewoon m’n moeder…”

“Bas? Hé? Wordt eens wakker.”

Midden in de nacht werd ik wreed uit m’n slaap gehaald door Sjors die klaarwakker rechtop in bed zat.

“Wat is er jongen? Waarom maak je me wakker? Ik wil slapen…,” mompelde ik slaapdronken.

“Sorry. Ik kan niet slapen,” reageerde hij nuchter.

“Moet je mij dan ook uit m’n slaap halen?” vroeg ik lichtelijk geïrriteerd.

Ineens drong tot me door waar we waren. Ineens begreep ik ook waarom Sjors niet kon slapen. Die kreeg zijn vader natuurlijk niet uit z’n kop. Ik draaide me naar hem toe.

“Vertel, wat zit je dwars,” bood ik hem de gelegenheid zijn hart te luchten.

Hij had verder geen aanmoediging nodig maar begon meteen uit de doeken te doen waar hij over had liggen piekeren.

“Ik heb nog eens goed nagedacht,” begon hij. “We doen iets fout.”

Verbaasd keek ik hem aan.

“Ja echt…,” reageerde hij.

“Ga je ook nog vertellen wat we fout doen of is dit slechts een constatering,” merkte ik droog op. "Want dan ga ik weer slapen..."

“Luister…” ging Sjors onverstoorbaar verder.

Dit ging nog wel even duren. Ik hees mezelf overeind, klopte m'n kussens op en ging rechtop zitten.

"Wij gaan er steeds vanuit dat jouw opa mijn vader is," begon hij.

Ik knikte.

"Maar jouw opa zegt zelf dat hij mijn vader niet is."

Ik knikte weer.

"En wij geloven hem niet omdat ik zoveel op hem lijk en omdat Vera zei dat hij in Gent was toen m'n moeder daar zat."

"Ja hallo, ga je me nog iets nieuws vertellen of hoe zit dat? Dit weet ik toch al?"

"Klopt. Zie je, de fout die we maken, is dat we niet openstaan voor andere mogelijkheden. Die wimpelen we meteen af doordat het zo voor de hand lijkt te liggen dat hij mijn vader wel is…"

Ineens had hij m'n volle aandacht. Het klopte wat hij zei. We vertelden onszelf dat hij iets verborg omdat hij ontkende dat hij Sjors' vader was.. We zochten op internet naar meer informatie over hem. We wilden m'n moeder uithoren… Allemaal omdat we hoopten iets te vinden waaruit we zouden kunnen afleiden dat wat mijn opa zei, niet klopte…

"Maar stel je eens voor dat het wel waar is wat hij zegt?" ging Sjors verder. "Dat hij echt mijn vader niet is? Moeten we dat niet eens verder onderzoeken?"

Peinzend keek ik hem aan.

"Je bedoelt, uitzoeken waarom hij dan wel in Gent was?"

"Niet helemaal. Want dat weten we wel zo'n beetje. Althans, als we afgaan op wat Vera ons heeft verteld. Volgens haar betaalde hij het verblijf van mijn moeder. Maar waarom deed hij dat als hij niet de vader van haar kind was?"

Ik fronste m'n wenkbrauwen. Dacht goed na over wat Sjors zei.

"Maak je nu niet dezelfde denkfout schat?"

"Hoezo?"

“Wie zegt dat dat meisje jouw moeder is? Dat denken we juist omdat mijn opa samen met haar gezien is. En omdat jij heel sterk op mijn opa lijkt. Als je ervan uitgaat dat mijn opa jouw vader niet is, hoeft dat meisje jouw moeder ook niet te zijn.”

“Dat bedoel ik dus…”

Triomfantelijk keek hij me aan.

“Zie je dat er ineens hele andere mogelijkheden ontstaan als we het idee dat jouw opa mijn vader is, loslaten?”

Ik knikte langzaam.

“Maar hoe verklaar je dan dat jij zo op hem lijkt?”

“Weet ik veel. Toeval…”

“Nah Sjors… Sorry hoor. Maar dat geloof ik niet. We zoeken je moeder, lopen tegen mijn opa aan die sprekend op je lijkt en jij denkt dat dat toeval is? Kom op man, dat geloof je toch zelf niet?”

“Nee, dat geloof ik ook niet. Maar wat wij geloven, zit ons op dit moment wel in de weg. Ik weet niet goed hoe ik dit uit moet leggen. ‘t Is net of we klakkeloos achter de auto voor ons aan rijden en daardoor de afslag missen. We moeten gewoon niet zo op je opa focussen want dan missen we misschien andere belangrijke aanwijzingen. Snap je?”

Ik knikte bedachtzaam.

“Ik denk dat ik je wel begrijp. Maar wat wil je dan? Heb je daar ook over nagedacht?”

“Ik wil weten wie dat meisje is waar jouw opa kost en inwoning voor betaalde. En vooral wat hij met haar te maken had als hij niet de vader van haar kind is.”

Ik fronste m’n voorhoofd.

“Stel nou dat mijn opa wel de vader van haar kind is maar dat jij dat kind niet bent?” opperde ik.

“Dat zou ook nog kunnen,” reageerde Sjors prompt. “Maar dan weet zij misschien wel wie dat derde meisje in het moederhuis was waar Vera het over had… Hoe dan ook, er is een relatie tussen jouw opa en dat meisje. Of zij nou wel of niet mijn moeder is, feit blijft dat die twee iets met elkaar te maken hadden. Als we dat nou eerst eens

proberen uit te zoeken in plaats van maar klakkeloos aannemen dat jouw opa liegt, dan wordt misschien wat duidelijker welke kant we op moeten."

Ik zuchtte diep. Lastig om dat wat voor de hand lag, los te laten.

"En hoe denk jij erachter te komen wie dat meisje was?"

"Wat dacht je van zuster Bernadette nog een keer met een bezoekje vereren?"

Hij lachte breeduit.

"Vera vertelde dat alle meisjes moesten werken om voor kost en inwoning te betalen. Behalve zij… Dat moet toch opgevallen zijn?"

Bewonderend keek ik hem aan. Ik had zuster Bernadette als bron van informatie eigenlijk al afgeschreven. Maar zoals hij het nu uit elkaar rafelde, zou het inderdaad best eens kunnen zijn dat zij zich op basis van deze informatie wel iets zou herinneren.

"Denk je dat ze iets los zal laten als ze wat weet?"

"Misschien niet, maar we kunnen het haar toch vragen? Hier komen we niet verder. Jouw opa laat toch niks los. Of heb jij een beter idee?"

Vragend keek hij me aan.

"Zolang we hier nog zijn, zouden we eens kunnen kijken of te achterhalen valt wie die filmpjes op You Tube heeft geplaatst. Misschien dat degene die dat heeft gedaan mijn opa kent," opperde ik.

"Strak plan," reageerde Sjors enthousiast. "Daar kunnen we morgen dan meteen mee beginnen... En dan kunnen we als we weer thuis zijn zuster Bernadette nog een keer opzoeken."

12. Een akelig voorgevoel

Sjors' zienswijze had me aan het denken gezet. Maar de richting van mijn gedachten beviel me niet zo. Hoewel hij er slechts vanuit ging dat mijn opa zijn vader niet was omdat het ons zicht belemmerde, merkte ik dat ik serieus begon na te denken over die mogelijkheid. Ik wilde het niet, maar het gebeurde gewoon. Steeds weer kwam de vraag in me op wat het zou betekenen als mijn opa echt zijn vader niet was. Waarom was mijn opa dan in Gent geweest? Dat was toch wel erg toevallig… Als mijn opa wel Sjors' vader was, dan was dat meisje beslist zijn moeder. Maar als mijn opa niet zijn vader was, wie was dan dat meisje? Was zij dan nog steeds Sjors' moeder? Of had zij er dan helemaal niks mee te maken…

En als zij wel Sjors moeder was, maar mijn opa was niet zijn vader, wat had mijn opa dan met haar te maken?

Vooral deze vraag bleef maar in m'n kop rondspoken. Ik kwam er niet uit en toch had ik het gevoel dat het antwoord op die vraag binnen handbereik lag. Uiteindelijk drukte ik het weg in de wetenschap dat we na onze vakantie contact met zuster Bernadette zouden opnemen. Zij zou vast licht op de zaak kunnen werpen.

Het enige wat we hier nu nog konden doen, was kijken of we in contact konden komen met degene die de filmpjes van mijn opa op You Tube had geplaatst. Misschien kon hij of zij iets meer over mijn opa vertellen en heel misschien leverde dat een aanwijzing op.

Het bleek om een bedrijf te gaan. Via hun You Tube kanaal kwamen we terecht op de website van 'Classical Music Productions'. Eén van de diensten die ze aanboden, was het omzetten van oude analoge muziekopnames naar digitale bestanden. We vonden in totaal drieëntwintig opnames van mijn opa op de site. Had ik me eerder nooit zo geïnteresseerd voor mijn opa's muzikale carrière, nu was mijn interesse volop

gewekt. Dus greep ik mijn creditkaart en kocht ze allemaal. Sterker nog, ik stuurde er een mailtje achteraan waarin ik uitgelegde dat ik de kleinzoon van Hein Krabbedijke was en dat ik benieuwd was of ze nog meer opnames van hem hadden.

Omdat we in Elmira verder niet veel meer konden doen, besloten we de tijd die ons nog restte, naar Niagara Falls te gaan. Van de watervallen had ik me heel wat voorgesteld. En op zich waren ze ook indrukwekkend. Tot het donker werd… Felgekleurde verlichting in alle kleuren van de regenboog maakte van de Amerikaanse kant van dit prachtige natuurverschijnsel een bonte kermisattractie. Wat dan wel weer paste bij de schreeuwende reclames en neonverlichting in Niagara Falls zelf. Kortom, ik vond het een merkwaardige ervaring. Desondanks vermaakten we ons prima. 'Ripley's believe it or not' was geweldig! Het casino vond ik persoonlijk minder, ik hou nou eenmaal niet zo van gokken. Weggegooid geld, vond ik. Want ik won gewoon nooit. Gokken zit niet in mijn bloed… Maar Sjors daarentegen genoot met volle teugen! Niet zo raar, hij ging uiteindelijk met een leuk bedrag naar huis. Ik had de grootste lol om hem. Uitgelaten vrolijk was hij omdat hij gewonnen had. Trots als een pauw wapperde hij met de gewonnen dollar's voor m'n neus. Heerlijk hoe mijn man kon genieten van zoiets… Het maakte me helemaal blij!

Terug in het hotel bleek er een reactie te zijn op mijn mailtje over de opnames van mijn opa. Justin McGee, de directeur van het bedrijf, had me persoonlijk terug geschreven. Hij schreef dat hij het leuk vond een reactie van Hein's kleinzoon te hebben ontvangen. Hij kende mijn moeder, had haar ooit ontmoet toen ze bij mijn opa op vakantie was. Hij vertelde me dat hij in het bezit was van bijna alle opnames die er van mijn opa waren en nodigde me uit om langs te komen. Dan kon ik uitzoeken wat ik wilde hebben en zou hij ervoor zorgen dat de opnames omgezet werden.

"Leuk man, moet je doen" reageerde Sjors enthousiast.

Ik knikte. Natuurlijk ging ik dit doen. Ik was bloed nieuwsgierig naar die opnames. Op de één of andere manier fascineerde m'n opa me al een tijdje mateloos.

"Dan moeten we wel morgen gaan, anders redden we het niet meer," merkte ik op.

Onze vakantie liep tegen het einde. Over twee dagen vlogen we weer terug naar huis.

“Is toch geen punt? Ik heb het hier wel een beetje gehad,” reageerde Sjors.

Dat had ik eigenlijk ook wel. Maar er was iets wat me een beetje terughoudend maakte. Eén of ander akelig voorgevoel. Ik kon het niet precies benoemen.

‘s Avonds in bed kon ik de slaap niet vatten. Sjors’ rustige ademhaling vertelde me dat hij al lang en breed in dromenland was. Maar ik was klaarwakker. Die mail spookte door m’n hoofd. Er was iets mee… Maar wat? Op zich was het een vriendelijke mail geweest. Waarom hield het me dan zo bezig? Meneer McGee kende mijn opa blijkbaar persoonlijk. Hopelijk wist hij iets waar we wat aan hadden. Daar hoefde ik me toch niet zo druk om te maken?

Plotseling schoot ik overeind. Hoe kon het dat meneer McGee mijn moeder kende? Mijn moeder had me verteld dat ze haar vader sinds haar derde niet meer had gezien… Hoe kon meneer McGee haar dan tijdens een vakantie bij hem hebben ontmoet? Een beklemmend gevoel bekroop me… Natuurlijk kon ik hem er morgen gewoon naar vragen, er nu niet meer over nadenken en gewoon gaan slapen. Maar dat lukte niet. Die vraag bleef maar door m’n kop spoken. Zo heel af en toe kwam er een stemmetje doorheen dat voorzichtig opperde dat m’n moeder misschien wel niet helemaal de waarheid had gesproken. Onherroepelijk duwde ik dat stemmetje weg. Er zou vast een betere verklaring zijn… Maar toch… Ik kreeg het niet meer uit m’n kop. Steeds opnieuw kwam dezelfde vraag boven.

Ik zuchtte diep. Dit ging zo niet meer lukken. Slapen kon ik wel vergeten, daarvoor was de onrust in m’n hoofd te groot. Zo stil mogelijk kroop ik uit bed. Ik moest iets doen. Maar wat? Ik schonk een flink glas whisky in en startte m’n laptop op. Een spelletje dan maar… Maar ook daar kon ik m’n gedachten niet bij houden.

Gek werd ik ervan! Steeds opnieuw drongen dezelfde gedachten zich op. Stel dat mijn moeder iets verzweeg, en daar leek het op… Stel dat ze haar vader wel degelijk vaker had gezien na haar derde… Dan moest ze een hele goeie reden hebben om dat

te verzwijgen. Want ik kende mijn moeder als een zij het ietwat kille en afstandelijke maar vooral oprechte vrouw.

Langzaam begon zich een afgrijselijk scenario in mijn hoofd te ontrollen. Een scenario waar ik niet verder over na wilde denken. Ik durfde niet want ik wilde het niet weten. Dit kon gewoon niet waar zijn… Met pijn in mijn hart dacht ik aan Sjors. Aan hoe graag hij wilde weten wie zijn echte ouders waren… Tranen sprongen in m'n ogen. Als het waar was wat ik vermoedde, zou hij willen dat hij nooit aan deze zoektocht was begonnen…

Moest ik Sjors deelgenoot maken van mijn vermoedens? Als ik gelijk had, zou hij er uiteindelijk toch wel achter komen. Maar als ik het verkeerd had? Was het niet beter om eerst maar eens uit te zoeken of het überhaupt zou kunnen wat ik dacht? Misschien zag ik wel spoken. Misschien had meneer McGee m'n moeder wel ontmoet toen ze kleine kinderen waren en herinnerde mijn moeder zich dat gewoon niet meer.

Enigszins gerustgesteld door die gedachte en aardig beneveld door de whisky, kroop ik uiteindelijk toch maar weer in bed. Niet meer aan denken nu. Morgen zouden we meneer McGee spreken. Dan kon ik het vragen… Dan wist ik zeker of mijn angstige voorgevoel waar was. Dan was het nog vroeg genoeg om te bepalen of ik het Sjors moest vertellen…

Mijn man sliep nog steeds als een roos. Even wilde ik tegen hem aankruipen maar iets weerhield me ervan. Ik wist wel wat het was maar ik wilde er niet meer aan denken… Niet nu. Dus draaide ik me om en sloot m'n ogen.

"Ga je mee douchen," vroeg Sjors de volgende ochtend nadat we in het restaurant van het hotel hadden ontbeten.

Tijdens het ontbijt was ik stiller dan normaal geweest. Ik had Sjors laten praten maar hoorde nauwelijks wat hij zei. Ik deed alleen maar m'n uiterste best om de gedachten die me de afgelopen nacht uit m'n slaap hadden gehouden niet opnieuw

toe te laten. En natuurlijk lukte dat niet. Telkens als ik naar Sjors keek, kwam dat stemmetje in m'n hoofd terug… Ik was bang. Zo vreselijk bang…

"Ga jij maar, ik voel me niet zo lekker," probeerde ik me er onderuit te kletsen.

"Kom op schat, even lekker samen douchen…"

Lachend pakte hij m'n hand en trok me omhoog. Met tegenzin liep ik achter hem aan. Ik had hier helemaal geen zin in.

"Wat is er?" vroeg hij toen ik geen aanstalten maakte om me uit te kleden.

Ik haalde m'n schouders op.

"Gewoon… Ik heb niet zo'n zin. Beetje koppijn, last van m'n buik," verzon ik een flauwe smoes.

Sjors keek bedenkelijk.

"Je wordt toch niet ziek hè?"

Hij bracht me op een idee. Ziek… Dan konden we niet verder zoeken… Dan bleef alles zoals het was… Maar dat was natuurlijk alleen maar uitstel van executie, dat snapte ik zelf ook wel.

Weer haalde ik m'n schouders op.

"Misschien moet je nog even gaan liggen," stelde Sjors bezorgd voor. "Kan ik wat voor je doen? Heb je wat nodig?"

De lieverd! Als ik ziek was, zorgde hij altijd zo goed voor me. En hij verwende me. Kocht een nieuwe CD of een mooi boek. Hij deed gewoon altijd zijn uiterste best om het me zo prettig mogelijk te maken als ik me ellendig voelde. Ik genoot van zijn liefde en zijn aandacht. Maar nu was het anders… Nu voelde het vreemd…

"Ga jij maar douchen, ik kruip nog even in bed," zuchtte ik.

Heel bewust creëerde ik afstand. Wat moest ik nou? Moest ik Sjors vertellen wat ik dacht? Durfde ik dat?

De buikpijn die ik geveinsd had, kwam nu toch echt opzetten. Het klamme zweet brak me uit. Niet omdat ik ziek was. Maar gewoon omdat ik er vreselijk tegenop zag meneer McGee te ontmoeten. Want ik wist dat er van wat hij te vertellen had heel veel afhing… En ik was er bang voor, betrapte mezelf erop dat ik het niet wilde weten zodat alles zou blijven zoals het was.

13. Heftige emoties

Terwijl ik het water van de douchte hoorde klateren, spookte er van alles door m'n hoofd. Wat moest ik nu? Moest ik hem vertellen wat ik dacht? Als ik gelijk had, betekende dat zonder enige twijfel het einde van ons huwelijk. Ik probeerde mezelf gerust te stellen met de gedachte dat ik niks zeker wist, dat het slechts vermoedens waren. Ik zag het vast verkeerd… Dat zei m'n verstand. Maar m'n gevoel zei heel wat anders. Mijn gevoel zei me dat er, zonder dat we het zelf in de gaten hadden gehad, iets onvermijdelijks tussen ons was gekomen. Iets onomkeerbaars. Iets waar we zelf geen invloed op hadden. En ik wilde het niet. Ik wilde hem niet kwijt. Nog steeds niet… Want mijn gevoelens voor hem waren niet veranderd. Ik kreunde getergd.

De kraan werd dichtgedraaid. Mijn ogen waren strak gericht op de badkamerdeur. Gek, ik voelde bijna diezelfde spanning als die ik gevoeld had toen ik de allereerste keer bij hem was blijven slapen. Dezelfde knoop in m'n maag, dezelfde vlinders in m'n buik. Hetzelfde verlangen… Eigenlijk wilde ik nu maar één ding… Hem, misschien wel voor de allerlaatste keer, dicht tegen me aanhouden. Een laatste keer genieten van de warmte van zijn lijf. Ik wilde hem strelen, hem overladen met kussen en hem liefhebben. Ik wilde me verliezen in de peilloze diepte van zijn inktzwarte ogen. Die ogen, die me zo sterk deden beseffen dat ik hem kwijt was. Want zijn ogen en mijn ogen hadden dezelfde oorsprong...

Waarom moest dit nou zo eindigen? Mijn liefde voor hem was onveranderd. Hij zat in m'n hart, in m'n hoofd en vooral ook in m'n ziel… Hoe zou ik nou ooit kunnen stoppen met van hem te houden? Hij maakte me blij, hij maakte me gelukkig. Ik had hem zo nodig… Ik voelde wat hij voelde, dacht wat hij dacht. Hoe moest ik nou zonder hem verder? Ik miste hem al als hij even niet bij me was. Hoe moest ik dan voor altijd zonder hem? Ik wilde dit niet… Wilde hem niet kwijt. Ik kon het niet… Ik kon hem niet vertellen wat ik dacht. Nog niet tenminste…

Mijn hart kromp samen toen hij naakt naar me toe kwam lopen. Me heel erg bewust van het feit dat dit misschien wel de laatste keer was dat ik hem zo zag, gleden mij ogen langs zijn lijf. Elke plekje van zijn lichaam nam ik in me op. Steeds opnieuw viel me op hoe sterk we op elkaar leken. Dezelfde lichaamsbouw, dezelfde manier van bewegen. Zelfs onze piemels leken op elkaar. Met dat verschil dat Sjors als kind was besneden. Te krappe voorhuid. Ik niet. Maar dat was dan ook het enige… Verder waren we hetzelfde. Ongeveer net zo groot, niet al te grote ballen, strakke zak. Beiden hadden we één bal die heel makkelijk naar binnen schoot. Raar, dat me die dingen nooit eerder zo op waren gevallen…

Ondanks dat ik wist waardoor het kwam dat we zo sterk op elkaar leken en ondanks dat ik wist dat het niet mocht, vond ik hem nog steeds woest aantrekkelijk. Verlangde ik nog steeds hevig naar hem…

“Hoe voel je je nu schat,” vroeg hij bezorgd terwijl hij op de rand van het bed ging zitten..

“Beter,” antwoordde ik.

Ik toverde een flauwe glimlach op m’n gezicht.

“Kom je nog even bij me?” vroeg ik met een brok in m’n keel.

Uitnodigend sloeg ik het dekbed open. Ik wilde hem een laatste keer voelen. Een schok ging door me heen toen hij zonder aarzelen tegen me aan kroop. God, wat was het heerlijk om zijn naakte lijf tegen me aan te voelen!

“Heb je me zo gemist schat?”

Zijn hand gleed over m’n buik. Ik kreunde.

“Ik ben maar tien minuten weggeweest hoor,” glimlachte hij.

Ik keek hem aan. Nooit eerder had ik me zo verbonden met hem gevoeld. Hij was alles voor me. Al jaren. Ik hield van hem. Maar nu leek het wel alsof dat gevoel ineens duizend maal intenser was geworden. Ik kuste hem. Vuur laaide op. Ik kreunde, streelde hem. Zijn huid… Zo warm, zo zacht… Zijn handen. Overal voelde ik zijn handen. Over m’n borst, over m’n buik. Ik beet op m’n lip en kreunde opnieuw… Mijn verlangen naar hem was zo sterk.

“Ik hou van je,” zuchtte ik. “Oneindig veel…”

Nu was hij het die kreunde. Opnieuw vonden onze lippen elkaar. Mijn hoofd tolde. Het vuur in m’n buik nam in hevigheid toe. Ik wilde hem. Moest hem voelen, hem proeven. Mijn lippen daalden af via zijn hals naar zijn borst, naar zijn buik. Ik zoog hem naar binnen. Genoot van zijn geur, van de smaak van zijn vocht, van zijn opwinding.

Elke beweging, elk gevoel, elk woord… Alles nam ik heel bewust in me op. Ik wilde zeker weten dat ik hem nooit meer zou vergeten… Dat ik in ieder geval de herinnering aan hem nooit kwijt zou raken. Want dat zou alles zijn wat ik straks nog van hem had… Daar zou ik het voortaan mee moeten doen. Tranen prikten achter m’n ogen.

Sjors kronkelde onder mijn liefkozingen. Hij hijgde zwaar. Het wond me waanzinnig op hem zo te zien, hem zo te horen… Ik genoot van zijn genot. Elke zucht, elke kreun die aan zijn mond ontsnapte, deed me beseffen dat hij precies hetzelfde voelde als ik. En het deed zo’n pijn… De wetenschap dat we beiden zielsveel van elkaar hielden en dat het niet kon, niet mocht… Waren we maar nooit aan die speurtocht begonnen. Hadden zijn ouders hun mond maar gehouden… Want nu was alles kapot. Voorbij…

Verscheurd door verdriet en tegelijkertijd overweldigd door de liefde die ik voor hem voelde, verlangde ik vreselijk naar hem. Mijn liefde voor hem had nog nooit zo intens gevoeld. Ik nam hem diep in m’n mond, wilde dat zijn zaad een deel van me zou worden. Dat ik het opnam in mijn lichaam en hem zo voor altijd bij me kon houden. Die gedachte troostte me een beetje. Zijn hijgen werd zwaarder. Hij verstarde en stootte zijn onderlijf in één keer omhoog. Hij duwde zijn schouders tegen het matras en gaf zich schokkend over… Jankend van geluk en van verdriet slikte ik alles door. God, wat smaakte hij heerlijk…

Ik liet hem uit m’n mond glijden, duwde zijn benen omhoog. Liefdevol likte ik zijn ballen, daalde verder af naar het meest intieme plekje van zijn lichaam. Mijn tong drong binnen, maakte hem soepel. Nog nahijgend van zijn orgasme liet hij me m’n gang gaan. Ik wilde hem. Hij behoorde mij toe… Mijn hart huilde toen ik kreunend van verlangen m‘n eikel voorzichtig bij hem naar binnen duwde. Overmand door emoties

drong ik diep in hem door. Het was mijn verlangen dat me er toe dreef, niet het zijne… Ik kon het niet anders deze keer. Telkens weer stootte ik diep in hem, geen rekening houdend met wat hij wilde, wat hij voelde. Ik moest hem bezitten. Dit was de laatste keer dat het kon…

"Rustig schat," hijgde hij.

Zijn handen gleden over m'n rug naar m'n billen in een poging mijn heftig stotende onderlijf in toom te houden.

"Nee… Nee…," hijgde ik op het ritme van mijn stoten. "Ik… heb… jou… zo lief…"

Tranen stroomden over m'n wangen. Een laatste keer duwde ik mezelf diep in hem en schreeuwde het uit. Alles wat ik voor hem voelde kwam samen in één enkel hoogtepunt. M'n ballen trokken samen, persten mijn zaad met kracht naar buiten. Kippenvel over m'n hele lijf, mijn hart vervuld van liefde. Het deed zo'n pijn… Huilend liet ik me over hem heen vallen.

"Jongen, wat heb jij?" vroeg Sjors verbaasd terwijl hij zachtjes mijn rug streelde.

"Sorry," mompelde ik hijgend.

Hij drukte een kus op m'n haar.

"Geeft niet schat. Ik hou toch van je…" fluisterde hij.

"Toch nog maar even samen douchen?" vroeg ik lachend door m'n tranen heen.

Ik voelde me zo gelukkig… En tegelijkertijd ging ik kapot van verdriet.

Het stromende water bracht me weer een beetje terug op aarde. Dit was het dan. Ik kon me hier nou wel verdrietig over blijven voelen, het veranderde niks aan de situatie. Zometeen gingen we naar Syracuse om meneer McGee te bezoeken. De gedachte om bij hem naar opnames van mijn opa te luisteren, trok me absoluut niet meer aan. En dan was er nog de angst dat meneer McGee iets over m'n opa zou vertellen wat mijn afgrijselijke vermoedens zou bevestigen. Iets wat ertoe zou leiden dat ook Sjors de verschrikkelijke waarheid zou ontdekken. Een waarheid die onherroepelijk zou leiden tot het einde van ons huwelijk. Een waarheid die voor hem nog veel erger was dan voor mij. Want hij moest niet alleen verder zonder mij, hij

moest ook verder in de wetenschap dat zijn vader ook zijn opa was… Ik kon niet eens zeggen wat ik erger vond. Ik wist maar één ding… Ik wilde dit niet.

Als ik eraan dacht wat m'n opa had gedaan… Tenminste, wat ik dacht dat mijn opa had gedaan… Rillingen trokken langs m'n ruggengraat. Was ik er eerder best trots op geweest dat we zo op hem leken, nu walgde ik ervan. Mijn opa mocht dan weliswaar beroemd zijn geweest, hij was een klootzak. Gewoon een enorme hufter. Zelfs al had ik hem nooit gekend, hij had mijn leven verpest. En dat van Sjors. En van mijn moeder… En misschien van nog wel veel meer mensen. Ik haatte hem…

"Eigenlijk heb ik niet zo'n zin meer om naar Syracuse te gaan. Ik wil liever nog een beetje samen met jou genieten van de omgeving," begon ik voorzichtig.

"Huh? Hoezo? Wil je die opnames niet meer hebben? Ben je niet nieuwsgierig wat die meneer McGee te vertellen heeft? Hij kende je opa schat… Hij kan ons vast meer vertellen…"

Ik haalde m'n schouders op, ontweek zijn blik.

"Ach, wat zou die man nou moeten weten? Hij kent mijn opa natuurlijk alleen maar zakelijk. En die opnames… Als ik gewoon zeg dat ik alles wil hebben, kan hij ze ook wel opsturen," probeerde ik me onder het bezoek uit te draaien.

Sjors keek me onderzoekend aan.

"Wat is er toch met jou jongen?" vroeg hij bezorgd. "Weet je zeker dat je je wel goed voelt?"

Ik dacht razendsnel na. Wat kon ik bedenken om niet te hoeven gaan? Sjors zou geen genoegen nemen met flauwe smoesjes. Hij wilde meneer McGee spreken. Want hij hoopte op meer informatie. Wist hij veel dat ik doodsbang was voor die informatie… En zelfs al kreeg ik hem zover dat we niet naar Syracuse zouden gaan… Morgen gingen we terug naar huis. Dan zouden we zuster Bernadette opzoeken. Zij zou beslist bevestigen wat ik al vermoedde. Daar was ik heel zeker van. En dan kwam Sjors er toch achter. Wat maakte het dan nog uit? Niet naar Syracuse gaan, betekende alleen maar uitstel van executie.

Of zou ik hem er ook van kunnen weerhouden zuster Bernadette opnieuw te bezoeken? Misschien dat ik dat voor elkaar zou kunnen krijgen. Misschien dat we dan samen nog een toekomst hadden. Want ik wilde diep in m'n hart gewoon samen verder. Alsof er niks aan de hand was. Het kon me geen barst schelen wat we nou precies van elkaar waren. Oom, neef, broers, echtgenoten… Whatever. Voor mij telde maar één ding… Ik hield van hem, ik wilde hem niet kwijt.

Zou ik dat kunnen? De rest van m'n leven voor me houden wat er aan de hand was? Ik wist het antwoord al voor ik er serieus over na kon denken. Nog nooit hadden we geheimen voor elkaar gehad. Het kostte me al moeite genoeg het voor me te houden tot hij het zelf zou ontdekken. Laat staan dat ik dit de rest van ons leven voor hem verborgen kon houden. Nee, dat kon ik wel vergeten. Ik zuchtte diep. Er zat niks anders op…

"Laat maar. Er is niks," wuifde ik zijn bezorgdheid weg. "Kom… Inpakken en wegwezen. Op naar Syracuse."

Ik deed alsof ik me nergens druk om maakte maar inwendig was ik op van de zenuwen. Elke seconde bracht me dichter bij dat wat onvermijdelijk was…

14. Verzwegen verleden

Ondanks dat de interstates goed begaanbaar waren, was het verkeer door de hevige sneeuwval niet vooruit te branden. Uiteindelijk reden we pas laat in de middag Syracuse binnen en dat terwijl we toch al rond een uur of twaalf vertrokken waren.

“Ik hoop maar dat meneer McGee nog op de zaak is,” sprak Sjors zijn bezorgdheid uit. “Als we hem niet meer te pakken krijgen, wordt het niks meer.”

Ons vliegtuig vertrok morgen om half vier ‘s middags. Bij deze weersomstandigheden betekende dat dat we uiterlijk half elf uit Syracuse moesten vertrekken, wilden we zeker weten dat we ons vliegtuig niet zouden missen. Morgenochtend was er dus echt geen tijd meer om meneer McGee nog te spreken. Stiekem hoopte ik dat hij niet meer aanwezig zou zijn. Dan bleven vermoedens alleen maar vermoedens en dat was een stuk makkelijker te hanteren. Dan kon ik mezelf tenminste nog wijsmaken dat het alleen maar in mijn hoofd zat…

“We zullen het zo weten, reageerde ik enigszins nerveus.”

Ik maakte me ongerust. Nog niet eens over wat meneer McGee zou vertellen maar veel meer over hoe Sjors erop zou reageren. Ik was voorbereid. Hem zou het koud op zijn dak vallen als inderdaad zou blijken dat meneer McGee informatie had die mijn vermoeden bevestigde. Moest ik Sjors dan toch niet eerst vertellen wat ik dacht? Maar wat als meneer McGee niks relevants had te melden? Dan had ik helemaal voor niks slapende honden wakker gemaakt. De buikpijn van vanochtend kwam opnieuw op…

En er was nog iets waar ik me zorgen over maakte. Meneer McGee kende mijn moeder blijkbaar. Wat nou als hij haar zou laten weten dat Sjors en ik op zoek waren naar Sjors’ biologische moeder? Mijn opa hadden we niks verteld over wie ik was. Maar meneer McGee wist dat ik zijn kleinzoon was… Misschien maakte ik me daar nog wel de meeste zorgen over. Dat mijn moeder er lucht van zou krijgen. Want dan

was er echt geen weg meer terug. Buiten het feit dat ik het verschrikkelijk voor mijn moeder vond dat haar geheim, dat ze zo zorgvuldig meer dan veertig jaar bewaard had, uit zou komen, wist ik honderd procent zeker dat ons huwelijk dan geen enkele kans meer had. Mijn ouders zouden alles in het werk stellen om ons uit elkaar te krijgen. Broers die met elkaar getrouwd waren… Dat kon echt niet. Sterker nog, volgens mij was dat zelfs strafbaar. Hoewel… We hadden het natuurlijk niet bewust gedaan. Dan kon niemand het ons toch kwalijk nemen?

Zolang alleen Sjors en ik het wisten, was er misschien nog een klein kansje. Tuurlijk, Sjors zou er kapot van zijn. Als ik er aan dacht wat het met hem zou doen… Dat mijn opa zijn vader was, was nog tot daaraan toe. Maar dat mijn moeder ook zijn moeder was… En dan was hij ook nog eens met mij getrouwd… Ik rilde. Wat een puinhoop…

Toen ik hem had verteld dat ik vermoedde dat mijn opa zijn vader was, had hij gezegd dat het hem geen biet uitmaakte. Dat hij mij niet kwijt wilde. Dus besloten we niemand iets te vertellen. Zou hij daar, als hij zou weten wie zijn moeder was en als hij zou weten wat ik van hem was, nog steeds zo over denken? Uit m'n ooghoeken gluurde ik naar hem. Ik hoopte het zo…

"Sjors?"

Hij draaide z'n hoofd naar me toe.

"Volgens mij kunnen we meneer McGee beter niet laten merken dat we denken dat mijn opa jouw vader is."

Hij dacht even na.

"Je bedoelt, omdat hij je moeder kent?"

Ik knikte.

"Die man weet wie ik ben schat. Als hij op de één of andere manier nog contact met haar heeft en haar laat weten dat we op zoek zijn naar jouw biologische moeder, zijn de rapen gaar. Vooral als hij dat in verband brengt met mijn opa."

We hadden mijn ouders nooit verteld dat Sjors geadopteerd was. In het begin nog niet eens bewust. We zagen mijn ouders gewoon niet zo vaak. En als we ze zagen, dan spraken we nooit over persoonlijke dingen. Zo was de verstandhouding met mijn ouders nou eenmaal… Nadat het spoor bij zuster Bernadette dood leek te lopen, waren we niet meer zo met die adoptie bezig geweest. Totdat het telefoontje kwam waarin ons verteld werd dat Vera op zoek was naar haar kind. Vanaf dat moment was ineens mijn opa in beeld en hadden we besloten om alles wat we wisten en alles wat we nog zouden ontdekken voor onszelf te houden. Achteraf gezien maar goed ook. Als mijn moeder had geweten dat Sjors geadopteerd was, had ze beslist geweten dat hij haar zoon was. Daarvoor was de gelijkenis met haar vader te sterk.

"Ok," reageerde hij. "Dan hebben we het alleen over jouw opa's muziek."

Ik knikte opgelucht. Blij dat ik op de één of andere manier een beetje grip op het aankomende gesprek leek te hebben. Mijn opa's muziek was een veilig onderwerp. Iets waar we alle twee oprecht interesse in konden tonen. Hoewel… Eerlijk gezegd was mijn interesse door alle vermoedens die ik had, behoorlijk afgenomen. Maar goed…

Sjors parkeerde op één van de bezoekersparkeerplaatsen voor het opgegeven adres. Allebei waren we nerveus. Ik omdat ik bang was dat meneer McGee iets zou vertellen waardoor mijn vermoeden bevestigd werd. Sjors waarschijnlijk omdat hij hoopte dat meneer McGee iets zou zeggen waarmee we verder konden.

Terwijl we in de hal zaten te wachten, kwam een man van rond de zestig op ons af lopen. Dat moest meneer McGee zijn.

"Wie van jullie is Bas?"

Duidelijk verbaasd keek hij van Sjors naar mij en weer terug. Ik zag hem denken…

"Ik ben Bas," stelde ik mezelf voor.

"En dit is Sjors," introduceerde ik mijn man. "Mijn beste vriend," voegde ik eraan toe.

Nog net op tijd slikte ik ‘mijn man’ in. Als deze man iets wist, was het niet slim hem te vertellen dat Sjors en ik getrouwd waren. Oppassen dus… Goed nadenken voor ik iets zei… Ik wisselde een korte blik van verstandhouding met Sjors. Hij knikte bijna onmerkbaar. Hij had het begrepen…

“Kom binnen jongens. Leuk jullie te ontmoeten,” nodigde meneer McGee ons in zijn kantoor uit.

Zijn secretaresse volgde ons op de voet.

“Zou je ons van koffie kunnen voorzien?” vroeg meneer McGee haar. “Verder heb ik je bij dit gesprek niet nodig,” maakte hij haar duidelijk dat haar aanwezigheid niet op prijs werd gesteld.

“Ga zitten jongens,” richtte hij zich weer tot ons.

Niet helemaal op ons gemak namen we plaats.

“Wat leuk om jou eens te ontmoeten Bas,” begon hij enthousiast. “Ik kan wel zien dat jij een kleinzoon van Hein bent.”

Opnieuw keek hij naar Sjors. Hij nam hem even goed in zich op.

“Ben jij ook familie van hem?” vroeg hij ineens.

Ik verschoot van kleur. Sjors bleef heel kalm.

“Nee hoor,” reageerde hij alsof er niks aan de hand was. “Bas en ik zijn gewoon al jarenlang hele goeie vrienden. Geen familie… Tenminste... Niet voor zover ons bekend,” antwoordde hij lachend.

Ik schrok. Link antwoord. Als deze man iets zou weten…

“Opmerkelijk,” mompelde meneer McGee. “Ik zou zweren dat jij op de één of andere manier ook van Hein afstamt… Maar goed, dat kan ook eigenlijk niet. Hein heeft maar één dochter en die heeft voor zover ik weet maar één zoon…”

Opgelucht haalde ik adem… Blijkbaar wist hij niks. Maar hij bevestigde wel ons vermoeden… Hij herkende mijn opa in Sjors! Zou mijn moeder dat ook altijd gehad hebben? Was dat misschien de reden dat mijn moeder zo afwijzend tegenover onze

relatie stond? Deed Sjors haar teveel aan wat er vroeger gebeurd was denken? Dat zou best eens kunnen… Als zij niet in de veronderstelling zou zijn dat Sjors' ouders zijn echte ouders waren, had ze hem vast herkend…

Plotseling drong tot me door dat meneer McGee iets gezegd had dat ik m'n opa ook had horen zeggen. Iets wat niet klopte. Toen was het me niet meteen opgevallen hoewel ik achteraf wel het gevoel had gehad dat er iets vreemds was geweest aan wat mijn opa had gezegd… Nu wist ik het ineens.

"U zei net dat mijn moeder één zoon heeft. Dat klopt niet hoor. Ze heeft twee zonen en één dochter," merkte ik op.

"Oh? Ja, dat zou best kunnen. De laatste keer dat ik contact met haar heb gehad, was jij nog maar pas geboren. En daarna is het contact steeds meer verwaterd. Op het laatst stuurden we elkaar alleen nog maar een verjaardagskaartje…" legde hij uit.

Zo zat dat dus... Eigenlijk bevestigde dit alleen maar wat ik al een tijdje dacht. Mijn moeder verzweeg dingen over haar verleden. Sterker nog, ze loog er gewoon over. Daar moest ze een hele goeie reden voor hebben want anders zou ze dat nooit doen…

"Ach ja, ze had het natuurlijk druk met haar gezin," ging meneer McGee verder. "Dus ze heeft na jou nog twee kinderen gekregen," mijmerde hij.

Ik knikte.

Terwijl ik angstvallig m'n best deed om vooral geen vragen te stellen waaruit meneer McGee of Sjors zou kunnen afleiden dat mijn moeder ook Sjors' moeder was, bemoeide Sjors zich ineens met het gesprek.

"Waar kende u Bas' moeder eigenlijk van?" vroeg hij nieuwsgierig. "Ik dacht altijd dat ze, sinds haar vader naar Amerika geëmigreerd was, geen contact meer met hem had gehad…"

Ik schrok me wezenloos. Dit was precies de vraag die ik zelf liever niet wilde stellen…

“Heeft je moeder je daar nooit iets over verteld?” richtte meneer McGee zich verbaasd tot mij.

Ik schudde m’n hoofd.

“Raar. We waren toch best goed bevriend. Ze kwam elk jaar bij haar vader en zijn vrouw op vakantie. Wij woonden naast hun. Je moeder en ik zijn zo’n beetje van dezelfde leeftijd en konden het goed met elkaar vinden. Dus trokken we veel met elkaar op. Na het overlijden van je opa’s vrouw, is je moeder nog één keer geweest en daarna heb ik haar nooit meer gezien. Jammer…”

Oh shit! Wat deze man vertelde, maakte het absoluut mogelijk dat mijn moeder inderdaad ook de moeder van mijn man was! Nou wilde ik het weten ook.

“Hoe oud waren mijn moeder en u toen u elkaar voor het laatst heeft gezien?” vroeg ik nieuwsgierig.

Mijn hart bonkte in m’n keel. Gespannen wachtte ik zijn antwoord af.

“Laat me eens even denken… Het was in het laatste jaar van de highschool. Dan moeten we dus een jaar of zeventien zijn geweest…”

Razendsnel maakte ik een rekensommetje. Stel dat mijn moeder op haar zeventiende zwanger was geraakt van haar vader. Dan was ze op haar achttiende bevallen. En Sjors was nu éénenveertig… Het zweet brak me uit toen tot me doordrong wat dit betekende. Ik hapte naar adem…

15. Nieuwe inzichten

“Voel je je wel goed Bas,” vroeg meneer McGee bezorgd. “Je ziet ineens zo bleek.”

Verbijsterd staarde ik hem aan.

“Sorry… Ik… Ik krijg het opeens heel erg benauwd. Ik ben zo terug,” hakkelde ik.

Ik wist niet hoe snel ik het kantoor van meneer McGee uit moest komen. Het ging er hoe langer hoe meer op lijken dat mijn vermoeden dat mijn moeder ook Sjors’ moeder was, klopte. Wat moest ik hier nou mee?

“Excuseert u ons even,” hoorde ik Sjors nog net zeggen toen ik de deur achter me dicht trok. “Bas was vanochtend in het hotel ook al niet lekker. Ik loop even met hem mee om te kijken of alles goed is.”

Misselijk van de spanning liep ik zo snel ik kon de hal door op weg naar de voordeur. Even frisse lucht. Proberen mezelf weer onder controle krijgen…

Achter me hoorde ik een deur open en dicht gaan.

“Bas… Wacht even,” riep Sjors me na.

Ik wachtte niet. Natuurlijk wachtte ik niet. Kokhalzend bereikte ik de deur, wist niet hoe snel ik die open moest trekken. Eenmaal buiten kon ik het niet meer tegenhouden. Voorover over een muurtje leunend gooide ik de restanten van de sub die we onderweg gegeten hadden eruit. Zelfs toen er niks meer uitkwam, bleef ik maar kokhalzen. Ik voelde me hondsberoerd…

“Jongen toch,” hoorde ik Sjors bezorgd zeggen.

Zijn hand streek geruststellend over m’n rug. Ik wilde me omdraaien. Lekker in zijn armen wegkruipen. Nog net op tijd bedacht ik me dat dat wel een beetje vreemd was. We hadden gezegd dat we goeie vrienden waren. Dan deed je zoiets toch niet? Tranen stonden in m’n ogen. Van paniek, van wanhoop, van verdriet, maar vooral ook van het kotsen.

“We gaan een hotel zoeken. Jij moet naar bed,” zei Sjors resoluut. “Wat die meneer McGee te melden heeft, kan nooit zo belangrijk zijn.”

Dankbaar keek ik hem aan en knikte.

“Kom, misschien kun je je binnen ergens opfrissen. Jongen, wat zie jij er uit…”

Hij sloeg zijn arm om me heen en ondersteunde me terwijl we terug naar binnen liepen. Meneer McGee zag ons aankomen en hield de deur voor ons open.

“Sorry,” verontschuldigde Sjors zich. “Bas voelt zich echt niet goed. Ik denk dat het beter is dat we gaan. We moeten nog een hotel zoeken en hij moet naar bed.”

“Geen sprake van,” reageerde meneer McGee. “Ik kan de zieke zoon van een oude vriendin toch niet zomaar op straat zetten? Niks ervan. Jullie gaan met mij mee.”

Voor ik er iets tegenin kon brengen, pakte hij zijn telefoon.

“Leg Bas maar even op de bank in mijn kantoor. Ik bel m’n vrouw en zeg haar dat we eraan komen.”

“Oh nee,” kreunde ik zachtjes zodat alleen Sjors het kon horen. “Dat wil ik niet…”

“Kom jongen, je kunt bijna niet meer op je benen staan,” spoorde Sjors me aan om toch maar te gaan liggen. “Laat ons nou maar voor je zorgen…”

Ik had niet de energie om me te verzetten. Het leek verdorie wel alsof alle kracht uit m’n lijf was verdwenen. M’n hoofd voelde dof. Leeg. Alsof iemand m’n laatste restje wilskracht afgepakt had. Met zachte dwang duwde Sjors me op de bank.

“Wacht, ik pak een glaasje water voor je.”

Zorgzaam ondersteunde hij me terwijl ik een paar slokjes water nam. Ik leunde met m’n hoofd tegen hem aan. Zijn hand streelde m’n rug.

“Dank je schat,” mompelde ik.

“Volgens mij kan ik onze vlucht beter om boeken, jij bent veel te ziek om te vliegen jongen,” merkte Sjors bezorgd op.

“Ik wil liever naar huis morgen,” zei ik terwijl ik rechtop ging zitten. “Het gaat al een stuk beter nu die sub eruit is.”

Sjors keek me onderzoekend aan

“Zeker weten?”

Ik knikte.

“Ah, ik zie dat je al weer een beetje opgeknapt bent,” merkte meneer McGee op toen hij opgehangen had. “Mijn vrouw maakt de logeerkamer voor jullie in orde,” voegde hij eraan toe. “Jullie vinden het toch niet erg om samen in één bed te moeten slapen hè? ‘t Is een groot bed hoor… Maar we hebben maar één logeerkamer,” verontschuldigde hij zich.

Er verscheen zowaar een flauw lachje op m’n gezicht. Het idee om straks lekker tegen Sjors aan te kunnen kruipen, trok me enorm. Gewoon nergens meer aan denken. Alleen maar zijn armen om me heen voelen… Ik zuchtte.

“Denk je dat je je goed genoeg voelt om te gaan?” vroeg meneer McGee bezorgd.

“Het gaat echt al weer eens stuk beter hoor,” lachte ik flauwtjes. “Die sub is gewoon niet zo goed gevallen, denk ik.”

“Laten we maar gaan dan,” reageerde meneer McGee.

Sjors wilde me helpen met opstaan maar ik duwde hem weg. Het voelde raar dat hij zo bezorgd om me was. Hij had geen idee dat ik me zo ellendig voelde omdat ik dingen voor hem verborgen hield. Omdat ik wist dat we dezelfde moeder hadden. Omdat mijn opa haar misbruikt had met hem als gevolg. En omdat ik hem dat niet durfde te vertellen. Hoe liever hij tegen me deed, hoe ellendiger ik me voelde. Het vrat aan me dat ik hem zo buitensloot. Ik zuchtte opnieuw, wist dat ik er niet langer omheen kon hem deelgenoot te maken van mijn vermoedens. Ik moest het hem wel vertellen want het dreef ons langzaam uit elkaar. Maar niet nu en niet hier. Zodra we thuis waren…

Een klein halfuurtje later maakten we kennis met meneer McGee’s vrouw. Een hartelijke, goedlachse vrouw die het duidelijk erg leuk vond dat we er waren.

“Ik heb jouw moeder nog gekend,” zei ze spontaan. “Stiekem was ik altijd een beetje jaloers op haar,” lachte ze. “Justin,” ze knikte richting haar man, “zag mij gewoon niet meer staan als zij er was…”

“Nou moet je niet overdrijven schat, reageerde meneer McGee geamuseerd. Jij bent voor mij altijd de enige geweest hoor.”

“Oh?” lachte ze met een lichte spot in haar stem. “En waarom kon jij haar stiefbroer dan niet luchten of zien? Dat was toch alleen maar omdat je het maar niks vond dat hij altijd zo om haar heen draaide?”

Mevrouw McGee prikte haar man plagend in zijn zij.

“Iemand moest haar toch tegen hem beschermen,” grinnikte meneer McGee.

Verbaasd keek ik hem aan.

“Stiefbroer? Ik wist niet dat mijn moeder een stiefbroer had…”

Meneer McGee knikte.

“Ik mocht hem niet zo. Hij was een jaar ouder dan je moeder en ik. Altijd problemen die jongen,” zuchtte hij. “Ik weet niet precies wat er van hem terecht is gekomen. Nadat zijn moeder overleed, is hij het huis uit gegaan. Ruzie met je opa. Volgens mij had hij een meisje zwanger gemaakt. Zal hij wel mee getrouwd zijn of zo. Maar hoe het precies zat, weet ik niet. Ik heb hem in ieder geval nooit meer gezien na die laatste vakantie van je moeder.”

Sjors luisterde ongeïnteresseerd naar wat hij zei maar ik zat op het puntje van m’n stoel. Een stiefbroer die een meisje zwanger had gemaakt… Ruzie met m’n opa… Vertrokken na de laatste vakantie van mijn moeder… Ineens leken de puzzelstukjes op hun plaats te vallen. Dit zou er wel eens op kunnen wijzen dat niet mijn opa maar mijn moeder’s stiefbroer Sjors’ vader was!

“Hoe heette die stiefbroer?” vroeg is quasi nonchalant.

Ik moest het weten. Het zou best kunnen… Het zou in ieder geval verklaren waarom mijn opa gezien was in het moederhuis in Gent en alles betaalde. Als het zijn

stiefzoon was die haar zwanger had gemaakt, voelde hij zich natuurlijk verantwoordelijk. En als die stiefzoon, zoals meneer mcGee zei, altijd problemen veroorzaakte, was het begrijpelijk dat mijn opa niet wilde dat mijn moeder door een kind aan hem gebonden zou zijn.

Sjors keek me verbaasd aan. Natuurlijk snapte hij mijn interesse in de stiefbroer van mijn moeder niet. Dat hij zo op mijn opa leek, kon niet anders dan komen doordat mijn opa zijn vader was. Niet doordat mijn moeder ook zijn moeder was… Daar had hij nog helemaal niet aan gedacht. Hoe zou hij dan kunnen bedenken dat die stiefbroer van m'n moeder wel eens zijn vader zou kunnen zijn? Hij wilde gewoon meer weten over mijn opa. Maar ik zag een nieuw spoor…

"Darren Williams," beantwoorde meneer McGee mijn vraag. "Vraag je moeder maar eens naar hem. Zij kende hem beter dan ik. Ze kan je vast meer vertellen over hoe hij was…"

"Jij mocht hem gewoon niet omdat hij Marja zo leuk vond," reageerde zijn vrouw. "Volgens mij was er niks mis met die jongen hoor. En zeker die laatste vakantie niet. Hij was net een paar maanden z'n moeder kwijt. Ik kan me best voorstellen dat hij steun en troost zocht bij zijn stiefzusje."

"Hou toch op. Die jongen deugde gewoon niet. Ik had altijd het idee dat hij meer van haar wilde."

"En jij niet dan?" lachte ze spottend.

Ik hoorde niet meer wat ze tegen elkaar zeiden. Ik kende die naam! De man zelf kende ik niet maar die naam… Daar had ik m'n moeder wel vaker over gehoord! Dat was een zakelijke relatie van haar. Al heel lang zelfs… Zelfs toen ik nog thuis woonde, viel die naam al regelmatig. Mijn moeder had vaak afspraken met hem. Hij werkte voor een Amerikaans bedrijf waar zij de account van beheerde. Was dat haar stiefbroer? En nog veel belangrijker… Was dat Sjors' vader? Het duizelde me behoorlijk.

Ik zakte achterover. Dacht na. Heel ver op de achtergrond hoorde ik meneer en mevrouw McGee praten. Sjors lachte. Kennelijk was het nogal grappig wat ze zeiden.

“Bas? Hallo! Waar zit jij met je gedachten,” hoorde ik meneer McGee plotseling zeggen. “Wou jij nog muziek van je opa uitzoeken?”

“Eh… Ja…”

Verdwaasd keek ik hem aan.

“Eigenlijk wil ik gewoon alles wat u heeft wel hebben. Kan dat?”

“Natuurlijk. Ik zal alles voor je op CD’s zetten. Dan stuur ik het wel op, goed?”

Ik knikte afwezig.

“Ken je die CD’s die ik je moeder ooit opgestuurd heb?” ging hij verder.

Opnieuw knikte ik. Dus zo was ze daaraan gekomen. Meneer McGee had die opgestuurd.

“Dat waren de eerste CD’s die ik uitgebracht heb,” vertelde hij trots. “Jouw opa was mijn inspiratie om m’n eigen bedrijf te beginnen. Die man was briljant! En het bleek een gat in de markt, die oude opnames opnieuw uitbrengen…“

16. Weer thuis

“Eindelijk…” zuchtte ik terwijl ik de sleutel in het voordeurslot stak. “Thuis… Ik ben kapot…”

Gisterochtend hadden we afscheid genomen van meneer en mevrouw McGee. We hadden moeten beloven de hartelijke groeten aan mijn moeder over te brengen. En nu waren we, bijna twintig uur later, eindelijk weer thuis. Ondanks dat we allebei in het vliegtuig wat hadden kunnen slapen, waren we bekaf. Voor m’n gevoel was het nog midden in de nacht. Wat op zich, gezien het tijdsverschil, ook wel klopte.

“Eerst een paar uurtjes slapen?” vroeg Sjors.

“Is dat verstandig? Misschien kunnen we juist beter wakker blijven en dan vanavond niet te laat naar bed gaan,” stelde ik voor.

“We kunnen de wekker toch zetten? Even een paar uurtjes… Dan kunnen we d’r weer tegen.”

Hij had natuurlijk gelijk. Ons er nu tegen verzetten zou er waarschijnlijk alleen maar toe leiden dat we ergens aan het eind van de middag alsnog in slaap zouden vallen. En dan deden we geheid vannacht geen oog meer dicht. Dus lieten we de koffers in de gang staan, en liepen naar boven.

Een paar uur later werd ik wakker doordat Sjors tegen m’n rug aankroop.

“Uitgeslapen?” vroeg ik glimlachend terwijl ik me omdraaide.

“Voor nu,” glimlachte hij

Ik kroop lekker in zijn armen.

“Ik heb nog eens na liggen denken,” begon Sjors.

Hij streelde zachtjes m’n arm.

“Waarover?”

“Nou… Over jouw opa en of hij mijn vader is…”

Hij keek me aan.

“Wat nou als jouw opa de waarheid sprak toen hij zei dat hij niet mijn vader was?”

Mijn hartslag versnelde accuut. Zou hij wat vermoeden? En wat dan nog? Ik was toch al van plan hem te vertellen wat ik dacht.

“Denk je dat echt?” vroeg ik gespannen.

“Ik weet het niet,” aarzelde hij. “Maar ik moest ineens aan iets denken dat meneer McGee zei. Weet je nog dat meneer McGee vertelde dat jouw moeder een stiefbroer had?” ging hij verder.

Ik knikte.

“En dat die stiefbroer ruzie met je opa heeft gehad? Volgens meneer McGee omdat hij een meisje zwanger had gemaakt…”

“Dat weet ik nog wel, ja,” knikte ik.

“Stel nou eens dat dat meisje in Gent het meisje was dat zwanger van hem was… En dat zij dat kind niet wilde houden. Bijvoorbeeld omdat die stiefbroer haar verkracht had…”

Ik schrok. Verkrachting, zo had ik er nog niet tegenaan gekeken. Zou hij m’n moeder verkracht hebben? Vrijwel meteen sloot ik die mogelijkheid uit. Voor zover ik wist, zag mijn moeder haar stiefbroer nog steeds een paar keer per jaar. Dat zou ze toch niet doen als ze vroeger door hem verkracht was? Nee, dan was het logischer dat zij en haar stiefbroer iets met elkaar hadden gehad en zij per ongeluk zwanger was geraakt.

“Nah Sjors… Dat kan ik me niet voorstellen,” uitte ik mijn twijfels over zijn theorie.

“Waarom niet? Meneer McGee zei toch dat haar stiefbroer alleen maar problemen veroorzaakte?”

Daar had hij wel een punt.

“Ik kan me best voorstellen dat zij dreigde met aangifte of zo en dat jouw opa dat wilde voorkomen door haar te helpen van het kind af te komen, ging hij verder.

“Misschien heeft hij haar ook nog wel een leuke som geld meegegeven…” voegde hij eraan toe.

Op zich sneed wat hij zei hout als je er vanuit ging dat dat meisje in Gent niet mijn moeder was. Want dan had mijn moeder ook geen reden om haar stiefbroer niet te willen zien en was het misschien helemaal niet zo raar dat ze zo af en toe nog contact met elkaar hadden. Had ik me teveel gefocust op de het idee dat mijn moeder Sjors’ moeder was?

“Op zich zou het kunnen," beaamde ik. “Maar hoe verklaar je dan dat jij zo sterk op mijn opa lijkt? Want als Darren jouw vader is, ben jij helemaal geen familie. Waarom lijk je dan als twee druppels water op mijn opa?”

“Zo ver had ik het nog niet uitgedacht. Maar je ziet de mogelijkheid, of niet?” lachte hij opgetogen.

Langzaam schudde ik m’n hoofd.

“Niet?” vroeg Sjors.

“Nee,” zei ik resoluut. “Wat jij denkt, dat kan niet.”

Ik voelde me vreselijk opgelaten. Op zich dacht hij in de juiste richting. Alleen wist hij niet alles… En dus trok hij verkeerde conclusies. Ik moest het hem vertellen. Hij had er recht op in ik moest het kwijt. Ik werd er gek van…

Verbaasd keek hij me aan.

“Hoezo, dat kan niet? Misschien is die stiefbroer wel een echte zoon van je opa. Misschien had hij al voor hij met zijn tweede vrouw trouwde een relatie met haar. Weet ik veel… Misschien leidde je opa al jaren een dubbelleven. Een gezin hier in Nederland en een gezin in Amerika.”

“Jongen, hou toch op. Meneer McGee heeft gezegd dat Darren een jaar ouder was dan mijn moeder. Dan zou m’n opa zeker al een jaar of vijf een dubbelleven moeten hebben geleid. Dat kan ik me niet voorstellen.”

“Ik kijk nergens meer raar van op Bas. Die hele adoptie is sowieso al raar. Niks geregistreerd, mijn ouders die het verborgen hielden. Niemand die er iets van gemerkt heeft… Het zou mij niet verbazen dat juist het feit dat alles zo geheimzinnig moest, kwam omdat je opa iets te verbergen had.”

Weer dacht ik na. Stel dat hij gelijk had. Verklaarde dat alles? Als Darren een echte zoon van opa was, misschien wel. Zou dat kunnen? Waarom eigenlijk niet? Was dat onwaarschijnlijker dan dat mijn moeder Sjors’ moeder was? Maar waarom had mijn opa dat meisje dan helemaal naar Gent gebracht? Er zou toch in Amerika ook wel ergens een mogelijkheid zijn om een ongewenst kind af te staan? En waarom was mijn moeder dan na die laatste vakantie nooit meer bij haar vader geweest? Waarom verzweeg ze een groot deel van haar jeugd? Waarom had ze nooit verteld dat ze een stiefbroer had? Of halfbroer, als Sjors gelijk had… Ik vond het vergezocht. Maar goed, mijn vermoeden was misschien wel net zo ver gezocht…

“Ok, laten we zeggen dat je gelijk hebt,” begon ik. “Hoe verklaar je dan dat mijn moeder altijd de indruk heeft gewekt dat ze haar vader sinds haar derde niet meer heeft gezien? Terwijl ze blijkbaar elk jaar bij hem op vakantie was? En hoe verklaar je dan dat ze na die laatste vakantie nooit meer bij haar vader is geweest? En waarom heeft ze niet gewoon verteld dat ze een stiefbroer heeft?”

“Lieve schat, hoe moet ik dat nou weten? Misschien moet je je moeder dat gewoon maar eens vragen. Waarschijnlijk heeft het gewoon helemaal niks te maken met dat zwangere meisje in Gent.”

“Daar zeg je zo wat. Waarom zou mijn opa een zwanger meisje vanuit Amerika helemaal naar Gent brengen om daar anoniem te bevallen? Dat is toch raar Sjors? Als dat meisje Amerikaanse was, zou het toch veel logischer zijn als hij daar iets had geregeld? Waarom moest ze daarvoor helemaal naar België?”

Sjors keek me lang aan.

“Geen idee,” bracht hij uiteindelijk uit. “Ik kan geen goede reden bedenken. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat het toch niet zo gegaan kan zijn. We weten alleen nog niet waarom…”

“Toch denk ik dat er nog een andere mogelijkheid is,” merkte ik aarzelend op.

Het was verleidelijk om nu maar niks te zeggen. Sjors’ gedachtengang was op zich niet onlogisch. Toch moest ik hem vertellen wat ik dacht. Want mijn theorie verklaarde simpelweg meer dan die van hem. Ik maakte mezelf los uit zijn armen en ging rechtop zitten.

“Volgens mij zijn we het er wel over eens dat we, op wat voor manier dan ook, familie van elkaar zijn,” begon ik.

Sjors knikte instemmend.

“De gelijkenis is te sterk. Niet alleen met jouw opa maar ook tussen ons,” bevestigde hij mijn veronderstelling. “Als mijn biologische vader geen familie van jou is, zou het wel erg toevallig zijn dat jouw opa in Gent was toen mijn moeder daar verbleef. Dat kan gewoon niet.”

“Eens. Op één punt na… Wat nou als niet jouw vader familie van mij is maar jouw moeder?”

Verbaasd keek hij me aan.

“Hoe dan? Jouw moeder heeft één zusje maar die was pas twaalf toen ik geboren werd. Bovendien heeft ze een andere vader. Of denk je dat je opa nog ergens een dochter heeft?”

Ik zuchtte. Daar had ik nog niet eens aan gedacht. Zou dat kunnen? Een halfzusje van m’n moeder? Beetje vreemd dat meneer McGee daar dan niks over gezegd had. Hij had dat dan toch moeten weten? Tenzij mijn opa nog een derde vrouw had… Nee, een halfzusje leek me onwaarschijnlijk.

“Nee, dat denk ik niet,” begon ik.

Mijn hart bonkte in m’n keel. Nu was het erop of eronder… Me heel erg bewust van het feit dat ik hem kwijt zou kunnen raken als zou blijken dat ik gelijk had, raapte ik al mijn moed bij elkaar.

“Stel nou dat dat meisje in Gent mijn moeder was?” vroeg ik met trillende stem.

Gespannen keek ik hem aan. Hoe ging hij hierop reageren?

“Jouw moeder? Hoe kom je daar nou bij? Dat is toch onzin schat? Dan zouden wij…”

Midden in zijn zin stopte hij. Hij trok helemaal wit weg.

“Broers zijn…,” vulde hij zachtjes aan. “Dat denk je toch niet echt, hoop ik?” vroeg hij geschrokken.

Ik keek hem strak aan. Sjors hapte naar adem. Roerloos lag hij naast me. Aan de uitdrukkingen op zijn gezicht te zien, liep hij alles na wat hij wist. Ik zag twijfel, verbazing, ongeloof en tot slot totale verbijstering op zijn gezicht verschijnen… Het kwam me bekend voor. Dat had ik de afgelopen dagen ook steeds gehad. Ik had me er doodziek door gevoeld.

“Hoe zou je daar tegenover staan schat?” vroeg ik na een tijdje voorzichtig. “Want volgens begin je wel door te krijgen dat de kans dat mijn moeder ook jouw moeder is, misschien wel groter is dan de kans dat haar stiefbroer eigenlijk een halfbroer is en dat hij jouw vader is, of niet?”

Hij staarde me wezenloos aan.

“Fuck Bas…,” fluisterde hij. “Als dat zo is… Wat dan? Dat mag echt niemand weten…”

“Zou jij het willen weten?” vroeg ik gespannen.

Hij dacht er lang over na. Toen knikte hij langzaam.

“Niet omdat het me iets uit zou maken wat betreft ons. Want dat verandert voor mij niet. Maar wel om te weten waar ik vandaan kom. En wat er precies is gebeurd,” antwoordde hij. ”En jij? Wil jij het weten?”

17. Hoe nu verder

“Dat ligt eraan… Stel dat het waar blijkt te zijn… Wil jij dan op zoek naar je vader? En wil je het mijn moeder, als inderdaad zou blijken dat zij ook jouw moeder is, dan vertellen?” Gespannen keek ik hem aan. “Want dan gaat het beslist verkeerd… En dat wil ik niet, dan wil ik liever stoppen,” voegde ik er zachtjes aan toe.

Ik slikte een brok in m’n keel weg. Tranen prikten achter m’n ogen. De angst om hem kwijt te raken was alles overheersend. Al een paar dagen. Als ik eraan dacht, kreeg ik gewoon geen lucht meer.

Sjors dacht lang na over wat ik had gezegd.

“Ik denk dat je gelijk hebt,” zei hij uiteindelijk. “Natuurlijk zou ik mijn biologische ouders graag willen kennen. Maar niet als dat betekent dat wij daardoor niet meer bij elkaar kunnen zijn… Dat wil ik echt niet jongen.”

“Gelukkig…,” zuchtte ik.

Hij draaide zich op zijn zij, sloeg een arm over me heen en drukte een kus op m’n buik. Glimlachend keek ik op hem neer. Ik knipperde verwoed met m’n ogen om m’n opkomende tranen te onderdrukken. Niet huilen nu…

“Hoe ben jij eigenlijk op het idee gekomen dat jouw moeder dat meisje in Gent wel eens zou kunnen zijn?” vroeg Sjors ineens.

Hij hees zichzelf overeind en ging naast me zitten.

“Eigenlijk heel simpel.” antwoordde ik.

“Jij had het erover dat we ons blindstaarden op mijn opa. Dat we daardoor geen andere mogelijkheden meer zagen. Ondanks dat ik je punt wel snapte, kon ik het niet loslaten. Want wat had mijn opa in Gent te zoeken? De enige logische verklaring die ik kon bedenken, was dat hij jouw vader was. Tot die mail van meneer McGee kwam… Ik dacht altijd dat mijn moeder sinds haar derde geen contact meer met haar vader

had gehad maar uit die mail van meneer McGee bleek dat dat niet kon kloppen. En toen werd jou bewering dat we ons er niet blind op moesten staren dat mijn opa jouw vader was ineens een stuk logischer. Want plotseling zag ik een andere mogelijke verklaring voor jullie gelijkenis. Namelijk dat dat meisje niet zomaar iemand was geweest waar m'n opa een affaire mee had gehad, maar dat dat meisje zijn dochter was. En aangezien mijn opa maar één dochter heeft…"

"Dat klinkt wel logisch ja," knikte hij. "Vooral omdat we nu weten dat ze blijkbaar een stiefbroer had die toentertijd een meisje zwanger heeft gemaakt. Denk je dat hij mijn vader is?" vroeg Sjors opgewonden.

"Dat zou heel goed eens kunnen. Het zou in ieder geval verklaren waarom mijn opa zich ermee bemoeide. Want als mijn moeder zwanger was geworden van een vriendje hier in Nederland, was hij vast niet uit Amerika overgekomen om 'het probleem' op te lossen… Het kan bijna niet anders dan dat mijn moeder tijdens die laatste vakantie bij haar vader zwanger is geraakt. En dus voelde hij zich verantwoordelijk."

Ik aarzelde even. Moest ik hem vertellen dat ik, voordat ik wist dat mijn moeder een stiefbroer had, steeds had gedacht dat mijn opa de vader van haar kind was? Deed dat er nog toe? De kans dat Darren de vader was, was een stuk reëler. En ook een stuk minder bedreigend. Toch zou het nog steeds kunnen dat opa wel degelijk de vader was… Bovendien, als ik wilde dat hij begreep waarom ik me in Syracuse zo ellendig had gevoeld, moest ik nu open kaart spelen…

"En dat biedt volgens mij maar twee mogelijkheden," ging ik verder.

"Twee? Hoezo twee? Ik kan me maar één persoon bedenken…"

Hij keek me niet begrijpend aan.

"Eerlijk gezegd dacht ik, totdat mevrouw McGee over Darren begon, dat mijn opa jouw vader was," begon ik voorzichtig. "Ook toen ik al tot de conclusie was gekomen dat jij en ik wel eens dezelfde moeder zouden kunnen hebben. En daar werd ik goed ziek van jongen… Ik werd gewoon kotsmisselijk van het idee dat mijn opa… Nou ja, je snapt me wel."

Het duurde even voor tot hem doordrong wat ik tegen hem zei.

“Zeg je nou dat je dacht dat jouw moeder door je opa seksueel misbruikt werd?“ reageerde hij stomverbaasd.

Ongelovig keek hij me aan. Ik knikte langzaam.

“Jezus Bas… Dacht je dat werkelijk? Waarom in Godsnaam?”

“Simpel. Omdat alles in die richting wees. Als mijn moeder door haar vader was misbruikt en een kind van hem had gehad, was het logisch dat mijn moeder haar vader niet meer wilde zien. Dan was het zelfs begrijpelijk dat ze liever deed alsof ze, sinds hij geëmigreerd was, niks meer van hem had gehoord. En het verklaarde waarom mijn opa in Gent was. En waarom alles anoniem moest. Want als bekend zou worden dat zijn dochter zwanger van hem was, zou dat beslist een flink schandaal zijn geworden. Het had hem zijn carriere kunnen kosten,” legde ik uit.

Sjors knikte bedachtzaam.

“Als je het zo uitlegt, klinkt het wel heel erg logisch,” merkte hij op. “Jezus, schat…” zei hij ineens. “Waarom heb je niks gezegd? Dit is toch iets wat we samen moeten doen? Daar had je toch niet alleen mee rond hoeven lopen? En ik maar denken dat je ziek werd…”

Hij schudde zijn hoofd.

“Ik was zo bang dat als ik gelijk had ik je kwijt zou raken,” zuchtte ik.

“Lieve schat, jij raakt mij nooit kwijt,” reageerde hij meteen. “Natuurlijk wil ik graag weten wie mijn ouders zijn, maar niet ten koste van wat wij samen hebben,” stelde hij me gerust.

“Ben je daar heel zeker van jongen? Weet je heel zeker dat je er ook mee kunt leven als blijkt dat mijn opa toch jouw vader is? Dat er dus wel degelijk sprake was van misbruik? Want die kans zit er volgens mij nog steeds in. Zelfs al is de kans dat Darren je vader is misschien wel veel groter. Want als je denkt dat je er niet mee kunt leven, is het misschien verstandiger om nu te stoppen…”

Weer dacht hij lang na.

“Ik moet het weten Bas. In ieder geval wie mijn moeder is… Anders loop ik er m’n hele leven mee rond. Snap je?”

Ik knikte, begreep hem heel goed.

“Vind je het geen raar idee dat we waarschijnlijk broers zijn?” vroeg ik ineens.

Van pure spanning hield ik m’n adem in.

“Nee, waarom? Jongen, voor mij blijf je precies dezelfde Bas hoor. Jij bent en blijft die jongen waar ik als een blok voor viel toen ik de eerste keer jullie klas binnenliep. Dat verandert nooit. Je bent niet m’n broer, jij bent de man waar ik van hou. De man waar ik m’n leven mee deel. Voor mij is een broer iemand die je je hele leven al kent, waar je mee opgegroeid bent. En dat ben jij niet.”

Opgelucht haalde ik adem.

“En jij? Heb jij er moeite mee als we broers blijken te zijn?” vroeg hij ineens.

Ik schudde m’n hoofd.

“Ik heb geloof ik wel hetzelfde als jij. Je bent m’n broer niet. Zo voelt het niet. Maar als zou blijken dat mijn opa ook nog jouw vader is… Dat zou ik wel moeilijk vinden, geloof ik,” zei ik eerlijk. “Het idee dat mijn moeder dat mee heeft moeten maken. Brrr… Ik moet er niet aan denken.”

“Zou dat voor jou een reden zijn om uit elkaar te gaan?” vroeg hij gespannen.

Ik dacht er heel serieus over na. Ik wilde hem absoluut niet kwijt. Voor geen goud! Maar het idee om de rest van ons leven tegenover m’n moeder te moeten doen alsof er niks aan de hand was…

“Ik weet het niet,” sprak ik naar waarheid. “Niet om jou. Dat zeker niet. Maar misschien wel om m’n moeder… Weet je, het is al een paar keer bij me opgekomen dat de reden dat mijn moeder altijd zo kil en afstandelijk tegen ons doet misschien wel met haar verleden te maken heeft. Jij lijkt natuurlijk vreselijk veel op mijn opa. Misschien herinner je haar wel voortdurend aan dat verleden. En dat zijn natuurlijk geen leuke herinneringen als mijn opa haar misbruikt heeft. Als wij zouden ontdekken dat het werkelijk zo is dat mijn opa jouw vader is, dan betekent dat dat ik moet leven

met de wetenschap dat mijn moeder, door telkens met jouw geconfronteerd te worden, voortdurend aan dat verleden herinnerd wordt. Ik weet niet of ik dat kan schat… Misschien wil ik gewoon liever niet weten wie jouw vader is,“ voegde ik er aarzelend aan toe.

Sjors keek me strak aan. Langzaam schudde hij zijn hoofd.

“Ik wil je niet kwijt,” zei hij zachtjes. “Als jij niet zeker weet of je met mij verder kunt als zou blijken dat jouw opa mijn vader is, gaan we niet verder jongen. Dan wil ik alleen weten of jouw moeder ook mijn moeder is en laten we het daarbij.”

“Meen je dat nou?” vroeg ik geëmotioneerd.

“Absoluut. Jij bent veel belangrijker voor me dan weten wie m’n vader is.”

Opgelucht kroop ik tegen hem aan. Ik voelde me een stuk rustiger. Sjors was zo duidelijk in wat hij wilde. Mij… Ik ging voor alles… Langzaam verdween de spanning uit m’n lijf. Ik glimlachte. Voelde me voor het eerst sinds ik het vermoeden had dat mijn moeder ook Sjors’ moeder was weer gewoon gelukkig.

“Dit mag niet tussen ons komen schat,” zei hij zachtjes terwijl hij een arm om me heen sloeg. “Ik kan wel verder zonder te weten wie m’n vader is. Maar ik wil wel graag weten of jouw moeder inderdaad ook mijn moeder is.”

“We zouden een DNA test kunnen doen,” opperde ik voorzichtig. “Dan weten we in ieder geval of we broers zijn of niet. En dan weten we ook of mijn moeder jouw moeder is of niet,” voegde ik eraan toe.

“Natuurlijk!” reageerde hij enthousiast. “Ik ga er meteen één bestellen.”

“Ik ben je nog wat vergeten te vertellen,” begon ik nadat Sjors de DNA test online besteld had.

Nieuwsgierig keek hij me aan.

“Die Darren… Ik weet wie dat is,” zei ik geheimzinnig.

“Ja hallo, ik ook. Dat is je moeder’s stiefbroer, grapjas.”

“Nee… Ik bedoel dat ik hem ken. Niet persoonlijk, maar ik heb m’n moeder wel vaker over hem gehoord.”

“Dat meen je niet?” reageerde hij verbaasd.

“Al sinds ik klein was,” knikte ik. “Ze ziet hem minstens een paar keer per jaar.”

“Hè? Hoe kan dat?”

“Hij is een zakenrelatie van haar. Tenminste… Dat heeft ze altijd gezegd. Alleen twijfel ik nu een beetje aan dat verhaal. Ik vind het wel erg toevallig dat iemand die al jarenlang een zakenrelatie van haar is nu ineens haar stiefbroer blijkt te zijn.”

“Wat denk jij dan?”

“Ik weet het niet. Misschien is er wel veel meer tussen hen dan alleen maar stiefbroer en zus. En zegt mijn moeder alleen maar dat hij een zakenrelatie is om een excuus te hebben hem te zien…”

“Jij bent gek,” reageerde Sjors ongelovig. “Ga jij nou zeggen dat je denkt dat je moeder en Darren iets met elkaar hebben?”

Ik zuchtte.

“Ik kijk werkelijk nergens meer vreemd van op schat… Ik moet gewoon steeds denken aan wat mevrouw McGee over Darren zei. Dat hij net zijn moeder verloren had en troost zocht bij zijn stiefzusje. Ik kan me heel goed voorstellen dat dat troosten verder ging dan alleen maar troosten… En dan is het ineens ook heel begrijpelijk dat daar een kind uit voortgekomen is. En dat ze elkaar nog steeds zien…”

Met open mond staarde Sjors me aan.

18. Herinneringen

Die zondag besloten we mijn ouders met een bezoekje te verrassen. Gewoon, om te vertellen hoe onze vakantie in Amerika was geweest. En om m'n moeder de groeten van haar oude vriend en zijn vrouw over te brengen.

"Wil je je moeder nog vragen waarom ze nooit iets heeft verteld over de tijd die ze bij haar vader heeft doorgebracht?" vroeg Sjors voor we vertrokken.

"Dat was ik wel van plan ja. Ik ben toch wel heel erg benieuwd waarom ze altijd de indruk heeft gewekt dat ze haar vader nooit zag."

"Anders ik wel. Denk je niet dat ze vreselijk zal schrikken?"

"Waarom? We vragen toch niks raars? Wisten wij veel dat we via dat filmpje op You Tube bij de oude buurjongen van mijn opa uit zouden komen? En hoe zouden wij nou kunnen weten dat m'n moeder liever niet over die tijd praat?"

"Tja… Da's natuurlijk wel waar. Dus jij bent van plan haar plompverloren de groeten over te brengen?"

Ik knikte.

"En daarna ga ik haar vragen waarom ze nooit heeft verteld dat ze een stiefbroer had."

"Shit man, ga je dat echt doen? Dat komt wel meteen heel erg dichtbij als dat wat we vermoeden waar is."

"Weet ik. Dat is ook de bedoeling. M'n moeder heeft geen idee dat wij vermoeden dat ze op haar zeventiende zwanger is geweest van haar stiefbroer. Dus waarom zou ze er iets achter zoeken?"

Niet veel later liepen we bij mijn ouders de kamer binnen.

"Koffie?" vroeg m'n moeder.

Ze liep meteen door naar de keuken.

“Hoe was de vakantie?” vroeg mijn vader voor de vorm.

Het was meer een beleefdheidsvraag dan dat hij nou echt belangstelling had voor wat we gedaan hadden. Toch had ik er deze keer geen zin in me er vanaf te maken met een eenvoudig ‘leuk hoor’.

“Verrassend,” begon ik.

Ik had meteen zijn belangstelling.

“Verrassend? Hoezo verrassend? reageerde hij verbaasd.

“Nou,” begon ik. “Weet je nog dat we van mama die CD’s van opa meekregen?”

Mijn vader knikte. Uit m’n ooghoeken zag ik m’n moeder de kamer weer inkomen.

“Sjors en ik waren er behoorlijk van onder de indruk. Dus zijn we op internet op zoek gegaan naar meer muziek van opa en toen kwamen we terecht bij een bedrijf in Syracuse wat oude muziekopnames omzet naar digitale bestanden en ze op CD zet.”

“In Syracuse?” vroeg mijn moeder verbaasd terwijl ze ging zitten. “Ik ken iemand die dat doet in Syracuse,” merkte ze op.

Sjors en ik keken elkaar verbaasd aan. Vreemd dat ze dat zomaar toegaf…

“Ik heb een mailtje naar dat bedrijf gestuurd met de vraag of ze nog meer muziek van opa hadden,” vervolgde ik. “Een paar dagen later kreeg ik een mailtje terug.”

Ik keek mijn moeder aan.

“Van Justin McGee!” zei ik breed lachend. “Jouw oude buurjongen bij opa…”

Het leek me niet onverstandig het te doen voorkomen alsof we dit een leuke verrassing voor m’n moeder vonden. Gewoon de groeten overbrengen van iemand die ze al lang niet meer gezien had…

“Wat leuk!” reageerde ze spontaan. “Daar heb ik al bijna twintig jaar niks meer van gehoord.”

Een beetje verbaasd keek ik haar aan. Ergens had ik verwacht dat ze zich wat ongemakkelijk zou voelen bij het horen van zijn naam. Per slot van rekening wist hij dingen over haar die ze al jaren verborgen hield…

“Hij nodigde ons uit om langs te komen om muziek van opa uit te zoeken,” ging ik verder. “Je krijgt de hartelijke groeten van hem.”

“Ik zal hem weer eens schrijven,” reageerde m’n moeder. “Wat leuk zeg… De laatste keer dat ik iets van hem gehoord heb, was toen hij die twee CD’s van opa opstuurde. Hoe gaat het met hem?”

“Prima hoor," antwoordde ik. "Hij vertelde dat hij het jammer vond dat jullie geen contact meer hebben. Ik denk dat hij het hartstikke leuk vindt als je eens wat van je laat horen.”

“Dat ga ik doen. Heb jij zijn emailadres voor me? Dan stuur ik hem straks nog een mailtje.”

Ik knikte.

“Ik snap het niet helemaal mam. Ik dacht altijd dat jij nooit bij meer bij opa was geweest nadat hij geëmigreerd was?”

“Hoe kom je daar nou bij jongen? Ik ging vroeger elk jaar bij opa op vakantie. Hoe denk je anders dat ik Justin ken? We trokken als tieners veel met elkaar op, konden het heel goed met elkaar vinden. En we schreven elkaar als ik weer thuis was. Tot we n een gezin kregen. Toen verwaterde het steeds meer.”

Ik knikte. Het klopte precies met wat meneer McGee ons had verteld. Vreemd dat ze er zo makkelijk over praatte… Dat had ik niet verwacht.

“Meneer McGee vertelde ons ook dat jij een stiefbroer had,” begon ik enigszins terughoudend.

Ik hield haar reactie goed in de gaten. Maar m’n moeder knikte alleen maar bevestigend. Alsof er niks aan de hand was.
“Dat klopt,” antwoordde ze. “Die ben ik lange tijd uit het oog verloren. Na de laatste keer dat ik bij opa ben geweest, is hij het huis uitgegaan. Pas toen hij jaren later naar Nederland overgeplaatst werd, kwamen we elkaar weer tegen.”

Mijn verbazing werd met de seconde groter… Nou vertelde ze ook nog eens zomaar dat ze een stiefbroer had! Sjors trok veelbetekenend z'n wenkbrauwen op. Zaten we op een verkeerd spoor? Voor de zoveelste keer?

"Huh? Jouw stiefbroer woont in Nederland? Waarom heb je dat nooit verteld?"

"Heb ik je dat nooit verteld?' vroeg m'n moeder. "Ach toe nou Bas, ik heb je toch wel vaker verteld dat Darren en ik elkaar wel eens zagen? Dat weet je toch wel?"

"Darren? Ik kan me niet herinneren dat je het wel eens over een Darren hebt gehad," hield ik me van de domme, benieuwd naar wat ze verder zou zeggen.

"Hij werkt voor een bedrijf waar ik zaken mee doe. Darren Williams… Kom op, dat weet je toch wel?"

"Darren Williams? Is dat jouw stiefbroer? Die naam ken ik wel ja. Maar je hebt me nooit verteld dat dat je stiefbroer was hoor."

Weer keken Sjors en ik elkaar aan. Bijna onmerkbaar haalde hij zijn schouders op. Hij wist het blijkbaar ook niet meer.

"Is dat zo?" reageerde m'n moeder. "Ik dacht dat ik dat toch wel eens verteld had…"

Was dat zo? Was me dat dan helemaal ontgaan? Had ik er gewoon geen aandacht aan besteed of zo? Zoals ze er over praatte, wekte ze absoluut niet de indruk dat ze iets te verbergen had. In tegendeel zelfs… Ik merkte dat ik me begon te ontspannen. Het ging er hoe langer hoe meer op lijken dat mijn vermoedens niet klopten. Tegelijkertijd besefte ik dat onze zoektocht naar Sjors' ouders waarschijnlijk weer terug bij af was.

"Meneer McGee vertelde dat jouw stiefbroer ruzie met opa had gehad en dat hij toen weggegaan is. Heb je hem daarom zo lang niet gezien?"

Ineens viel m'n moeder stil. Er verscheen een trieste blik in haar ogen. M'n vader legde een hand op haar arm en knikte haar toe. M'n moeder haalde even diep adem… Sjors en ik keken elkaar veelbetekenend aan.

"Er zijn wat dingen gebeurd in die tijd," nam m'n vader het ineens over, "die voor je moeder niet zo makkelijk zijn om over te praten."

Dus toch! De adrenaline raasde door me heen. Als vanzelf greep ik Sjors' hand en kneep hem bijna fijn. Er was wel degelijk wat aan de hand! Vragend keek ik m'n vader aan.

"Wil je het zelf vertellen schat?" vroeg m'n vader aan m'n moeder. "Het wordt wel eens tijd, denk je niet?"

M'n moeder staarde haar man aan. Ze knikte zuchtend. Het viel haar duidelijk zwaar… Sjors en ik keken haar verwachtingsvol aan.

"Ik ben er niet trots op jongens," begon ze. "Maar ik hoef me er ook niet voor te schamen. En jullie zijn geen kleine kinderen meer. Dus jullie zullen het vast wel begrijpen…"

"Mam, als je er liever niet over praat," begon ik.

Onmiddellijk kneep Sjors hard in m'n hand.

"Au, gek," stootte ik spontaan uit en trok m'n hand los.

"Sorry," mompelde hij.

"Nee, het is goed zo Bas. Het wordt wel eens tijd dat jullie dit horen," antwoordde m'n moeder.

Ze zuchtte nog een keer.

"Toen ik zeventien was, is Darren's moeder overleden. Heel triest, ze was al een tijdje ziek maar het kwam toch nog onverwacht. Darren was er kapot van. De vakantie erna hebben we veel samen gepraat. Over zijn moeder, over hoe het voor hem was om bij mijn vader te wonen terwijl hij zijn eigen vader nooit zag. Darren was, en is trouwens nog steeds, een hele gevoelige jongen. Lief, mooi… Hij was een jaar ouder

dan ik. Stiekem had ik al een paar jaar een oogje op hem. Maar hij zag me alleen maar als zijn stiefzusje die hij bijna nooit zag. Tot die vakantie…”

Mijn hart bonkte in m’n keel nu. Sjors hing aan haar lippen. Beiden wisten we wat ze ging zeggen…

“Ik troostte hem. We sliepen bij elkaar. Hij in mijn armen. Vaak huilend, soms lachend. Opa liet het toe. Hij snapte wel dat Darren steun zocht bij mij en was allang blij dat ik hem opving. Want zelf had hij het al moeilijk genoeg met de dood van zijn vrouw.”

Er gleed een traan over haar wang. Mijn vader wreef troostend over haar rug.

“Van het één kwam het ander en voor we het goed en wel in de gaten hadden, ging het veel verder dan alleen maar troosten.”

Sjors en ik luisterden ademloos. Gespannen ook. Niks terug bij af… We hadden het wel degelijk bij het rechte eind!

“Die vakantie werden we verliefd op elkaar. Of in ieder geval, sliepen we met elkaar. Ik was verliefd. Al een hele tijd. En hij… Hij had gewoon behoefte aan iemand die er voor hem was. En die iemand, dat was ik…”

Met betraande ogen keek ze ons aan.

“Toen ik weer thuis was, ontdekte ik dat ik zwanger was.”

“Mijn God, mama…” bracht ik uit.

Ondanks dat ik allang wist dat ze dit zou zeggen, was mijn ontzetting echt. Ik keek Sjors aan. Hij leek wel in shock. Net zoals toen hij die brief van zijn ouders had gelezen, staarde hij met een doffe blik in zijn ogen voor zich uit. Onopvallend pakte ik zijn hand weer vast. Hij keek op.

“Ik hou van je,” vormde ik alleen voor hem zichtbaar met m’n mond.

“Dus ik heb nog een oudere broer of zus?” reageerde ik alsof ik stomverbaasd was.

Opnieuw zuchtte m’n moeder.

“Nee schat. Je had een ouder zusje. Maar ze leeft niet meer. Ze is vrijwel direct na de bevalling overleden.”

19. Speld in een hooiberg

Ontgoocheld reden we aan het einde van de middag terug naar huis. Mijn ouders hadden ons het hele verhaal verteld. Hoe het de bedoeling was geweest dat mijn zus anoniem afgestaan zou worden. En hoe ze direct na de geboorte bij m'n moeder weggehaald was om te voorkomen dat m'n moeder zich zou bedenken. Ze kreeg haar dochtertje niet eens te zien. Gelukkig had mijn opa zich ermee bemoeid toen duidelijk werd dat haar kind overleden was. Hij had erop gestaan dat ze haar kindje een naam mocht geven en afscheid van haar mocht nemen. M'n moeder had haar Elise genoemd. Ze was begraven op de gemeentelijke begraafplaats in Duinkerken.

M'n moeder had het er zwaar mee gehad. Vooral omdat Darren en opa door die zwangerschap vreselijke ruzie hadden gekregen. Darren was door opa zo ongeveer het huis uitgeschopt. Opa was woedend op hem geweest. Hij had het hem vreselijk kwalijk genomen dat hij zo'n misbruik van de goedheid van zijn dochter had gemaakt en hem verboden nog contact met haar te hebben. Het was des te verdrietiger geweest omdat Darren, toen mijn moeder hem had laten weten dat ze zwanger van hem was, ervan overtuigd was geweest dat zijn stiefvader hen zou helpen. Nou, dat had opa inderdaad gedaan! M'n moeder vertelde dat hij erop had gestaan dat ze het kind af zou staan. Onder geen beding mocht ze het houden. Er kon geen sprake van zijn dat ze het samen zouden opvoeden. Sterker nog, m'n opa wilde beslist niet dat iemand ervan af zou weten… Het zou een schande zijn. Mensen zouden hem erop aankijken, want het was onder zijn dak gebeurd. M'n opa had het m'n moeder zelfs verboden er met haar moeder en stiefvader over te praten. Echt niemand mocht het weten.

Dus was hij afgereisd naar Nederland, had tegen iedereen daar gezegd dat m'n moeder een tijdje bij hem in Amerika kwam wonen en had haar ondertussen ondergebracht in het moederhuis in Gent. En m'n moeder voelde zich schuldig. Ze voelde zich slecht. Want m'n opa wees haar er voortdurend op dat dat wat zij en Darren gedaan hadden, echt niet kon. Hoewel hij Darren het huis uit had geschopt, was hij ook wel degelijk vreselijk kwaad op haar geweest. Toch hielp hij haar tot na de

bevalling. Volgens m'n moeder alleen maar omdat het zijn carrière zou schaden als het bekend zou worden. En dat was dan ook precies de reden waarom m'n moeder na de geboorte en het overlijden van Elise niks meer met haar vader te maken wilde hebben.

Om te voorkomen dat uit zou lekken dat zijn dochter ongewenst zwanger was van haar stiefbroer, wilde mijn opa beslist niet dat zijn dochter in contact zou komen met de andere meisjes in het moederhuis. Dus had hij een flinke schenking aan de kloosterorde gedaan zodat m'n moeder niet voor haar kost en inwoning hoefde te werken en in haar kamertje kon blijven.

Darren had heel lang niet eens geweten dat hij een dochtertje had en dat ze was overleden. Pas toen ze elkaar, inderdaad stomtoevallig, via hun werk tegen waren gekomen, had hij gehoord wat er allemaal gebeurd was. Sindsdien zagen ze elkaar regelmatig. Zoals m'n moeder het had uitgelegd, voelden ze zich, door alles wat er was gebeurd, met elkaar verbonden.

"En nu?" vroeg Sjors ineens. "Wat gaan wij nu doen?"

"Geen idee jongen. Ik moet het allemaal nog even op me in laten werken. Wat een rare middag… Ik snap nog steeds niet helemaal hoe het nou precies in elkaar zit. Hebben we ons dan echt zo blindgestaard op, laten we maar zeggen, betrokkenheid van mijn familie bij jouw adoptie terwijl het blijkbaar louter toeval was dat mijn opa in Gent was ten tijde van jouw geboorte? Ik vind dat nog steeds moeilijk te geloven…"

"Tja schat, het is toch zo. Je moeder zal daar heus niet om liegen, lijkt me."

"Een zus… Shit man. Op de één of andere manier was ik er al helemaal vanuit gegaan dat jij m'n broer was. En dat was goed. Dat voelde vertrouwd. Het klopte gewoon."

Sjors glimlachte.

"Dus dat had jij ook?" vroeg hij.

Ik knikte.

“Ik weet niet precies hoe ik het moet uitleggen,” probeerde ik onder woorden te brengen wat ik voelde. “Het was net alsof ik me nog sterker met je verbonden voelde toen we dachten dat we broers waren. En nu is het ineens alsof ik weer alleen ben. Terwijl je d’r toch gewoon nog steeds bent. Feitelijk is er niks veranderd en toch voelt het ineens heel anders.”

Hij knikte.

“Dat heb ik precies zo. ‘t Is net alsof ik plotseling in m’n nakie sta. Heel vreemd…”

“Wil je nog verder zoeken?” vroeg ik hem aarzelend.

Eigenlijk wist ik het antwoord al. We zochten een speld in een hooiberg. Waren we er eerder van overtuigd geweest dat we die speld gevonden hadden, nu beseften we des te meer dat we er nog lang niet waren.

“Hebben we nog opties dan?” vroeg Sjors. “Volgens mij is er nu nog maar één mogelijkheid… Dat derde meisje in Gent. Maar komen we daar verder mee? Vera heeft zichzelf gemeld omdat ze haar kind wilde vinden. Jouw moeder was te traceren doordat jouw opa herkend was door Vera. En zelfs toen we wisten dat jouw opa erbij betrokken was, was het nog een hele toer om erachter te komen dat dat meisje dat hij in Gent onder had gebracht jouw moeder was. Hoe in Godsnaam moeten we ooit achterhalen wie dat derde meisje was? Zuster Bernadette weet zich niks te herinneren. Wat voor zin heeft het dan nog om door te gaan?” redeneerde hij.

Ik knikte. Zo’n antwoord had ik al wel een beetje verwacht.

“Ik denk dat we het beter kunnen laten voor wat het is,” zuchtte Sjors berustend. “Misschien kan ik die DNA test nog annuleren. Zonde van het geld,” voegde hij eraan toe.

Zwijgend reden we verder. In gedachten liep ik alles wat we de afgelopen tijd hadden gedaan nog eens na om te kijken of we ergens een fout hadden gemaakt. Of er iets was wat ons ontgaan was. Een aanwijzing die we gemist hadden.

“Toch blijf ik het vreemd vinden,” merkte Sjors ineens op.

“Wat schat?” reageerde ik verstrooid.

“Nou gewoon. Ik lijk zo vreselijk veel op jouw opa, da’s bijna eng. Dat kan toch bijna geen toeval zijn Bas? En dat uitgerekend jouw moeder in Gent was omdat ze ongewenst zwanger was en haar kind anoniem moest afstaan terwijl mijn biologische moeder daar blijkbaar ook was. En dat ik dan ook nog zo sterk op jouw opa lijk… Dat bestaat toch eigenlijk niet?”

Peinzend keek ik hem aan.

“Dat is inderdaad wel heel raar, als je d’r goed over nadenkt. Sterker nog, dat kan eigenlijk gewoon niet… Maar toch is het zo jongen,” zuchtte ik.

Weer viel er een stilte.

“Ik bedenk me ineens iets,” begon Sjors opnieuw. “Stel nou eens dat ik verwisseld bent, gewoon per ongeluk, met de baby van dat derde meisje? Of misschien zelfs wel met die van Vera… Dat jouw overleden zus dus eigenlijk het dochtertje van Vera of dat andere meisje was? En dat ik toch jouw moeder’s zoon ben?”

Sprakeloos keek ik hem aan. Natuurlijk! Dat zou kunnen! Dat ik daar niet aan gedacht had… Dat was ieder geval een stuk logischer dan dat Sjors’ biologische moeder een kind had gekregen dat sprekend op mijn opa leek terwijl ze geen familie was…

“Dat moet het zijn!” reageerde ik opgetogen. “Sjors, dat is het gewoon, dat kan niet anders!”

Grijnzend keken we elkaar aan. Van het één op het andere moment was dat gevoel van verbondenheid terug. Hij hoorde wel degelijk bij mij… Hij was wel m’n broer… En dat voelde fantastisch! Ik kreeg er een brok van in m’n keel. Tranen schoten in m’n ogen. Een overweldigend geluksgevoel stroomde door m’n hele lijf… Dit was goed. Dit was perfect!

“Jongen, ik hou zo waanzinnig veel van jou,” fluisterde ik.

Hij kneep even stevig in m’n been.

“En ik van jou schat,” lachte hij. “Wat er ook gebeurt. Hoe het ook in elkaar blijkt te zitten. Wij horen gewoon bij elkaar.”

“Dit kunnen we toch uitzoeken? Als het waar is, moet er toch ergens iets te vinden zijn,” opperde ik opgewonden.

“Misschien moeten we toch maar eens op zoek naar dat ziekenhuis in de buurt van Duinkerken,” reageerde Sjors peinzend. “Uitzoeken of er daar op mijn verjaardag nog andere baby’s geboren zijn.”

“Google maar weer?” stelde ik voor.

Dit ging goed komen. Ik wist het gewoon! Het gekke was dat ‘goed komen’ ineens echt absoluut honderd procent zeker betekende dat we zouden ontdekken dat we broers waren. Nou ja… Halfbroers dan. Elke andere uitkomst zou een teleurstelling zijn…

Eenmaal thuis, doken we opnieuw achter de laptop. Wat moesten we toch zonder internet… Maar ook dit keer leverde het niet veel relevante informatie op. We konden herleiden welk ziekenhuis het geweest moest zijn. Dat was niet eens zo moeilijk. We vonden lange lijsten van mensen die op zoek waren naar hun biologische ouders. Allemaal geboren in datzelfde ziekenhuis. Sjors was beslist niet de enige geweest. We lazen verhalen van vrouwen die onder dwang hun kind hadden moeten afstaan. Vrouwen die wreed van hun kinderen gescheiden werden omdat er al afspraken met adoptieouders waren gemaakt. Het was onvoorstelbaar wat we tegenkwamen. Pure kinderhandel. We werden er stil van… Maar het ziekenhuis waar dit allemaal plaats had gevonden, dat bestond niet meer. Helaas…

Ineens schoot me iets te binnen.

“Shit man. We hadden m’n moeder moeten vragen wanneer Elise geboren is. Als dat op dezelfde dag is als waarop jij geboren bent…”

Triomfantelijk keek ik hem aan.

“Da’s dan toch een duidelijk aanwijzing. Of niet?” vroeg ik opgewonden. “Als zij op een heel andere dag dan jij geboren is, lijkt me de kans op verwisseling niet erg groot.

Maar als het wel op dezelfde dag is… En als we dan ook nog kunnen uitvogelen of jullie allebei in hetzelfde ziekenhuis geboren zijn… Dan zijn we d'r toch?"

"Of we doen toch maar gewoon die DNA test," merkte Sjors droog op. "Hoe je het ook wendt of keert, dat is uiteindelijk toch het enige echte bewijs.

"Hmm… Wel een stuk minder spannend," pruilde ik gespeeld.

Ondertussen keek ik hem opgetogen aan. Want hij had natuurlijk gelijk! Die DNA test zou het bewijs leveren. Zelfs al kwamen we er nooit helemaal achter wat er nou precies gebeurd was.

"Hou je dat vol? grinnikte hij. "Morgen is het oudejaarsdag. Die testkit komt nooit eerder dan over drie dagen. Dan nog een week wachten op de uitslag… Volgens mij wordt jij gek van de spanning," voegde hij er lachend aan toe.

"Jij niet dan?" lachte ik terug.

Ik kroop lekker tegen hem aan. Genoot van zijn nabijheid. Ik wist gewoon dat het niet meer fout kon gaan… We waren broers… Geliefden… Beste vrienden. En vooral, onafscheidelijk…

20. De waarheid op tafel

Oudejaarsavond. We hadden geen plannen, hingen gewoon lekker tegen elkaar aan op de bank. Nog een paar dagen en dan konden we de DNA test doen. Beiden hadden we er niet echt meer over gesproken. Ik vond het lastig. Vooral omdat mijn moeder al eenenveertig jaar lang dacht dat haar baby overleden was terwijl wij wisten dat dat waarschijnlijk niet klopte. Sterker nog, dat ze haar kind zelfs al jaren kende! Hoe kon ik m'n moeder nou de rest van haar leven voorliegen als die DNA test ons vermoeden zou bevestigen?

"Who the fuck is dat?" reageerde ik verbaasd toen de voordeurbel ging.

Met tegenzin hees ik mezelf overeind.

"Mam… Pap," reageerde ik stomverbaasd toen ik m'n ouders op de stoep zag staan.

Mijn ouders kwamen nooit bij ons. Al vanaf het begin hadden ze moeite met onze relatie gehad. Als het even kon, ontliepen ze ons zoveel mogelijk.

"Eh… Kom binnen," nodigde ik ze uit. "Is er iets?"

Want dat ze niet zonder reden op de stoep stonden, dat was wel duidelijk.

"Bas," begon m'n vader. "Mama en ik moeten met jullie praten."

Ongerust keek ik m'n vader aan. Waar ging dit heen? Had het met het gesprek van gisteren te maken? Of was er iets met m'n broer of m'n zus? Ik werd er een beetje onrustig van.

Even later zaten we in de kamer. M'n moeder zat wat zenuwachtig rond te draaien. M'n vader keek bezorgd.

"Gaan jullie nog vertellen waarom jullie hier zijn?" vroeg ik nerveus.

Dit voelde niet goed. Er was iets aan de hand. Mijn ongerustheid nam toe.

“Er is toch niks met Vic of Ilse?” vroeg ik gespannen.

“Nee, nee… Met hen is alles goed…,” stelde m’n moeder me gerust.

Sjors voelde wel aan dat ik er niet gerust op was. Zo onopvallend mogelijk schoof hij zijn hand achter me langs en legde die geruststellend tegen m’n rug.

“Zeg alsjeblieft wat er is! Jullie maken me bang…”

M’n moeder zuchtte en haalde diep adem.

“Ik heb een paar dagen geleden een brief van mijn vader gekregen,” begon ze.

Ze keek me lang en indringend aan. Ik schrok me kapot! Al jaren had mijn moeder geen contact meer met haar vader en nu ineens schreef hij haar… Zou hij iets gezegd hebben over ons bezoek?

“Hij schreef dat er twee mannen uit Nederland bij hem waren geweest,” vervolgde ze.

Paniek overviel me.. Dit voorspelde niet veel goeds… Sjors en ik wisselden een snelle blik. Hij knikte bijna onmerkbaar.

“Dat waren Sjors en ik,” reageerde ik zo nonchalant mogelijk.

Het had weinig zin om te ontkennen. Ze wist dat we naar Upstate New York waren geweest dus zou ze zelf ook al wel bedacht hebben dat wij dat moesten zijn geweest…

“Dat dacht ik al,” reageerde ze gelaten.

Ze zuchtte nog een keer.

“Jongens, ik moet jullie wat vertellen,” ging ze verder.

Ze keek ons beiden om beurten aan.

“Ik heb jullie gisteren verteld dat ik toen ik zeventien was zwanger ben geweest hè?”

Weer keek ze ons om beurten aan. Tegelijkertijd knikten we. Ik werd er niet geruster op. Had ze wat ontdekt? Dat wilde ik haar echt niet aandoen… Het kon toch niet waar zijn dat ze had uitgevogeld dat Sjors haar zoon was? Dat ze eenenveertig jaar

lang voor niks met het verdriet dat ze haar oudste kind verloren was, had moeten leven? Ik kreunde zachtjes…

Mijn vader pakte haar hand vast en knikte haar toe. Nerveus friemelde ze met haar andere hand aan haar bloes.

“Ik ben niet helemaal eerlijk geweest,” begon ze zachtjes.

Ik trok mijn wenkbrauwen op.

“Opa schreef dat één van die mannen die bij hem was geweest, dacht dat hij zijn vader was.”

Alsof er een ijskoude douche over me uitgestort werd! Ze wist het! Heel even sloot ik m’n ogen en deed een schietgebedje. Dit was nooit onze bedoeling geweest! Sjors en ik waren er nooit op uit geweest m’n moeder zoveel verdriet te doen. Als ze werkelijk vermoedde dat Sjors haar zoon was…

“Mam, waar heb jij het over?” deed ik een flauwe poging te voorkomen dat de waarheid boven tafel zou komen.

“Dat is simpel Bas,” antwoordde ze. “Jij zal het niet geweest zijn die dat vroeg. Dus was het Sjors… Maar opa is niet jouw vader jongen,” zei ze terwijl ze Sjors aankeek. “Dat heeft hij jullie ook verteld hè?”

Zie je wel! Ze wist het! Ze had dezelfde conclusie getrokken als wij… Alles tolde in m’n hoofd. Ik kreunde…

“Opa waarschuwde me,” vervolgde ze haar verhaal. “Hij schreef me dat ik, als ik niet wilde dat die man als hij me zou vinden achter de waarheid zou komen, moest zorgen dat ik mijn verhaal klaar had. Hij had natuurlijk geen flauw idee dat ik jou kende jongen…”

Weer keek ze Sjors aan.

“Zie je, opa wist meteen wie jij was. En hij wist ook dat alles uit zou komen als jullie verder zouden zoeken. Hoewel hij nog niet half wist wat er echt aan de hand was…”

Stomverbaasd staarden we haar aan. Waar had ze het over? Ik snapte er niks meer van.

“Toen jullie gisteren ineens vragen begonnen te stellen over Darren,” vervolgde ze terwijl ze mij nu aankeek, “raakte ik in paniek…”

Tranen welden op in haar ogen.

“Het deed me zo’n pijn om jullie voor te liegen… Diep in m’n hart wilde ik het zo graag vertellen… Maar ik kon het niet. Ik wilde jullie geluk niet kapot maken. Dus vertelde ik jullie dat het dochtertje van jouw ouders...”

Ze stopte even, keek Sjors weer aan.

“Dat dat mijn kind was,” fluisterde ze met trillende stem.

Het was alsof ik een dreun voor m’n kop kreeg! Stomverbaasd keken Sjors en ik elkaar aan. Ontsteld. Niet in staat om te reageren. Letterlijk met stomheid geslagen…

“Zegt u nou…” begon Sjors voorzichtig toen hij de eerste schok te boven was gekomen, “dat m’n moeder zwanger was?”

Ongelovig keek hij haar aan.

“Was Elise haar kind?” voegde hij er een beetje overbodig aan toe.

M’n moeder knikte bijna onzichtbaar.

“Mam… Sorry,” hakkelde ik. “Ik snap het niet… Hoe… hoe…,” deed ik een verwoede poging mijn verbazing onder woorden te brengen.

“Ik zal het allemaal uitleggen jongens,” zuchtte ze berustend. “Het moet maar eens afgelopen zijn met al die geheimen. Ik ben dat dubbelleven nu wel eens zat.”

En toen kwam het echte verhaal eruit…

Ze vertelde dat de baby waarvan ze gezegd had dat het haar dochtertje was, eigenlijk het dochtertje van Sjors’ moeder was. Zijn moeder had in hetzelfde ziekenhuis als waar mijn moeder was bevallen een spoedkeizersnee ondergaan maar haar dochtertje had het desondanks niet gehaald. Haar man had zich geen raad geweten. Hij was met mijn opa aan de praat geraakt toen zijn vrouw nog bij lag te komen van de narcose en had mijn opa verteld dat zijn vrouw ontroostbaar zou zijn als ze zou horen dat het kind waar ze zo naar uitkeken hadden, was overleden. Opa

had met mijn moeder over hun situatie gesproken en samen hadden ze besloten het echtpaar haar pasgeboren zoon ter adoptie aan te bieden. Tja, en dat ziekenhuis nam het niet zo nauw met de registratie van kinderen dus werden de kinderen gewoon omgeruild en werd hun dochtertje begraven als Elise Krabbedijke. Zolang er maar goed betaald werd, kon alles… Hetzelfde gold trouwens voor de kloosterorde. Zolang de schenking maar genereus genoeg was… En geld, dat had mijn opa genoeg…

Met stijgende verbazing hoorden we haar verhaal aan.

“Dus jij weet dit al een paar dagen?” vroeg ik overdreven kalm.

Ik kon er niks aan doen maar inwendig kookte ik! Hoe had ze hierover kunnen liegen? Zo kende ik haar helemaal niet… Begreep ze dan niet hoe moeilijk dit voor ons was? Snapte ze niet dat wij ons hier ook zorgen over maakten?

“Ik weet dit al vanaf het allereerste moment dat jij Sjors mee naar huis nam,” antwoordde ze schuldbewust. “Hoe had ik dat kunnen missen? Schat, Sjors lijkt zoveel op opa… En op jou...”

“Wat?” riepen we beiden verbaasd uit. “Waarom heb je nooit wat gezegd?”

Het koste me steeds meer moeite om niet gewoon tegen haar te schreeuwen. Was dit mijn moeder? Bijna zestien jaar lang loog ze ons blijkbaar al voor!

“Jongens, laat me alsjeblieft uitpraten. Hoe had ik het jullie moeten zeggen? Ik kon Sjors toch moeilijk zeggen dat zijn ouders niet zijn echte ouders waren? Zijn moeder wist van niks… En hoe kon ik jullie nou zeggen dat jullie halfbroers waren? Jullie waren zo verliefd… Aan de ene kant wilde ik zo graag vertellen dat ik je moeder was. Aan de andere kant kon het niet.”

Opnieuw keek ze Sjors strak aan.

“Want dan kwam alles uit. Dan was jullie leven kapot. En dat van jouw moeder… Dan zou uitkomen dat opa je eigenlijk gewoon verkocht had. En dan moest ik papa vertellen wat er vroeger gebeurd was, want hij wist ook van niks. Dan zou hij er, net als ik, mee moeten leven dat zijn zoon verliefd was op zijn halfbroer… Het spijt me zo vreselijk, maar ik kon het echt niet. Het leek me beter om alles maar te laten zoals het was. Totdat bleek dat jullie op zoek waren…”

Tranen stroomden over haar wangen. Mijn vader had zijn arm nu stevig om haar heengeslagen. Er viel een pijnlijke stilte. Naast me hoorde ik Sjors diep zuchten.

“Mama heeft het me nog niet zo lang geleden allemaal verteld. Ze kreeg het er steeds moeilijker mee,” nam mijn vader het gesprek over. “Ik moet zeggen dat ik behoorlijk schrok van het hele verhaal. Maar hoe meer ik erover nadacht, hoe beter ik het begreep. Het had toen natuurlijk een mooie oplossing geleken. Mama kon jou niet houden Sjors. En jou ouders wilden zo graag een kind. Wat was er nou mooier dan jou aan hen te geven?”

“Ik kon het soms nauwelijks verdragen jou in m’n buurt te hebben,” snotterde m’n moeder tegen Sjors. “Jongen, je hebt geen idee hoe moeilijk het voor me was jullie samen te zien en niet te kunnen zeggen dat jullie halfbroers waren,” zuchtte ze. “Toen jullie elkaar pas kenden, hoopte ik zo dat jullie relatie geen stand zou houden. Maar toen jullie besloten te trouwen, wist ik dat het vergeefse hoop was. Ik heb me er maar bij neergelegd. Het kon niet anders. Maar het bleef moeilijk. Om heel eerlijk te zijn, deed ik m’n best om jullie zoveel mogelijk te ontlopen. Ik voelde me er vreselijk ongemakkelijk onder… En ik was zo blij dat jullie twee mannen waren. Dat er in ieder geval geen kinderen van zouden komen,“ voegde ze er als laatste aan toe.

“Ik heb altijd gedacht dat jij er zo’n moeite mee had omdat wij homo zijn,” reageerde ik verbaasd.

M’n moeder schudde haar hoofd.

“Schat, ik heb niks tegen homo’s. In tegendeel. Als ik zie hoe fijn jullie het samen hebben, ben ik er eigenlijk vreselijk trots op dat jullie homo zijn. Nee jongens, dat was niet het probleem.”

Nogmaals ontsnapte een diepe zucht aan haar lippen.

“En nu?” vroeg Sjors met een gespannen ondertoon in zijn stem.

“Misschien kan ik dat beter aan jullie vragen,” antwoordde m’n moeder voorzichtig.

21. Oud en nieuw

Sjors keek haar lang en indringend aan. Hij dacht na…

“Ik geloof dat ik het liefste heb dat u weggaat,” zuchtte hij uiteindelijk. “Ik wil nu liever met Bas alleen zijn,” voegde hij er aan toe terwijl hij haar strak aankeek.

De vingers van zijn hand, die nog steeds tegen m’n rug lag, drukten hard in m’n vlees.

Mijn moeder knikte alleen maar. Ze stond op, wenkte m’n vader mee te gaan en liep de gang in. Ik volgde ze om ze uit te laten. Sjors bleef roerloos zitten, hij staarde in gedachten voor zich uit.

“Mama en ik hebben er gisteravond lang over gepraat Bas,” begon mijn vader terwijl hij de deurkruk al in zijn hand had. “We snappen het wel als jullie bij elkaar willen blijven… Jullie kunnen er uiteindelijk ook niks aan doen. Niemand hoeft dit te weten, jongen. Dus als jullie het stil willen houden…”

Hij stopte even en keek me wat ongemakkelijk aan.

“Nou ja, je snapt me wel… Jij en Sjors zijn altijd welkom jongen, wat jullie verder ook beslissen,” voegde hij eraan toe.

Verbaasd keek ik hem aan. Nou ineens waren we welkom? Zestien jaar lang hadden ze ons zoveel mogelijk ontweken, ons met de nek aangekeken… En al die tijd had ik gedacht dat dat was omdat wij homo’s waren. Maar dat was het niet! Mijn moeder was de reden geweest! Zij was degene geweest die ons niet in haar buurt had kunnen verdragen. En mijn vader, maar ook mijn broer en zus, hadden zich door haar houding laten beïnvloeden. De hele familie zag ons liever gaan dan komen. Alleen maar omdat zij zo overduidelijk moeite met ons had. Welkom was wel het laatste dat ik me nu voelde! Bedonderd, dat voelde ik me. Ik wilde me niet eens meer welkom voelen bij hun thuis! Zestien jaar lang had m’n moeder ons voorgelogen. Al die tijd had ze geweten dat wij broers waren! Hoe kon m’n vader nou in Godsnaam denken dat

we dat zomaar naast ons neer konden leggen? Met moeite onderdrukte ik mijn boosheid.

“We zien wel, pap,” zei ik zo kalm mogelijk maar met een verbeten trek op m’n gezicht. “De tijd zal het leren.”

Mijn moeder legde haar hand op m’n arm. Tranen stonden in haar ogen.

“Het spijt me zo, jongen,” fluisterde ze. “Ik kon toch ook niet weten dat jullie ooit op zoek zouden gaan?” voegde ze er bijna smekend aan toe.

Wat verwachtte ze nou van mij? Dacht ze nou echt dat ik haar gerust ging stellen? Dacht ze nou werkelijk dat dit nog steeds om haar draaide? Ze had ons hele leven op z’n kop gezet met haar bekentenis… Ons leven! Hoe het voor haar was, kon me op dit moment echt even niks schelen. Stond ze er dan helemaal niet bij stil wat dit met Sjors deed? En met mij? Ik had haar altijd blindelings vertrouwd. En nu? Nu bleek ze de grootste leugenaar te zijn die ik kende…

“Ik heb liever dat jullie nu gaan. Het lijkt me beter dat we elkaar, in ieder geval voorlopig, even niet meer zien,” reageerde ik ogenschijnlijk kalm.

Van binnen was ik laaiend… Het liefst had ik ze er gewoon uitgesmeten! Te hard knalde ik de deur achter m’n ouders dicht.

“Wat moet ik hier nou mee?” riep Sjors boos toen ik terugkwam in de kamer. “Hoe kan jouw moeder… mijn moeder… Shit, ik bedoel, onze moeder,” corrigeerde hij zichzelf geïrriteerd, “hoe kan ze nou al die jaren…”

Verontwaardigd keek hij me aan.

“Ik voel me zo bedonderd,” ging hij verder. “Nog niet eens alleen door haar… Ook door mijn vader… Hij wist het ook, Bas. En jouw opa…”

“Hé, wind je eens niet zo op,” deed ik een poging hem een beetje te kalmeren.

Hij trok zich er niks van aan, ging gewoon verder.

“Waarom heeft mijn vader z’n mond niet gewoon gehouden?” schreeuwde hij. “Hij had me toch in de waan kunnen laten dat ik hun eigen kind was? Dan was ik nooit gaan zoeken…”

Driftig schudde hij met zijn hoofd.

“Verdomme! Ik wilde alleen maar weten waar ik vandaan kwam. Wie m’n moeder was, of ik broers of zussen had… Daar ging het toch om? En waar gaat het nu ineens om? Bedrog, geheimen, achterbakse leugens…”

Zijn ogen schoten vuur.

“Ik wil haar nooit meer zien, Bas! Echt nooit meer!” voegde hij er woedend aan toe.

“Jongen, doe eens rustig,” deed ik opnieuw een poging hem te kalmeren. “Je weet nu toch waar je vandaan komt? En dat je broers en zussen hebt? Maakt het dan nog wat uit wat mijn moeder, ik bedoel, onze moeder, heeft gedaan? Of liever gezegd, heeft verzwegen?”

“Meen je dat nou?” vroeg hij stomverbaasd. “Ben jij wel helemaal lekker? Ze wist dit al heel lang, Bas! Ze heeft ons gewoon al die jaren voorgelogen! En dat niet alleen… Ze heeft zelfs nooit laten merken dat ik iets voor haar betekende, integendeel zelfs. Hoe kan een moeder dat nou doen? Zo iemand wil ik helemaal niet als moeder…”

Daar sloeg hij wat mij betreft de spijker op de kop. Jarenlang had ik getolereerd dat we bij mijn ouders thuis geen graag geziene gasten waren. Het had me altijd pijn gedaan omdat ik dacht dat mijn ouders mij niet accepteerden zoals ik was. Maar dit was veel erger… Dit had helemaal niks met wie ik was te maken! Dit draaide alleen maar om het redden van haar eigen hachje… Ten koste van haar bloedeigen zoons!

Aan de andere kant…

“Wat had ze dan moeten doen, schat? Ons vertellen hoe het zat? En dan? Wat hadden wij dan gedaan? Had jij serieus met mij verder gewild als je in het begin al had geweten dat we broers waren?”

Hij dacht na.

“Ik weet het niet,” antwoordde hij peinzend. “Toen ik jou voor de eerste keer zag, kon ik m’n ogen niet van je af houden. Vanaf het allereerste moment ben je niet meer uit m’n gedachten geweest, jongen. Alles aan jou voelde vertrouwd, ik voelde me zo sterk met jou verbonden, zo sterk tot je aangetrokken. Ik weet niet of ik dat zomaar aan de kant had kunnen zetten als jouw moeder… Shit, ik kan d’r nog niet aan wennen… Als onze moeder ons verteld had dat jij m’n broer was.”

“Denk je niet dat die aantrekkingskracht er juist was, omdat we broers zijn?” vroeg ik aarzelend.

Die gedachte was al eerder bij me opgekomen. Het zou best eens kunnen. Dat we gewoon heel veel in elkaar herkenden en dat we daarom zo sterk naar elkaar toetrokken…

“Denk je?”

Ik haalde m’n schouders op.

“Zou toch kunnen?”

Langzaam schudde hij z’n hoofd.

“Nee, d’r was meer. D’r is meer,” verbeterde hij zichzelf. “Veel meer…”

Ik glimlachte. Hij had gelijk.

“Misschien is het maar beter dat we het niet wisten toen. Want het zou moeilijk geweest zijn, dat weet ik wel. Ik hou gewoon van jou. En echt niet zoals van m’n broer… Alhoewel, misschien dat ook wel een beetje,” voegde ik er glimlachend aan toe.

Langzaam zag ik de blik in zijn ogen verzachten.

“Je hebt gelijk,” zuchtte hij terwijl hij me tegen zich aantrok. “Maar toch wil ik haar, in ieder geval voorlopig, niet zien. Ik heb er helemaal geen zin in om maar net te doen alsof er niks gebeurd is. Want hoe je het ook wendt of keert, ze heeft ons jarenlang gewoon voorgelogen. En wij maar denken dat ze zo’n moeite had met een zoon die homo was.”

“Daar zijn we het dan roerend over eens,” sloot ik me bij hem aan. “Ik ben er voorlopig klaar mee. Ze zoekt het maar even lekker zelf uit. En Darren?” vroeg ik ineens. “Wil jij je vader leren kennen?”

“Nu in ieder geval niet,” antwoordde hij heel stellig. “Ik heb m’n buik vol van al die extra familie. Wie weet wat voor beerput we dan weer opentrekken. Nee, dank je, ik pas er voorlopig voor.”

Ik knikte, was eigenlijk wel blij met zijn antwoord.

“Volgens mij kan ik die DNA test wel annuleren nu. Bespaart ons een hoop geld, die moeder van ons,” grinnikte Sjors ineens.

“Ik ben blij dat je d’r weer een beetje om kunt lachen, schat,” glimlachte ik terwijl ik lekker tegen hem aankroop.

Als vanzelf gleed mijn hand onder zijn trui. Zachtjes streelde ik zijn buik. Hij kreunde genietend.

“Raar idee hoor,” mijmerde hij voor zich uit. “Ons leven had er heel anders uit kunnen zien… Ik denk niet dat jouw opa… Verhip, da’s dus ook mijn opa… In ieder geval, ik denk niet dat hij ooit had kunnen bedenken wat de consequentie zou zijn van zijn beslissing om mij aan mijn ouders te geven. Er zou natuurlijk ook vrij weinig aan de hand zijn geweest als ik niet stomtoevallig zestien jaar geleden bij jou op school was komen werken. En dat ik daar dan uitgerekend m’n eigen broer tegen het lijf zou lopen… Hoe groot was die kans!”

Hij zuchtte diep.

“Ik hou van jou, jongen,” fluisterde hij terwijl hij een kus in m’n haar drukte.

“En ik van jou,” fluisterde ik terug.

Ik schoof over hem heen. Onze lippen vonden elkaar. Mijn tong zocht zich een weg naar binnen. Ik kreunde. Zijn handen streelden m’n rug, daalden af naar m’n billen. Verlangend wreven we ons tegen elkaar aan. Een waanzinnig vuur laaide op in m’n buik. Ik wilde we nog maar één ding… Hem… Op de achtergrond luidde de kerkklok het nieuwe jaar en een nieuw hoofdstuk in ons leven in. Zonder familie, maar nog steeds met elkaar. Buiten kleurde de lucht fel van het eerste vuurwerk dat afgestoken werd. Al snel werd ons eigen vuurwerk overstemd door het toenemend volume van het geknal. Hijgend lagen we niet veel later in elkaars armen.

“Ergens ben ik wel blij dat het is gelopen zoals het is gelopen,” zuchtte ik nadat ik van hem afrolde. “Dit wil ik echt voor geen goud meer kwijt,” glimlachte ik.

Opnieuw vonden onze lippen elkaar.

EINDE